

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\S\Semerád Václav\Semerád, Vaclav - Demon 3 .pdb

PDB Name: V.Semerád: Démon 3.  
Creator ID: REAd  
PDB Type: TEXt  
Version: 0  
Unique ID Seed: 0  
Creation Date: 16.8.1973  
Modification Date: 16.8.1973  
Last Backup Date: 1.1.1970  
Modification Number: 0

DÉMON- 3. část

(C) 1998 Ing. Václav Semerád  
Veškeré připomínky jsou vítány.  
V.Semerád, U Rybářství 1001  
14900 Praha 4 Háje  
tel. 7951081  
VSemerad@cpoj.cz

\*Vrahové

Bezradně jsem se rozhlédl kolem. Byl jsem před policejní budovou sám, nejbližší autobus měl jet až za čtvrt hodiny. K budově právě příjíždělo policejní auto. Vystoupili dva policisté, vytáhli nějakého zadrženého mladíka a odváděli ho do budovy. V autě zůstal jen řidič.

»Nemohl byste mě svést domů?« obrátil jsem se na něho.

Mlčky mi pokynul, abych se posadil vedle něho. Ne že by byl tak ochotný. Neudělal jsem to rád, ale v mé otázce byla doména, která policistu na krátkou dobu změnila v ochotného neodmlouvajícího sluhu.

Rozjeli jsme se a dirigoval jsem ho přímo na výpadek. Nepotřeboval jsem jet do našeho městečka, ale do Morašína za Lucií. Pobízel jsem ho k rychlejší jízdě a on už sám od sebe zapnul majáčky a sirénou si uvolňoval cestu. Ne, neměl úplně potlačenou vůli. Jako můj poddaný se choval rozumně, jediným rozdílem proti neovlivněnému stavu bylo, že se jeho hlavním cílem stalo - vyhovět mi. Byl by to asi sen všech otrokářů, co jich kdy po světě chodilo. Jistě, stal jsem se na chvíli otrokářem - ale v situaci, kdy jsem neměl na vybranou.

Zakrátko jsme dorazili do vesničky. Před domkem, kde teď bydlela Lucie s rodiči, jsme zastavili a já jsem vystoupil.

Nařídil jsem policistovi vrátit se zpátky a ihned po návratu zapomenout, kde a proč s autem byl.

Lucie mě už čekala. Seděla naproti přes ulici v prastaré škodovce svých rodičů. Jakmile policejní auto odjelo, začala na mě mávat, abych přišel k ní.

»Prosím tě, vysvětli mi, co...«

Nenechala mě ani syknout zbytek.

»Budeš řídit,« oznámila mi stručně. »Já nemám řidičák.«

Byla to planá výmluva. Kdyby bylo potřeba, určitě pojede i bez dokladů, tím jsem si byl jistý.

»Kam pojedeme?« přešel jsem také do lakonického způsobu.

»K vám,« odušila. »Nejprve do lesíčka za město, povedu tě. Musíš ji vidět.«

Škodovka vyrazila skoro jako závodní auto, ačkoliv jsem se ještě mírně - nechtěl jsem přece Luciiným rodičům uvařit auto, vždyť už podle zvuku bylo znát, že jeho motor rozhodně není optimálně seřízený.

Lucie mě vedla za město a brzy jsme jeli po lesní cestě.

»Není to daleko,« ujišťovala mě.

Měla pravdu. Asi dvě stě metrů od silnice jsem zastavil, jak mi přikázala. Vystoupili jsme a Lucie běžela napřed. Já jsem musel oběhnout auto, ale brzy jsem ji dohonil.

Zastavila se u paty svahu a opatrně rukou odhrnula malou hromádku listí. V tomto místě bych asi zahrabané lidské tělo nenašel, ale nebylo pochyb, byla to ona. Spatřil jsem Hančin obličej, pokrytý vrstvou zaschlé krve, její otevřené, ale už nevidoucí oči, plné hlíny, a pochopil jsem, že stojíme - nad jejím hrobem. Kdosi jen tak hala-bala hlinu odhrabal, aby se dostal k hlavě mrtvé dívky, zbytek těla byl dosud překrytý hlinou a částečně i ložským spadaným listím.

Náhle jsem pro slzy ani neviděl, jak mi jí přišlo líto. Kdo ji tak krutě, bez slitování zabil a proč? Komu ublížila? Nezabíjeli ji nakonec v době, kdy jsem šaškoval s policisty? Chtělo se mi padnout vedle jejího nehybného těla na kolena a brečet...

Lucie mě ale zadržela.

»Nech ji být,« sykla tvrdě. »Už jí nepomůžeš.«

»Nedalo by se ještě něco dělat?« zeptal jsem se.

»Vidíš sám,« odušila. »Je mrtvá. A už dlouho. Tady ani my nejsme nic platní.«

»Víš aspoň, kdo ji...«

»Vím,« přikývla. »Půjdeme si pro ně spolu.«

Opatrně přikryla Hančin obličej listím. Pak rázně vstala a popadla mě za rukáv. Utíkali jsme do auta, jako by na tom ještě záleželo. Otočil jsem a za malou chvíli jsme se řítili po asfaltové silnici k našemu městu. Lucie mě dirigovala do čtvrti, kde jsem nedávno zastřelil čtyři mafiány vedle auta plného výbušnin, jenom o jednu ulici dál.

Bydleli tu dva členové party mladého Vaňka. Nedávno jsem jim pomohl zbavit se Klimčuka a oni za to...

Lucie vyskočila z auta a běžela přímo do vrat patrového domku. Neuznala ani za vhodné vysvětlovat mi, proč k nim jde přímo a neskrývá se. Pochopil jsem, že u nich už byla, takže nám nejspíš nebudou nebezpeční.

Bylo tomu tak.

Prošli jsme chodbou a vstoupili do obývacího pokoje. Na zemi zde porůznu ležela těla tří mladých mužů, nikdo z nich neměl ani třicet let. Jejich oči se k nám stáčely, ale oční svaly byly nejspíš jediné, co se na nich ještě pohybovalo.

»Vezmi si konjugátor a zjisti o nich všechno,« nařídila Lucie. »Já ti v tom nepomohu.«

Podala mi svůj, protože můj ležel v mém bytě.

Spojil jsem se okamžitě s vědomím prvního z mužů. Ano, tady to bylo. Ale Jarda jen kryl své kamarády, sám se vraždy neúčastnil, jenom ostražitě hlídal, aby je nikdo při hrůzném činu nevyrušil.

Odpojit jsem se a přeložil členku na hlavu druhého.

Zachvěl jsem se hrůzou, když jsem to spatřil. Miroslav asistoval vraždě přímo. Sám sice do těla Hanky nebodal, ale pozoroval všechnu tu hrůzu na vlastní oči a nic proti tomu nepodnikl. V jeho vzpomínkách jsem spatřil, jak je nešťastná Hanka prosila a nařikala bolestí, viděl jsem stříkající krev a vražedný nůž. Úplně jsem se trásl, když jsem to viděl, ale nemohl jsem Hance nijak pomoci. Byly to už jen vzpomínky.

Miroslav pomáhal odnášet bezvládné tělo do auta, střídal se při kopání mělkého hrobu a zahlazoval stopy. Byl to právě jeho nápad zakopat tělo oběti v lese, kde by ji nikdy nikdo nenašel. Zasluhoval si ještě méně slitování než první, ale ani on nebyl hlavním viníkem.

Vrahem byl třetí z party, Rudolf. Té noci byl na stráži, neboť se plným právem báli útoku Klimčukovy bandy. Spatřil mě likvidovat Klimčukovy lidi u auta s výbušninou, ale místo aby byl rád, že se nebezpečí pro něho i jeho partu zmenšilo, vzal mě jako člena nějakého dalšího, zatím neznámého gangu. Rozhodl se zjistit co a jak a případně nás předejít.

Zkoušel mě sledovat, samozřejmě neúspěšně. Ujel jsem mu do Klánovic a vrátil se následujícího dopoledne, nicméně mě později ve městě opět poznal.

Z úctyhodné dálky mě opatrně sledoval a byl svědkem, jak mě přímo ze schůzky s Hankou odvezla kriminální policie. Pro jiného by to bylo znamení, že se z mé strany nemusí ničeho obávat. Pro něho ne. Svolal nejbližší kamarády, spolu s nimi na ulici vtáhli Hanku znenadání do auta a unesli. Pak ji tady ve sklepě domu vyslýchali, aby se o mě dozvěděli co nejvíc. Hanka nevěděla nic, než co jsem jí o démonech sdělil během naší schůzky. Samozřejmě to z ní dostali, ale mysleli si, že si z nich dělá legraci. Nevěřili, že mě viděla poprvé v životě, chtěli vědět víc, ale ona opravdu víc nevěděla.

Těm třem grázlíkům to ovšem nestačilo.

Od pouhého výsledku přešli k vyhrůžkám, pak začali dívku mučit. Bili ji, pak ji zkoušeli pálit cigaretami a nakonec ji zanechali polomrtvou ve sklepě. Účastnili se toho všichni tři - nikdo s ní neměl slitování.

Když se pak odešli poradit, Hanka se vzchopila a ačkoliv byla ztýraná, chtěla se osvobodit z pout. Podařilo se jí to, ale dříve než objevila jak se dostat ze zamčeného sklepa, ti tři se na neštěstí vrátili.

Až v této chvíli si všichni uvědomili co provedli. Kdyby jim Hanka utekla, měli by už na krku policii. Mirka s Jardou nenapadlo nic než Hanku lépe spoutat, aby podruhé neutekla, kdežto Rudolf se rozhodl zbavit se jí úplně. Vytáhl z kapsy vystřelovací nůž a začal do ní bodat. Jakmile vytryskla krev, ti dva se zděsili. Snažili se ho ještě zastavit, varovali ho, ať proboha neblázní, ale osopil se na ně, že to je jediné, co mohou dělat. Holedbal se, když tělo zakopou někde daleko, nebude ji nikdo hledat a nikdy se na to nepříjde. Přitom bodal dál a nepřestal, dokud dýchala.

Ti dva se nad tím sice otřásl hrůzou, ale brzy se zase vzpamatovali, otřepali se jako pes, když vyleze z vody a tím byla parta opět pohromadě.

Miroslav se hned přihlásil s nápadem, že ví o místě, kde je nikdo nepřekvapí a tělo později nikdo nenajde. Vysloužil si tím od svého kámoše pochvalu a potom nebylo třeba velkého přesvědčování, aby se k nim přidal i Jaroslav. Nikomu nebylo líto Hanky, starali se jen o to, jak se jí nenápadně zbavit. Takhle cynicky zabít mladé děvče - to byl vrchol!

»Co s nimi uděláme?« obrátil jsem se prudce k Lucii.

Nepoužil jsem naši rychlořeč. Chtěl jsem, aby nám ti tři rozuměli, aby si také užili co nejvíce strachu.

»Nechám ti je,« řekla Lucie unaveně. »Potrestej je, jak sám uznáš za vhodné, já na to nemám sílu. Tvrdil jsi, že máš na takové lumpy pekelný oheň. Výjimečně nebudu proti.«

Také ona používala lidskou řeč.

Grázlici leželi před námi a jejich oči vyjadřovaly hrůzu a děs z neznáma. Jistě si nedovedli vysvětlit svůj stav, ale už pochopili, že nám jsou vydáni na milost a nemilost. Lucie je do této strnulosti uvedla a teď uslyšeli, že ani ode mne žádné slitování čekat nemohou.

»Zabil bych je nejraději všechny,« řekl jsem. »Nejvyšší trest mám pro Rudolfa. Myslím, že pekelný oheň bude pro něho naprosto přiměřený. Ty dva, co mu pomáhali vraždit, oslepím. Budou sice žít, ale ve věčné tmě.«

Ze zděšených pohledů těch tří čísla hrůza. Nevěděli, co to znamená pekelný oheň, ale určitě tušili, že to bude něco strašného. I ostatním slovům rozuměli dobře. Mohli mít ještě naději, že mluvím do větru, když je předtím Lucie ochromila a dokázala jim předem, že je to v naší moci?

»Když je jen oslepíš, budou se nám mstít,« připomněla mi Lucie. »Musel bys jim vymazat kus paměti, ale pak si nebudou uvědomovat, že je to trest za vraždu.«

»Pak jim vezmu i řeč,« řekl jsem. »Budou němí a zchromím jim ruce, aby nemohli psát. A ten třetí? Pekelný oheň ho za pár dní přivede k šílenství. Ale nedovedu si představit, jak by se nám chtěli mstít? Že by šli na policii přiznat se tam k

vraždě Hanky? Z jejich bandy zbývá jenom Matouš Rezek, ale ani ten z toho nevyvázne. Kdybych se prve nemusel zdržovat s Klimčukovou bandou, dávno bych i tyhle ztrestal, i když ne tak zle jako po téhle vraždě.«

»Udělej to tedy,« řekla Lucie. »Nebudu ti v tom bránit.«

Obrátil jsem se k těm třem.

»Snad jste pochopili, vy lumpové, že je zle,« řekl jsem ledově. »Jak jste si vůbec mohli myslet, že vám vražda toho děvčete projde? Co vám udělala? Mysleli jste si, že se od ní dozvíte, co jsem zač? Dobrá, teď už to víte. Hanka si vůbec nevymýšlela, já a Lucie jsme opravdu démoni. Můžeme vás teď přimrazit, oslepit, ale také - pomalu zaživa upálit vnitřním ohněm, který zvenku není znát. Bude to tak spravedlivé?«

Jen jejich oči poplašeně mžikaly ze mne na Lucii a zpět.

Nejprve jsem se sklonil k Rudolfovi. Byl strachem celý zpocený, ale mě to nedojímalo. Členku měl dosud na hlavě, bude tedy první.

»Vražda nevinného děvčete - co může být horšího? Snad už jen vražda dítěte. Ale i tohle byl odporný zločin, který si zasluhuje tvrdý trest. Budeš němý a do konce života tě budou spalovat plameny pekelné, až ti nakonec i smrt bude připadat jako vysvobození.«

První doména zablokuje hlasivky. Druhá způsobí, že pěsti nepůjdou rozevřít jinak než násilím, takže nebude moci rukou uchopit žádný předmět - zbraň ani pero. Třetí celé jeho tělo promění ve svědicí ranec plný palčivé bolesti. Bude to krutý a strašlivý trest - možná horší než smrt. Ale - měl on sám slitování s Hankou?

Ponechal jsem mu oči, ale nebyla to žádná milost.

Pak jsem se obrátil k jeho společníkům.

»Víte, co to znamená rozhněvat si démona? Určitě nevíte, to by vás nikdy nenapadlo ubližovat komukoliv z jeho přátel. Ale podařilo se vám to, podařilo se vám to dokonale. Budete si jistě do smrti pamatovat, jaká to byla hloupost. Je pozdě prosit o slitování, sami jste je neměli.«

Viděli Rudolfa, jehož první ochromení zvolna ustupovalo, plazit se do kouta. Viděli, jak se marně pokouší rozevřít si ruce, slyšeli ho kňučet pozvolna stoupající bolesti. Pekelné plameny už na něho začínaly působit, ale to nejhorší teprve přijde. Nikdo mu od nich nepomůže. Snad kdyby lékaře napadlo použít velké dávky morfia - jenomže morfium též zabíjí a ani to mu nepomůže přežít.

Nasadil jsem členku Miroslavovi.

»Budeš slepý - a kdyby se ti snad zdálo, že je to příliš krutý trest, vzpomeň si na nevidoucí oči té zabití dívky. Ty oči tě budou strašit do smrti, neboť nic jiného neuvidíš.«

První a druhou doménu dostal shodnou jako Rudolf. Třetí se začne projevovat za půl hodiny. Miroslav začne brzy vidět šedě, ale spatří čím dál tím méně světla, až skončí v tušově černé studni. Určitě nezapomene, proč ho postihl ten trest. Hančiny oči ho pak budou pronásledovat ve dne i v noci.

Stejně dopadl i třetí, Jarda.

»A nemyslete si, že nám uškodíte,« pokračoval jsem ještě ke všem. »Můžete ublížit jedině našim přátelům, kteří nejsou demony. Dostali byste se ale do našich rukou znovu a dopadli byste hůř. A nemyslete si, že to nemůže být horší.

Netušíte, co všechno můžeme udělat, abyste pak sami toužili po smrti.«

»Nedáš jim nějakou podmínku?« navrhla nesměle Lucie.

»Dal bych, kdyby mohli napravit, co provedli,« řekl jsem tvrdě. »Jako jsi ty navěky oslepila vraha Švestku, tak i oni zůstanou do smrti slepí.«

»Někdy se mi zdá, že jsme krutější, než je třeba,« řekla unaveně. »Já vím, zasloužili si to, jako všichni, kdo nám do dneška propadli. Jenže někdy býváme i my příliš nemilosrdní. Jsme jen démoni, ne ďáblové. Nezapomeň na to, prosím tě.«

»Dobrá - dám jim podmínku,« usklíbl jsem se. »Jestliže Hanka vstane z mrtvých, vrátím těm dvěma oči - ale zůstanou i potom němí. Měli promluvit, když jim Rudolf navrhoval, aby unesli dívku, která jim nic neudělala.«

»Dobře, aspoň tak,« řekla Lucie.

Teď jsem na ni zíral udiveně i já. Moje podmínka nebyla nic než iluzorní. Hanka je nenávratně mrtvá - a Lucie mi to sama potvrdila. Jaký to má smysl?

Pak mi to ale došlo.

Je to jen malá jiskřička naděje - pro tyhle grázličky. Už se na vlastní kůži přesvědčili, že dokážeme i neuvěřitelné. Nevědí, že ani my jejich zločin nenapravíme, ale slyšeli, že se nad nimi v takovém případě částečně slitujeme. Lucie jim vymohla falešnou naději, nic víc. Možná jim to ulehčila, ale já jsem ustoupit nemínil. Mohla by to všechno zrušit, ale my dva jsme si naschvál nikdy nedělali.

»Možná jsme je měli prostě roztrhat,« zavrčel jsem tiše, ale aby mě ještě slyšeli. »Dobrá, měnit to nebudu.«

Vyšli jsme z domu, jako kdybychom tu byli na přátelské návštěvě. Nasedli jsme do auta a mlčeli až do Morašína.

Teprve tam jsme se rozloučili.

»Budeme muset něco vymyslet,« řekl jsem. »Nemůžeme přece dopustit, aby kvůli nám trpěli nevinní.«

»Můžeme ovlivnit jen to co je v našich silách,« odušila smutně Lucie. »Nejsme všemocní - ani si na to nehrajme.«

»Prosím tě, jak dlouho budeme zase hledat, než se k nám dostane další taková Hanka?« vybuchl jsem. »Kolik tisíc lidí nám projde každý měsíc konjugátorem - a zatím jsme našli jen jednu, která by...«

»Nevím,« odsykla Lucie. »Možná je to tím, že jsme příliš blízko u Prahy. Na venkově jsou snad lidé upřímnější. Když se odstěhujeme na venkov, najdeme možná více takových, kteří by si zasloužili procesor - jako...«

»A vyklidíme tady pole mafiím,« doplnil jsem ji.

»To by také nebylo dobré,« souhlasila. »Zkus o tom aspoň přemýšlet. Já teď budu mít jiné starosti.«

»Výzkumy genové paměti?« opáčil jsem ostře. Neměl bych proti vědeckým výzkumům nic, ale zdálo se mi v takové

chvíli nepatřičné myslet jenom na vědu.

»S výzkumy genové paměti je konec,« řekla Lucie klidně. »Potřebovala jsem si uvolnit nějakou paměť, proto jsem tyhle znalosti smazala.«

»Smazala?« podíval jsem se na ni velice udiveně.

Uvědomil jsem si, že tím vznikla nesmírná vědecká škoda. Genová paměť - takové zajímavé téma k výzkumům! Nebýt Hanky, určitě bych se k tomu sám přidal. Proboha, proč to ta Lucka zničila?

»Mám to v počítači,« odtušila bez stínu lítosti. »Můžeš v tom pokračovat, chceš-li. Slíbila jsem ti ostatně dát můj šestý smysl dědičnosti, to ještě svedu. Lékařské znalosti mi zatím zůstaly.«

»Ty jsi už narazila - na hranice paměti?« vyděsilo mě to trochu, ačkoliv jsem si byl vědomý, že nemůžeme ani v tomto směru očekávat naprosto neohraničené možnosti.

»Narazila,« přikývla Lucie. »Ale neboj se, tobě to zatím nehrozí. Nezapomeň, že mám mozek idiotky. Procesorem se také všechno napravit nedá.«

»Co budeš dělat?« zajímal jsem se.

»Zkusím něco udělat s rozšířením své paměti,« pokrčila rameny. »Možná to ještě půjde, jsem mladá, ve vývinu.«

»Přál bych ti to,« řekl jsem upřímně.

»Já jen, kdyby tě to zajímalo - dozvěděla jsem se ze své genové paměti, co to bylo za město,« ožila trochu. »Byla to Chei-fá, nedaleko od Jeruzaléma. Znamená to, že jsem alespoň zčásti Židovka. Zajímavé, co?«

»Možná je to zajímavé,« řekl jsem. »Ale nezlob se, nemám teď na něco takového náladu.«

»Chápu tě,« sklonila hlavu. »Jdi se domů vybrečet, bude to v pořádku a máš na to nárok. Kdyby bylo potřeba, zavoláš. A nevypínej telefon, abych mohla případně zavolat já tobě.«

Rozešli jsme se s náladou na bodu mrazu. Opravdu jsem se potřeboval o samotě vybrečet. Vždyť jsem se s Hankou pořádně ani seznámit nestačil - a teď tohle...

\*Tamara

Dojel jsem domů pozdě večer. V domě už bylo ticho. Pokud někteří pacienti přišli, dávno ztratili trpělivost a odešli. Zítra se jim budu muset omluvit, přemýšlel jsem. Zavřel jsem za sebou dveře svého bytu, jako obvykle jsem se nasměroval k počítači, ale ani jsem jej nezapnul. Pochopil jsem, že teď nejsem schopen začínat nic nového. Nejdříve bych se musel po dlouhé době pořádně vybrečet.

Byla to pořádná facka osudu. Možná abychom si nemysleli, že jsme něco víc? Proč to ale musela odnést Hanka? A co teď budeme dělat?

Léčit lidi jako dosud - a nechat mafiány na pokoji? Nebo se soustředit na mafii a ostatní lumpárny? Po pravdě řečeno, bylo toho na jednoho i na dva příliš mnoho. Jediné řešení by bylo rozdělit tuto práci mezi více démonů. Ale k tomu budeme muset zintenzívnit pátrání. Možná nepostačí vyhledávat pouze mezi pacienty, ačkoliv dávají hlavy pod čelenky konjugátorů dobrovolně, ale pokusit se být při vyhledávání aktivnější.

Zamyslel jsem se nad tím celou svou kapacitou.

Konjugátor dokáže sejmout mozkovou aktivitu jako součet, interferenci několika bodů na hlavě. Démon si z toho dokáže zpětně spočítat všechno, co se ve zkoumané hlavě děje. Kdyby šlo zachycovat potenciály na dálku, nepotřebovali bychom ani konjugátor, dokonce ani přímý kontakt. Znamenalo by to ovšem několikanásobně vylepšit citlivost a selektivitu zesilovačů, aby se signály z více zdrojů nemísily. Šlo by to?

Posbíral jsem všechny své znalosti ohledně radiotechniky a pokusil se vytvořit si z nich v hlavě přehled. Bylo někdy v historii něco takového řešeno, nebo ne?

Pak se mi náhle v hlavě rozsvítilo. Ano, přesně tohle už tu jednou bylo. Bývalý československý pasivní radiolokační systém - Tamara. Přesně to jsem potřeboval. Citlivé snímače, výpočty pomocí koincidence, vyhodnocení pomocí počítače, byť byl malý, polský a strašlivě zastaralý.

Tamara mi však v literatuře chyběla. Budu si muset o ní něco sehnat - ledaže bych se spokojil s tím, co už o ní vím a pokusil se vymyslet všechno znovu od základů. Nebylo by to lepší? Nebudu přece vyhodnocovat letadla, ale lidské mozky.

Zkusil jsem si jen v hlavě načrtnout schéma potřebných malých, ale citlivých zesilovačů. Citlivé MOSFET tranzistory na vstupech, omezovače napětí, aby to neshořelo přiblížením lidské ruky, prahové triggerly a koincidenční komparátory. To všechno by se mělo vejít na co nejmenší prostor, neboť jich budu potřebovat více. Tři by měly být minimum, ale když jich bude devět, bude to mít mnohem vyšší citlivost.

Nakonec jsem, až kolem půlnoci, přece jen zapnul počítač a všechno pečlivě zapsal. Nejen Lucie, ale i já jsme museli uvažovat nejen za sebe, ale i za další demony. Tak jako dala Lucie do svého počítače princip svého šestého smyslu a svoje výzkumy ohledně genové paměti. Proboha, co ji jen přinutilo smazat je? Potřebovala místo? Nač? Co bylo důležitější, než unikátní slibně rozjetý výzkum, jaké se na celém světě nikde nekonají - a ani konat nemohou? Když něco takového odložila k ledu, musela mít pádný důvod. Na čem to vlastně pracovala? Nepochlubila se mi, ale neměl bych se divit. Člověk i démon v takových chvílích pouze přemýšlejí jak dál - na sdělování výsledků bude čas po dokončení. Ani já přece v této chvíli nezvedám telefon, abych Lucii oznámil, co všechno mě napadlo ve spojitosti s Tamarou. Co když je to nereálné?

Zapsal jsem ale pečlivě všechno, nejen to, co by se dalo považovat za hotové. Mohlo by se stát cokoliv. Nějaký mafián venku na ulici vytáhne pistoli a prostřílí mě dřív než vůbec zpozorují nějaké nebezpečí. Bylo by asi smutné, kdyby nějaká unikátní myšlenka zapadla na celá staletí. Napadlo mě, že se málo staráme i o naše počítače. Měli bychom si je popojít, aby zničení jednoho z nich nemělo za následek katastrofickou ztrátu dlouhé práce. Luciin počítač je teď



například jediné místo na světě, kde je zachyceno tajemství genové paměti. Já mám počítač vylepšený tím, že mám jednu obrazovku v ordinaci a druhou v bytě, totéž platí o mikrofonech k jeho ovládní, ale procesor mám jen jeden a diský rovněž.

Promýšlel jsem i druhou variantu tamary, ale první se mi zdála lepší, druhá verze by byla příliš složitá. Zaznamenal jsem ji pro pořádek, ale už jsem v tom nepokračoval. Zkusil jsem na to z jiné strany. Což takhle vysílat určité impulsy sám? Tak můžete zkoumat i neaktivní obvody - dostanete-li je do rezonance, prozradí vám o sobě všechno, ačkoliv jsou samy bez proudu.

Třetí schéma bylo tedy nejzajímavější a rozhodl jsem se, že hned zítra zaskočím do Prahy nakoupit potřebné součástky. Po profesorovi mi zbyla obzbojná radioamatérská dílna, aspoň ji konečně využiji.

Protože noc ještě neskončila, pokračoval jsem vymýšlením plošných spojů. Tady jsem zapojil i počítač. Ve čtyři hodiny jsem měl navržené desky, v šest vyleptané a připravené. Teď jen nakoupit součástky a oživit.

Nemohl jsem ale odjet, čekala mě povinnost. Otevřel jsem čekárnu i ordinaci. Bylo ještě brzy, první pacienti se budou trousit nejdříve za hodinu.

Abych využil čas, pokračoval jsem i v ordinaci na vývoji nového zařízení. Co potřebuji dál? Ovládní, abych mohl směr i vzdálenost určovat já a ne náhoda. Vzpomněl jsem si včas na články v americkém lékařském měsíčníku, kde byly popsány senzory, které později umožnily alespoň primitivní ovládní myši počítače pouhou myšlenkou - ano, i to už bylo vyřešeno, stačilo najít správná data. V tom článku byl všeobecný popis a ne schémata, ale to už byl detail.

Konečně přišli první pacienti.

Dvěma prvním jsem k jejich radosti oznámil, že léčení je úspěšně ukončeno a nemusí ke mně dále chodit. Mohl jsem být spokojený. První byla rakovina, ale nádory se již rozplynuly a příznaky zmizely, druhá pacientka byla původně beznadějná cukrovkářka, ale teď jedla cukr bez omezení a neměla žádné potíže. Dříve měla sladkosti hrozně ráda a pak najednou byly pro ni nedostupné jako Mount Everest - a teď si mohla zase dát dortíček k oslazené kávě... Jen jsem ji žertem upozornil na nebezpečí, že prolomí váhu, nebude-li se krotit.

»Nebojte se, pane doktore,« rozplývala se. »Ztloustla jsem i jako cukrovkářka, ale naučila jsem se, co s tím dělat a jak nekulatět. Chce to jen hodně pohybu. Ale vám jsem na oplátku něco přinesla.«

Vytáhla z tašky velkou kulatou krabici s dortem, nespíš vlastní výroby. Nahoře byla z máslového krému vyvedená velká injekční stříkačka.

»To je pro vás, že jste mě téhle bestie zbavil!«

Trochu mě tím dojala - doktorům se sice občas stává, že je pacienti zahrnují vděčností, ale není to pravidlem.

Následující pacient však vzbudil moji pozornost více než pokročilá leukémie.

Rozpíchané ruce, nepřítomný pohled, mátožný vzhled. Opět heroin. Mladý chlapec, naprosto bez chuti do života.

Přivedl ho otec, prý přímo z Prahy.

Vyšetřoval jsem ho mlčky, ale dlouho. Neustále se přitom bláhově utvrzoval v úmyslu všechno mi zalhat, ačkoliv jsem o jeho příznání nejevil zájem. Netušil, že už od něho v této chvíli všechno vím. Zapamatoval jsem si polohu všech brlohů, kde bylo snadné přijít k tomu špinavému zboží, naučil jsem se tváře i přezdívky desítky dealerů. Až úplně na závěr jsem mladému Evženovi vytvořil dvě domény, které ho závislosti na heroinu dokonale zbaví a znechutí mu drogy natrvalo.

Evžen byl v podstatě snadný případ díky jeho otci, který ho ke mně doslova přivlekl. Tím ho v podstatě zachránil. Pro většinu lékařů je sice drogová závislost těžkým oríškem, ale ne pro mě. V této chvíli mi však nešlo o něho, nýbrž o další oběti drog. O ty, které za mnou samy nepřijdou.

Vypadalo to na další noční akci, opět až na druhém konci Prahy. Neměl bych zavolat Lucii? Dohodli jsme se, že to před každou akcí uděláme, ve dvou se můžeme lépe zajišťovat.

Rozloučil jsem se s Evženem i jeho tatínkem a povzbudivě jsem prohodil, že syn brzy začne nový život. Na synovi bylo vidět, že si z mých slov pranic nedělá, netušil však, co se za nimi skrývá. To pozná při další dávce, bude-li mít ovšem pochybné štěstí, aby ji sehnal. Od dosavadních dodavatelů už nikdy nic nesežene.

Pacientů bylo méně, takže jsem kolem poledne skončil.

Rozhodl jsem se zajet si nejprve do Prahy pro součástky. Auto jsem měl opravené, ale pro jistotu jsem už motor tolik netýral. Musel jsem mu přiznat, že byl staršího data výroby. Nemusel jsem se řítit neustále stošedesátkou, stovkou to též ubíhalo dost rychle a nemusel jsem řešit problémy s policií. Zejména teď, když se na mě chystali jako na podezřelého.

Úspěšně jsem nakoupil a vrátil se. Do večera jsem stihl osadit a oživit čtyři zesilovače. Teprve pak jsem se rozhodl zavolat Lucku.

Nečekal jsem ani vteřinku, měla telefon neustále u sebe. Sykl jsem na ni, že jsem objevil další drogovou síť a že se na ni chystám.

»Budeš muset jít sám,« sykla Lucie. »Dnes v noci s tebou nikam nemohu. Půjdeš i beze mne?«

»Půjdu,« odsykl jsem překvapeně.

Neřekla mi ani důvod, proč nepůjde. Zrušil jsem spojení. Dobrá, jdu tam sám, řekl jsem si. Ale po všech stránkách se na to lépe připravím.

Opět jsem si začal zvyšovat citlivost očí. Bylo to velmi výhodné. S tmavými brýlemi na očích jsem ve tmě viděl stejně jako ostatní bez brýlí. Jakmile jsem brýle sundal, mohly se mnou soupeřit jen kočky a sovy. Ve spojení s jemným sluchem netopýrů jsem se mohl orientovat v noci jako ve dne.

Aby mě tentokrát nemohl nikdo poznat, připravil jsem si černou kuklu přes obličej. Málo platné, chystal jsem se opět překračovat zákony a nic na tom nezměnilo, že jsme naše akce vnímali jako spravedlivé. Klimčukova vila, jakkoliv to zatím vypadalo dobře, byla pro mě dostatečným varováním.

Připravil jsem si navíc některé komplikovanější domény, abych tentokrát nemusel improvizovat. Už by stálo za to dát našim doménám nějaký opravdu spravedlivý základ.

Vyjel jsem kolem desáté hodiny večer. Jel jsem opatrně, nikde jsem ani nepřekračoval povolenou rychlost. Žádný další konflikt s dopravní policií jsem nepotřeboval. Zaparkoval jsem na parkovišti kilometr od diskotéky, kde jsem se rozhodl začít. Kromě diskotéky se totiž na ní velice čile prodával heroin.

Nepřišel jsem se bavit, nemínil jsem ani platit vstupné. Nejprve jsem sykl na pořadatele u vchodu. Oba současně o mě ztratili zájem, jako kdyby mě neviděli. Bylo tomu tak, neboť jsem pro ně od této chvíle neexistoval. Mohl jsem kolem nich projít, aniž by mě kontrolovali, ale musel bych se jim včas uhnout, kdyby se pohnuli svým směrem.

Vklouzl jsem kolem nich dovnitř.

Zábava už byla v plném proudu, rovněž dealeri se činili. Zpozoroval jsem mezi nimi dvě známé tváře a okamžitě jsem na prvního z nich zaútočil. Bootstrap - a hypnóza.

Jako ve snu vstal od stolečku a vyšel ven před budovu.

»Hej, na okamžik,« oslovil jsem ho, když se udiveně před vchodem rozhlížel. První doména se zde totiž rozplynula a on ani nevěděl, proč sem vlastně vyšel.

»Ty chceš taky šleh?« podíval se na mě nedůvěřivě.

Nepatřil jsem mezi jeho zákazníky, proto byl opatrnější než obvykle. Opatrnost byla namístě, ale na mě nestačila.

»Nechci,« ujistil jsem ho. »Chci něco jiného. Přestaneš okamžitě tohle svinstvo prodávat, rozumíš?«

»Ses zbláznil!« vyhrkl. »Mám to tu jasně domluvené a vám snad taky platím správně.«

»Asi mi nerozumíš, chlapče,« pokračoval jsem. »Nepatřím k těm, kterým platíš, ani k jiné takové bandě. Nemám s vámi vůbec nic společného. Jen ti oznamuji, že dnes s prodáváním drog skončíš. Vyjadřuji se dost jasně?«

»Tobě se to nelíbí?« ohradil se. »Tak si toho nevěšmej.«

»Nerozumíš mi,« usmál jsem se. »Ještě jsi nepochopil, že nejsem člověk, ale démon, vid'?'«

»S pohádkami na mě nechod',« vyprskl pohrdavě.

Sykl jsem na něho další halucinaci. Štěrbiny jeho očí se náhle rozšířily hrůzou. Věděl jsem, co teď vidí. Změnil jsem se pro něho v hroznou bytost s lidským tělem, ale s ohnivou hlavou staroindického rákšasa s hady místo vlasů, vyceněnými tygřími tesáky a ostrými rohy.

»Démonům se neodporuje,« pokračoval jsem hlasem o celou oktávu hlubším. »Dám ti teď vybrat, ale je to tvoje poslední šance, poslední příležitost změnit svůj osud.«

»Kdo... jste?« vyhrkl s děsem. Dokonce mi začal vykat.

»Vidíš mě snad jasně,« odušil jsem. »Nesetkal ses nikdy s démonem, vím. Jenže na každého jednou dojde, dnes došlo na tebe. Máš teď před sebou toliko dvě možnosti. První - zničíš všechny drogy, nejen co máš u sebe, ale všechny, rozumíš? Tak získáš opět právo žít jako člověk. Druhá cesta je ta, po které jdeš v této chvíli. Budeš dál šířit zlo v těch malých psaníčkách - ale staneš se kořistí zla. Pamatuji, my démoni neznáme slovo amnestie. Skončíš dříve než si myslíš a budeš pak odkázaný na milost lidí kolem tebe, protože - oslepeš.«

»Ale to přece...«

»...není možné, chceš říci?« zašklebil jsem se na něho. V jeho očích to byl děsivý škleb, vskutku hodný démona.

»Ty ještě nic nevíš o takových jako jsi sám, kteří dnes žebrají na chodníku s bílými holemi v rukou? Dosud se o nich mnoho neví, ale to neznamená, že neexistují. Nás démonů není v Čechách mnoho, aby se o nás vědělo. Ale jsme zde a ty ses dnes setkal se mnou, abys dostal poslední šanci.«

»Ale to nejde,« namítal skoro žalostně. »Musím odevzdat tržbu, jinak by mě skřípli...«

»Odevzdávat tržbu? Myslíš, že ještě budeš mít kam a komu co odevzdávat? Pokud se přece rozhodneš pokračovat, ujisti'uji tě, že nebudeš mít komu ty špinavé peníze odevzdat - a další zboží od svých dodavatelů také nedostaneš. Nechápeš, že dnes oběhnu všechny tvé známé? Všem se dostane spravedlnosti.«

Zasyčel jsem na něho jednu z nejsložitějších domén, jaké jsem až dosud vymyslel. Několik logických podmínek, příznaků a algoritmů. S jediným výsledkem - jakmile někomu za peníze prodá byť jen jedinou dávku drogy, destrukční část domény ho během několika minut oslepi.

Lucie by se určitě přimlouvala i za podmínku, při jejímž splnění by se tato pohroma zmínila.

Dal jsem mu ji, dokonce velmi jednoduchou. Jeho oslepení nebude trvalého charakteru. Potrvá jen měsíc, pak opět začne vidět, stejně tak náhle. Doména v mozku mu ale zůstane stále aktivní - jakmile někomu dalšímu prodá i sebemenší množství jakékoliv drogy, oslepe znovu - a každé další oslepení bude trvat dvojnásobek předchozího. Při druhém pokusu půjde o dva měsíce, při třetím o čtyři.

Bylo to mnohem mírnější, než jsem používal dosud. Co ale bylo účelem? Zničit tyto lidi úplně, jakkoliv je považuji za krysy? Anebo jim umožnit - vrátit se mezi ostatní? Strašlivá zkušenost, jakou je krátkodobé oslepení, by snad měla stačit každému - a kdo se přece napravit nedá, brzy pozná neúprosný charakter geometrické řady, vložené do jeho domény. Po pátém pokusu to budou skoro tři roky, ale i potom bude mít možnost nechat toho. Jinak ho čeká šest let slepoty a pak už dvanáct - to bude zřejmě jen pro nejzatvrzelejší.

Přistoupil jsem k němu a na okamžik mu nasadil čelenku, abych poznal jeho zásobovatele. Stačil mi okamžik, pak jsem od něho opět odstoupil. Tahle chvíle z jeho života zmizí bez nejmenší stopy v jeho vědomí.

»Pamatuji - dostal jsi poslední varování. Rozhodni se. My se podle toho zařídíme, jak zase my uznáme za vhodné. V této podobě mě už nikdy nespattíš.«

Sykl jsem druhou halucinaci.

Před očima zděšeného dealera jsem se - pomalu rozplynul. Kdyby se rozhodl vrátit se do sálu, musel bych mu ustoupit s cesty, protože by mě neviděl. Nijak se však k tomu neměl. Tušil aspoň, že se stal obětí halucinace? Těžko, byla příliš

realistická. Ale postačí k jeho přesvědčení?

Nemínil jsem se s ním dál zdržovat. Vklouzl jsem opět do sálu, vyhledal dalšího prodavače smrti a vyvedl ho stejným způsobem ven.

Situace se opakovala s tím rozdílem, že se chlap chtěl na mě vrhnout a stačil dokonce vytáhnout nůž.

Vypadl mu však z ruky. Jeho doměnu jsem ihned operativně rozšířil o nezvládnutelné křeče pravé ruky. Prsty se mu samy sevrou do pěsti, nepovolí ani násilím a ani lékař mu s nimi nepomůže. Ke všemu do deseti minut oslepne. Obojí ho sice za týden přejde, ale doména zůstane, takže s drogami má konec.

Smrtelně vyděšeného chlapa jsem nechal před budovou. Ani on nebyl nakonec ušetřen pohledu na rozplývající se postavu, jenže tehle měl více důvodů uvěřit, že se mu to nezdálo.

Vrátil jsem se opět do sálu. Přisedl jsem k veselé partě ve stínu jednoho stolu a nenápadně se přitom zmocnil jednoho zdrogovaného mládence. Nebylo na nás vidět, nasadil jsem mu tedy konjugátor a bleskem přehlédl jeho myšlenky.

Mladík své zboží nenakupoval u žádného z těch dvou, které jsem zrovna před chvilkou vyřídil, takže jsem tak rázem odhalil dalšího prodavače heroinu. Mladíka jsem trochu poznamenal - standard pro oběti jsem měl připraven už dávno. Malátně se zvedl, ale na záchod, kam měl původně zaměřeno, nedoběhl. Začal zvracet tam co byl, sotva se stačil otočit proti stěně. Kupodivu to nikomu nepřišlo divné, ostatní ho jen obcházel.

Mezitím jsem se přitočil k dalšímu prodavači heroinu. Na první syknutí ztratil vůli a následoval mě ven, kde se ovšem tato první krátkodobá doména rozplynula.

Zopakoval jsem scénku s indickým rákšasem, ale tak-tak jsem stihl zareagovat. Chlap na mě tentokrát vytasil armádní pistoli vzor 52 - použít ji ovšem nestačil. Vypadla mu náhle z ruky.

»Chceš snad odporovat démonům?« zachechtal jsem se mu do očí výsměšně. Implantoval jsem mu potom stejnou doměnu, jako jeho předchůdci. Navíc jsem se shýbl a zdvihl jeho pistoli.

»Takové hračky nepatří do rukou lidem jako jsi ty,« řekl jsem sveršepě.

Halucinace mizení se týkala nejprve pistole a teprve pak jsem mu zmizel i já sám.

Vrátil jsem se ještě jednou na diskotéku, pohyboval jsem se však jen na okraji sálu, ve stínu. Ještě pět zdrogovaných jsem pomohl od závislosti - a také od obsahu žaludku, neboť jejich domény začaly působit ihned po vytvoření. Ale žádného dalšího prodavače bílé smrti jsem nezaregistroval, ačkoli po nich mezitím nastala na několika místech poptávka.

Tato diskoška proběhne, bohudík, bez heroinu. Snad jejím účastníkům postačí bavit se opravdu jen hudbou a tancem. Zamířil jsem pak k dalšímu podobnému podniku. Dodavatelé mi neutečou, ale diskotéky nepotrvají do rána. Musel jsem si pospíšet, než zábava skončí. Naštěstí jsem si pamatoval, kdy jsou které podniky v činnosti - ani neležely daleko od sebe.

Kolem druhé hodiny po půlnoci jsem měl všechny diskotéky za sebou, včetně devatenácti prodavačů drog. Jeden podnik se asi položí, neboť role prodavačů drog tady zastávali majitel baru a jeho pomocníci. Musel jsem odtud odcházet ve spěchu, než vypukne panika.

Uvažoval jsem, kterým směrem se mám vydat nejdřív, abych se pohyboval co nejúsporněji. Měl jsem teď čtyři adresy, kam jednotliví dealéři chodili pro zboží. Věděl jsem také, jaké kde mají zabezpečení.

Začal jsem od těch dodavatelů, kde jsem očekával snazší pořízení. Jen jeden z nich používal kamery u vchodu do vily. Nechal jsem si ho na konec, ale naštěstí to u něho proběhlo stejně hladce, jako u ostatních.

U nikoho z nich jsem se dlouho nezdržel. Všechny jsem během první půlvečery ochromil, spojil se s nimi konjugátorem a dozvěděl se, co jsem potřeboval vědět, zejména o dalším pokračování drogové sítě.

Také rozhovor s démonem byl mnohem kratší. Dozvěděli se, co jim dávám za vinu a jak vyváznout bez exemplárního trestu za jejich zločiny, ale jinak jsem k nim byl nesmlouvavý. Dva z nich se mi postavili a zaútočili na mě - oslepli na místě. Pod vlivem hypnózy mi všichni odevzdali hotové peníze i své kreditní karty - včetně hesel. Pak následovala doména, která jim dovolí žít jen pokud se vzdají drog. Předpokládal jsem, že většina z nich stráví několik tmavých měsíců bez očí, než přijdou na to, že by se měli raději dát na něco jiného. Ale to už jsem věděl, že tahle cesta je správná. Ne definitivní tresty, ale podmíněčné - ovšem se stoupající tvrdostí. Trest musí navíc přijít neodvratně a krátce po prohřešku, což moje domény splňovaly. Budu s tím muset seznámit Lucii, určitě se mnou bude souhlasit.

Noc zdaleka nekončila, ale ani já jsem nebyl hotový. Ode všech překupníků vedly nitky k jedinému centru. Z dřívějších zkušeností jsem očekával, že se tam dozvím úplnou strukturu sítě, včetně dealerů, o kterých jsem dosud neměl tušení. Až tam se tedy dozvím, jakou práci mám ještě před sebou.

Zamířil jsem tedy k nenápadné vile, nacházející se pouze tři kilometry odsud. Uvažoval jsem, zda bych se neměl vrátit pro auto, ale zavrhl jsem to. Nemohu přece stále popojíždět jako posunovač. Bude-li auto stát celou noc na jednom místě, bude to méně nápadné.

Mají tu kamery? Žádnou jsem neviděl, ale nemohl jsem se na to spoléhat. Raději jsem si oblékl kuklu přes obličej.

Vílu jsem bral šturmem, ale potichu. Přeskočil jsem plot a oběhl ji zezadu, očekával jsem tam slabší zabezpečení, než u frontální stěny. Předpoklad se ukázal jako správný - zadní vchod nebyl ani zamčený. Vkradl jsem se dovnitř, podle dechu odhadl, kolik je kde osob. Jak jsem věděl, ve vile nebydlel jen majitel s rodinou, ale mnohem více lidí. Každý, kdo dnes podniká v tomto oboru, si musí udržovat ochranku - jinak ho po jisté době vyloví z nějakého rybníka nebo přehrady. Tato ochranka pro mě představovala práci navíc, musel jsem soudit každého zvlášť podle míry zapletenosti do hlavní činnosti.

Strážní v přízemí byli z tohoto hlediska bez problémů. Měli by nejspíš hlídat, ale spali jako všichni. Ani jsem je nebudil, naopak. Ve spánku jsem jim nasazoval čelenky a po chvilce jsem je dosud spící opouštěl. Spali teď ovšem o něco tvrději než předtím.

Hlavní šéf, očekávaný Velký Boss, ležel v ložnici nahoře v prvním patře. Kromě spících strážných v přízemí ho hlídal velký buldok. Poznal jsem to ale včas a nejprve jsem natvrdo uspal psa, než jsem se odhodlal vkročit do dveří.

Pak už to byla rutina jako až dosud.

Kupodivu boss tentokrát nevěděl všechno, ale vydržoval si svého sekretáře, který vedl celou agendu s distributory. Boss jednal osobně pouze se svými hlavními dodavateli, kteří se nacházeli za hranicemi, tedy mimo oblast, kam sahala naše moc. Nevadí, postačí nám zlikvidovat tohle centrum.

Boss si samozřejmě zasloužil podstatně tvrdší trest, než postihl jeho podřízené. Předně jsem mu sebral kreditní karty - už jsem v tom měl praxi. Tentokrát to bylo obzvlášť drahé, neboť boss disponoval miliony špinavých peněz. Navíc ho čeká hned zpočátku měsíc bez očí. Teprve potom jsem ho probudil, abych mu sdělil, co od něho chci. Jak se dalo čekat, vztekal se více než jiní, ale nemohl mi nic udělat - ruce ani nohy ho vůbec neposlouchaly. Neposlechnou ho až do rána. Mezitím ovšem na celý měsíc oslepne - a pak už to bude záležet jenom na tom, zda se rozhodne přestat.

Nechal jsem ochromeného bossa v jeho ložnici a vypravil se do přízemí za jeho sekretářem. Byl to velice nenápadný, prošedivělý pán důstojného vzhledu - potkat ho na ulici, ani bych nevěřil, že je to správce drogového mafiána.

Neztrácel jsem ale čas divením, potřeboval jsem se rychle dovědět, kde jsou další dodavatelé drog. Naštěstí pan Igor věděl o všech, měl je v paměti včetně adres a telefonů.

Když jsem všechno znal, probudil jsem ho, abych si s ním popovídal v roli rákšasa. Dojem jsem v něm asi vyvolal dostatečný, ale i bez členky jsem viděl, že pan Igor ve své funkci miní pokračovat. Uvidíme, řekl jsem si. Slepota snad změní i zatvrzelého necitu.

Náhle jsem zaregistroval rychlé údery na venkovní dveře. Nebyly zamčené a téměř okamžitě povolily. Do vily se vřítlo několik chlapů - poznal jsem to podle dupání mnoha těžkých bot. Bylo jich rozhodně více než deset - přesně se to nedalo při tak velkém počtu odhadnout.

»Ani hnout! Policie!« uslyšel jsem z chodby.

Rychle jsem uvažoval, co dál.

Více než deset chlapů, připravených ke střelbě, to je na jednoho trochu mnoho. Ke všemu se rozběhli po jednotlivých místnostech vily, odkud systematicky nekompromisně vyvlekali ospalé mafiány. Na chodbě bych mohl potkat kohokoliv z nich, připraveného na odpor, možná i se střelbou.

Komůrka pana sekretáře však sousedila s koupelnou a její okénko vedlo do tmavého světlíku. Vzal jsem to jako jedinou možnou cestu k ústupu. Prosmykl jsem se okénkem a vyšvihl se vzhůru. Také o patro výš bylo okénko, vedlo do koupelny, ale nebyla to cesta pro mne. Dalším skokem jsem se zachytil výše a pootevřel si veliký zasklený střešní poklop.

Policisté hlídali samozřejmě i na zahradě, ale byli tam jen dva. Opatrně jsem na ně sykl bootstrap, ale v té chvíli zafoukal vítr a syknutí znehodnotil. Naopak zpozorněli, lépe sevřeli krátké samopaly a sledovali vilu upřenými pohledy.

Musel bych počkat na okamžik bezvětrí, ale ani to nebylo jisté, vítr foukal neustále a syknutí by na tuto vzdálenost nemělo požadovaný účinek. Ale to bych nesměl být démon.

Táhlé kočičí mňoukání policisty nijak nevyplašilo, něco takového se zde dalo čekat. Namodulovat na tento zvuk lidský bootstrap bylo sice obtížnější, jeho delší vlnová délka byla zato výhodnější pro přenos pod rušením větrem.

Další zamňoukání policisty ani nepřimělo zvednout hlavu. Naopak - hlavy jim trochu poklesly. Pro mě to bylo znamení, že se jejich domény uchytily. Otevřel jsem světlík naplno, opatrně vyskočil na střechu a po hromosvodu sjel dolů.

Strážci pořádku se za mnou ani neohlédli, znamenalo to, že mě prostě - nevidí.

Proběhl jsem kolem nich do zadní části zahrady, tam jsem přeskočil vysoký mřížovaný plot - a stejně lehce jsem běžel na opačnou stranu. Ještě jeden plot - a stál jsem na ulici. Bylo ještě příliš brzy a ulice byla tmavá a pustá.

Strhl jsem si z hlavy kuklu.

Policie mě tentokrát málem přistihla. Budiž, důležitější pro ni bude dopadení drogové centrály. Otázkou bude, zda si policisté vysvětlí ochromení strážců a také slepotu několika hlavních mafiánů.

Policejní akce mě ovšem neodradila od návštěvy dalších adres, které jsem se dozvěděl. Musel jsem ale spěchat; nejen proto, že se kvapem blížilo ráno, ale policie se přece mohla od sekretáře Igora dozvědět o dalších překupnících a to by znamenalo další nepřijemné překvapení. Ačkoli - po posledním úniku jsem si věřil, že ani jinde neuspějí.

Vyrazil jsem proto lehkým klusem směrem k domu prvního překupníka. Pánové, máte se na co těšit, usklíbl jsem se.

Vrátil jsem se domů až kolem deváté hodiny. Právě včas, abych ještě zachytil některé pacienty. Většina jich ztratila trpělivost, ale několik vytrvalců jsem ještě zastihl. Rychle jsem se jim omluvil a otevřel čekárnu.

Přece jen bych si měl asi pořídit sestru, uvažoval jsem. Ta by v takové chvíli pozvala pacienty do čekárny a mohla by je informovat, kdy asi přijdu. Mohl bych jí to třeba sdělit telefonem, nebo jí nechat vzkaz.

Jenomže - k čemu by mi byla sestra? Zdravotní hledisko mohu ponechat stranou - žádná zdravotní sestra nemá nejmenší tušení o tom, jak vlastně léčí démon. Tedy spíš nějaké děvče pro administrativní účely? Taková dívka by se musela naučit ovládat můj počítač - který se ale normálním lidem jeví jako naprosto neovladatelný.

Něco ale budu muset v tomto směru vymyslet, jinak se na mě pacienti začnou dívat jako na nespolehlivého, pokud se to už v této chvíli nestalo.

Na druhé straně - neměl bych to hodit za hlavu?

Zázračnému lékaři snad leccos projde. Kdo ode mne odejde k jinému doktorovi, může toho nejspíš brzy litovat.

Nejprve jsem ale krátce zavolał Lucii, abych ji ujistil, že akce proběhla v pořádku. Kdoví - mohla by se strachovat, aby se mi něco nepříhodovalo.

»Věděla jsem, že to zvládneš,« sykla na mě, když jsem ji naší rychlořečí pozdravil a řekl, že je všechno v pořádku.



»Mám ale pro tebe mnohem smutnější zprávu,« pokračovala. »Policie včera večer objevila tělo Hanky.«

Zůstal jsem jako opařený.

»Víš,« sykla Lucie po chvíli, »sama jsem je na to místo uvedla. Přesněji, vsugerovala jsem jednomu pacientovi, jinak vášnivému houbaři, že kdosi bálil o houbách právě na pokraji lesíka, co leží Hanka. A on ji tam pochopitelně našel. Proto jsem nemohla jít s tebou. Čekala jsem, jak to dopadne.«

Chvilku jsem zarytě mlčel. Bylo to jako nečekané bodnutí špendlíkem pod nehet, nebo do ještě nezahojené rány. Dalo by se to ještě přirovnat k říznutí hranou papíru.

»Víš, Vlasto, nemohla jsem ji tam nechat,« omlouvala se Lucie. »Uznej sám, určitě bude lepší, když bude podle všech zvyklostí pohřbená, než aby tam jen tak ležela...«

Bolelo to až někde u srdce, kde si to nejen člověk, ale ani démon nemůže pofoukat. Mlčel jsem.

»Nezlob se, Vlasto,« sykla nakonec Lucie. »Myslím si, že jsme víc udělat nemohli. V takovém případě je jistě lépe dát věcem volný průběh.«

Prerušila hovor. Trval přesně vteřinu.

Chvilu jsem držel telefon v ruce, pak jsem jej zastrčil do kapsy a pozval jsem do ordinace prvního pacienta.

Pacientů bylo toho dne málo, byl jsem tudíž s nimi hotov mnohem dříve než jindy. Nevadilo mi to - zamkl jsem ordinaci a zamířil do svého bytu, kde mě čekala jiná, velice zajímavá práce. Čekala tam na mě rozestavěná tamara - pasivní lokátor lidských mozkových procesů. Zamkl jsem se - a pustil se do práce. Nešel jsem na oběd ani na večeři, ale rovnou jsem začal.

Nejprve jsem kalibroval zesilovače. Vzhledem k tomu, že nenajdete dvě zcela shodné radiotechnické součástky, všechny tyto přístroje vykazují alespoň minimální rozptyl hodnot. To se zpravidla řeší dolaďováním některých prvků. V tamare bylo ladicích míst minimálně, ale v každém z devíti zesilovačů se nacházela dvě. Seřizování mi zabralo několik hodin, ačkoliv jsem pracoval naplno, s plným soustředěním. Pak následovalo dotahování koincidence a úplně nakonec řiditelnost směřování čidel. To bylo nejtěžší, ale přitom už jsem mohl pozorovat první výsledky.

Tamara potřebovala k vyhodnocování kolem hlavy čelenku, téměř shodnou s čelenkou konjugátoru. Druhým prvkem byl pás, řídící směřování příjmového vektoru. Ten bylo nutné nosit na krku - trochu sice připomínal psí obojek, ale pod rolákem by to nemuselo vadit. Ostatní bylo na zádech a ramenou.

Dlouho mi trvalo, než jsem se naučil ovládat směřování. Vektor příjmu neustále uhýbal, než jsem přišel na závislost, jaká v tom je. Nakonec stačilo otočit polaritu všech sudých zesilovačů v koincidenčním modulu.

Konečně - krátce před půlnocí - jsem poprvé nasměroval tamaru na živý objekt - poloopilého chlapíka, vrávorajícího po ulici. Zachytil jsem ho - a aniž bych se o to snažil, měl jsem ho stále zachyceného, ačkoliv všelijak vrávoral a motal se cik-cak ulicí.

Myšlenky tohoto muže samozřejmě nebyly nic spasitelného. Byl to prostě jeden z místních ožralů, jakých potkáváme po našich městech i vesnicích tisíce. Neškodný tlachal, hrající si na hrdinu, kterému alkohol dává příležitost vyniknout nad ostatními - alespoň ve vlastních očích. Horší bylo, že jsem ho ještě nikdy neměl v ordinaci, ale teď jsem přesně věděl, že tenhle milý chlapík doslova bojuje o každý den života. Měl játra v rozkladu a ještě jim den co den dodával těžké alkoholové rány. Měl by se okamžitě léčit, vystřízlivět a pořádně seřídít játra, poskytnout jim čas aby se vzpamatovaly - a on se tady takhle ničí.

»Haló, pane Kouřil,« zavolaal jsem na něho z okna.

»Kdo to... co mi chcete?« zblekotal oslovený.

»Pane Kouřil, nebolí vás trochu játra?« zeptal jsem se ho rovnou.

»A co ti je do toho, mladej?« vyhrkl.

»Jsem doktor, poznám to,« ujistil jsem ho. »Měl byste mě zítra navštívit, jistě by se s tím dalo něco dělat.«

»Poslouchej, mladej, trhni si nohou,« řekl pan Kouřil.

Je sice neetické léčit někoho proti jeho vůli, ale řekl jsem si, že si to se svým svědomím nějak vyřídím. Sykl jsem a pana Kouřila znehybněl.

Pak jsem seběhl po schodech dolů a nasadil mu a sobě na hlavu čelenku konjugátoru. Tamara se osvědčila, ale byla jen jednosměrná a nedovolovala zasahovat do snimaného mozku tak, jako konjugátor.

»Počkejte okamžik, pane Kouřil,« řekl jsem a rychle jsem se zaposlouchal do jeho malého mozku. To ale bylo zhuntované tělo, takové jsem už dlouho neviděl! Ale měl jsem už možnost vyléčit i horší případy. Kdyby nic jiného, trochu jsem pana Kouřila povzbudil. Kdyby dva nebo tři dny nepil, možná by se uzdravil úplně, ale to bych ho musel zdržovat od chlastu pod zámek. Znechutit mu alkohol úplně? To by možná pomohlo, ale musel bych to udělat jindy anebo mu pracně z vědomí vymazat, že jsem s ním tady manipuloval.

»Pojďte, odvedu vás domů, vždyť ani nedokážete jít rovně po ulici,« nabídl jsem mu pomoc. Kupodivu ani neprotestoval. Pomyslel si sice něco ne moc lichotivého o potrhých doktorech, ale dělal jsem, jako bych to přeslechl. Vlastně to ani neřekl, jen si to myslel. Vedl jsem ho opatrně před jeho dům, kde jsem se s ním přátelsky rozloučil.

Bylo to ovšem něco úžasného.

Napadlo mě, že takhle objevím každého nemocného dřív než mi přijde do ordinace s pořádně rozvinutým problémem. Ale také mě napadlo, že mohu odhalit každého dealera drog, kterého v Praze potkám. Nepotřebuji je pracně sledovat po všelijakých diskotékách a spěchat, aby se sít nerozpadla ještě dřív, než ji vypátrám a zlikviduji.

Tamara z nás démonů udělá jasnovidce, kteří dokáží číst myšlenky svých bližních. Možná - a až mě trochu zarazilo, že mě to vůbec napadlo - možná bychom mohli odhalovat zločiny nejen provedené, ale teprve chystané. Ne zločince trestat až po vraždě, ale vraždě včas předejít.

Vytáhl jsem telefon, ale uvědomil jsem si, že je dávno po půlnoci. Lucie přece v tuto hodinu pokojně spí, ačkoli by jako démonka vůbec spát nemusela. Ale vysvětlujte to rodičům patnáctiletého děvčete...

Nezbylo mi, než to nechat na ráno.

Zkoušel jsem zatím něco jiného. Teď v noci většina lidí spala, měl by být kolem dokola klid. Nebylo tomu tak. Tamara zachycovala činnost lidských mozků neustále. Jakmile jsem ji od některého odtrhl, většinou se okamžitě přichytila na jiný a udržet ji, aby nezachycovala žádný, bylo téměř nemožné. Ti lidé kolem spali, ale malého mozku se to příliš netýkalo, on musel řídit funkce těla nepřetržitě. Ve velkých mozcích zase probíhaly sny; někdy jednoduché, jindy bouřlivé. Co se tady každou noc odehrávalo vysněných příběhů! Většinu snů přitom jejich nositelé ráno zapomenou a ani si je neuvědomují.

Já jsem také odpočíval. Seděl jsem v pohodlném křesle, na hlavě tamaru - a lovil jsem v éteru, podobně jako rádiioví amatéři bloudí po rádiových vlnách celého světa a počítačovní nadšenci se podobně brouzdají po internetu.

Zjistil jsem této noci několik pozoruhodných faktů.

Téměř vůbec jsem nemohl zachycovat zvířata. Musel jsem se hodně soustředit, abych zachytil kočku, kterou jsem viděl běžet přes ulici. Bylo zajímavé sledovat její cestu, lovecké rozechvění a chuť na myši krev, ale sotva přeskočila nízkou zídku do nejbližší zahrady, zmizela mi.

Zato lidské mozky jsem mohl zachycovat i skrz několikéré zdi a když jsem je zachytil, dalo mi spíš práci odtrhnout se od sledovaného.

Tamara dokázala zachytit i velice vzdálené mozky, pokud byly něčím zajímavé. Intenzivní strach, vášně, to byl výkřik do éteru, zachytitelný na velkou dálku. Blízké zdroje mohly být sledovány i dlouho, ale vzdálené se objevovaly a mizely podle intenzity myšlení a prožitků. Nicméně jsem zachycoval další a další. Pozdně noční milence v objetí, příliš divoké sny spících, ale i - smrtelný strach spojený s nesnesitelnou bolestí, pocházející od ostrého předmětu. Zaostril jsem se na tento zdroj rychle, jak to jen šlo - a spatřil jsem tvář, zkřivenou nenávistí, tvář vraha a také nůž v jeho ruce, jímž právě profízl hrdlo své oběti...

Stal jsem se nečekaným a náhodným svědkem - vraždy.

Vyskočil jsem z pohodlného křesla, zamkl byt a seběhl na dvorek k autu. Byly tři hodiny po půlnoci, celé město klidně spalo. Vyjel jsem na ulici a za malou chvíli jsem se řítíl stošedesátkou po silnici na Prahu. Silnice byla pustá, mohl jsem si to dovolit.

Tamara teď byla zaměřená na vraha. Právě přemýšlel, jak se zbavit pomalu chladnoucího těla. Oběti byla jeho vlastní žena a důvodem kruté vraždy milenka, která však o ničem neměla ani tušení a mohl jsem ji ze svého zájmu vynechat. Mrtvé tělo bývá problém pro většinu vrahů. Každý s tím musí něco udělat - ponechat mrtvolu na místě vraždy znamená poskytnout čerstvou stopu policii a vystavovat se nebezpečí prozrazení. Můj vrah v této chvíli horečnatě přemýšlel. Tělo by mohl zakopat, ale na pozemku rodinného domku nebyl žádný kout dostatečně bezpečný před pátráním. Odvézt mrtvolu jinam? Ano - ale kam? A kromě toho, kdekoli by ji mohl někdo najít. Co bude následovat? Identifikace mrtvé, soustředění pozornosti na něho - byl by přece prvním podezřelým. Kam by bylo možné ukrýt - tolik kilogramů masa a kostí? Otrásl jsem se, když jsem zaregistroval tu myšlenku, ale pro vraha tělo jeho ženy skutečně nepředstavovalo nic víc.

Netušil, že vzdálenost mezi námi dvěma se rychle snižuje a za několik málo minut nebude čelit problému mrtvého těla, ale něčemu tisíckrát horšímu.

Zastavil jsem s autem stranou od domu vraždy. Ulice byla tichá, jak bývá ráno ve čtvrt na čtyři obvyklé. Zamířil jsem k vrahovi. Bydlel v běžném rodinném domku na pokraji Prahy, nic neobvyklého. V hlavě mi utkvěla omšelá žlutá omítka, dvě švestky v zahradě a zrezivělá branka. Prošel jsem zahradou, všeobecným psím bootstrapem zpacifikoval psa, který se na mě řítíl s vyceněnými zuby - měl asi v úmyslu kousat, takže ani neštěkal. Pes si lehl na přední pracky a usnul, zatímco jsem pokračoval dál. Zamčený hlavní vchod - dobrá, oběhl jsem dům a protože zadní vchod byl rovněž zamčený, protáhl jsem se dovnitř pootevřeným okénkem na záchod.

Ještě jsem se pro jistotu zaposlouchal, ale v celém domě jsem rozpoznal jediný dech - dech vraha. Vyšel jsem hbitě na chodbu a jako duch vstoupil do ložnice.

Vrah byl starší, ale dosud pohledný chlap. Právě vyvlekl mrtvou ženu ze zakrvácené postele na podlahu. Nepočínal si zvlášť dobře, takové množství krve rozhodně z postele snadno neodstraní.

»Nechte toho, pane Zajíček,« oslovil jsem ho zřetelně.

Krve by se v něm po těch slovech nedořežal. Prudce se ke mně otočil. Zjevil jsem se za ním jako přízrak, vůbec si mě do této chvíle nevšiml. Nevšímal jsem si velikého řeznického nože na nočním stolku v dosahu jeho ruky, ačkoliv útok na mě bylo to první, co ho napadlo, a pokračoval jsem.

»Myslíte si že zahladíte stopy a budete si klidně užívat se slečnou Šaflovou? Mýlíte se.«

»Kdo jste?« vyhrkl a nenápadně se sunul ke stolečku.

»Démon,« řekl jsem klidně.

»Na žádného boha ani na peklo nevěřím!« opáčil zprudka.

»To nerozhoduje,« ujistil jsem ho. »Vira nemůže napravit vaše činy. Zabil jste svou ženu - sotva před čtvrt hodinou.«

»Co tady vůbec děláte?« osopil se na mě. Dosáhl mezitím svého a držel teď v ruce za zády veliký nůž, zatímco já jsem byl v jeho očích bezbranný. Netušil, že jen zdánlivě.

»Plním jen svou povinnost,« ujistil jsem ho. »Nemyslete si, že vražda vaší manželky je záležitostí jen vás dvou. My démoni do toho máme také co mluvit.«

Věděl jsem, že na mě vyrazí s nožem. Věděl jsem to dřív, než se k tomu konečně odhodlal. Démon se zapnutou tamarou má při takovém střetnutí na své straně příliš velké výhody. Nůž trochu vychýlený mou rukou prolétl neškodně kolem mé hlavy. Následovala protiakce - chvat z jiu-jitsu. Pan Zajíček opsal vzduchem půloblouk a dopadl na zakrvácené lůžko své ženy. Byl teď mnohem více od krve než předtím.

»Nemůžete mi ublížit, pane Zajíček,« řekl jsem beze stop vzrušení v hlase. »Máte před sebou démona, ne člověka.«  
»Co po mně chcete?« vstával trochu ofřesen. Nicméně nůž svíral stále a byl odhodlán použít jej. Věděl jsem to možná lépe než on sám.

»Zdá se vám podivné, že démon chce spravedlnost? Je tomu tak a nedělejte si naděje. Zavraždil jste svou ženu, musíte být potrestán.«

»Trestat? Kdo vám k tomu dal právo?« zavrčel vztekly.

»Na právo se neodvolávejte,« zavrtěl jsem lehce hlavou. »Neřídíme se lidskými zákony. Máme jiná kritéria pro zločiny a používáme i jiné tresty.«

»Ale proč chcete trestat mě a jiné ne?« vybuchl.

»Protože jste vrah,« řekl jsem. »Podívejte se, démonů je na světě málo na to, aby stačili postihnout všechny zločiny, které se kde odehrají. Ale ty, co stihneme, budou potrestány spravedlivě. Máte prostě smůlu, vyšlo to na vás.«

»Chcete mě zabit? Zkuste si to!« napřáhl výhružně nůž.

V jeho myšlence se objevil náznak, že bude o svůj život bojovat do poslední kapky krve a nevzdá se bez odporu.

»Vyhrožovat démonům je směšné,« odmítl jsem ho. »Nebudu s vámi bojovat, pane Zajíček. Nebylo by to rytířské, ačkoliv i ten pojem je lidský a nám poněkud cizí. Jakékoliv akce nás démonů proti lidem jsou příliš jednostranné.

Používáme jiné možnosti. Oslepím vás. Stačí mi vykřiknout jediné slovo. Bude to vhodný trest pro vraha jako jste vy. Zbytek potom dokoná obyčejná lidská spravedlnost. Jako slepý nedokážete tělo své ženy nikam ukrýt a policie vás rychle usvědčí.«

Tady už nebylo místo na podmíněné tresty. Co je to měsíc slepoty za - zmařený život člověka? Vrah je o pořádný stupeň horší než pouhý dealer drog. I když oba mají co do činění se smrtí, dealer drog k tomu potřebuje aktivní spoluúčast oběti a proto musí být trest pro vraha mnohem přísnější.

»Svedu to na vás!« vybuchl.

»Zkuste to,« přikývl jsem. »Tím si můžete zvolit místo, kde strávíte zbytek života. Buďto ve vězeňské nemocnici nebo v blázinci; obojí je stejný trest a obojí nám postačí. Máte už jen tuto možnost volby, ale uhněte-li Skylle, spolkne vás Charybda. Vidím, že starořecké báje neznáte a nevíte o čem jde. Nevadí, česky se to řekne z bláta do louže.«

»A není to jen plané kecání?« vybuchl Zajíček.

»To můžete pozorovat tady na téhle žárovce,« ukázal jsem mu na lustr. »V této chvíli vám začne pomalu tmavnout. Ještě půl hodiny ji budete jakž takž vidět, ale celý svět pro vás pomalu přejde do noci nejtemnější.«

»To je nelidské!« zařval.

»Nelidské, pravda,« pokýval jsem hlavou. »Bylo lidské co jste udělal vy? Nožem v noci zákeřně podříznout ženu, které jste kdysi slíbil věrnost a která to od vás vůbec nečekala?«

»Tomu vy nerozumíte!« vyčetl mi.

»K vaší smůle vám rozumíme, to jen vy nás vůbec pochopit nemůžete. Chcete, abych vám vyčetl všechny vaše lumpárny, od dob vašeho dětství, jichž jste se dopustil? Například - mám vám připomenout ošklivou zradu vašeho přítele Slávka, která vás samotného dlouho mrzela?«

»Vy... i tohle...?« zesinal.

»Ano, i tohle víme,« řekl jsem. »Většina vašich lidských podlostí nás nezajímá. Za zradu přítele jste byl potrestán už dávno. Jenomže něco jiného je křivě svědčit proti příteli a trpět pak po celá léta výčitkami svědomí, něco jiného bylo zavraždit člověka. Tady pouhé výčitky nestačí. Kromě toho se dokážete výčitkám ubránit a takový trest je pak bez účinku. Vy jste spáchal něco, co zničí především vás samotného.«

Rozmáchl se a tak-tak jsem uhnul. Nůž se za mnou zabodl do šatní skříně. Ještě že jsem vteřinu předtím věděl, k čemu se chystá - i jak bude mířit. Nemusel jsem použít okamžitého ochromení. Stihl bych to, ale i tohle zaúčinkovalo.

»Vy ještě vidíte? Ale už mnohem hůř, že ano?«

»Ty bestie, pekelná stvůra, vrať se do pekla, odkud jsi přišla! Nepleť se mezi nás lidi!« skučel bezmocně.

»Ano, vrátím se,« řekl jsem klidně. »Myslíte si snad, že mě těší trestat necitelné darebáky, jako jste vy?«

Poslední efekt. Musel jsem spěchat, přestával mě už na pozadí tmavých skříní za mnou rozpoznávat.

Rozsypal jsem se mu do tisíců různobarevných jiskřiček. Viděl je lépe než žárovku v lustru - nešlo totiž o skutečné světelné zdroje, vytvářelo je pouze jeho vědomí.

Pan Zajíček se ještě prudce nadechl, ale slova mu uvázla v krku. Chtěl mě zahrnout dalšími jadrnými nadávkami, neměl je ale náhle komu adresovat. Byl tu sám, starší slepnoucí seladon nad mrtvolou ženy, kterou zabil jenom kvůli vidinám své mladší přítelkyně.

Došel k noži zabodnutému do skříně a vytrhl jej. Opatrně šátral po schodech, až se vyškrábal na půdu rodinného domku. Ráznými pohyby odřízl kus prádelní šňůry a spíše po paměti, než že by na to viděl, přehodil konec šňůry přes trám.

Následovalo něco, co rozhodně nečekal.

Odkopl sice štokrdle pod svými nohama, ale smyčka těsně utažená kolem jeho krku náhle povolila, přefříznutá prádelní šňůra praskla a pan Zajíček se zřítíl mezi harampádi.

»Takhle jednoduché to mít nebudete,« ozval jsem se těsně za jeho zády. »Vy si ten trest vychutnáte až do dna.«

»Bestie - ani tohle ti nestačí?« zavyl hrůzou.

»Ne, ani tohle mi nestačí,« řekl jsem klidně. »Vaše žena trpěla mnohem více a déle.«

Neslyšně jsem odešel po schodech, opatrně jsem si odemkl jeho klíčem hlavní vchod a vyšel na pustou a prázdnou ulici.

Věděl jsem o tom, jak pan Zajíček po hmatu našátral svůj velký nůž, tentýž, kterým zabil svou ženu. Věděl jsem, že si jeho ostřím přejel po krku, nejprve jen zlehka, ale potom si dodal odvahu - a nůž projel jeho krkem až ke kostem.

Už jsem se tam ale nevracel. Nebylo proč.

\*Rande

Ráno před šestou jsem nevydržel a zatelefonoval Lucii. Během půlvtětiny jsem jí vysypal všechno, čeho jsem se této noci stal díky novému přístroji svědkem.

»Gratuluji ti. Tamara byla úžasný nápad,« odsykla na to Lucie. »Je ti ovšem jasné, že nás to zase odsouvá trochu dál od ostatních lidí?«

»Ano,« přisvědčil jsem. »Je to další možnost, kterou teď máme. Opravdu funguje, budeme muset promyslet, co s ní. Bude záležet jen na nás, co s ní provedeme.«

»Měla bych menší návrh,« sykla nesměle. »Měli bychom se soustředit na hledání dalších vhodných démonů. Vidím jako důležitější než vyhledávání a trestání vrahů. Tamara všechno usnadní, ale neměli bychom už zbytečně ztrácet čas.«

Odpověděl jsem, že s ní plně souhlasím.

Poprosila mě, abych jí postavil další tamaru.

»Nemám čas pronikat do tvých konstrukcí,« řekla. »Kromě toho - úplně jsem zapomněla radiotechniku.«

»Cože?« nevěřil jsem svým uším. Radiotechnika byla přece dávnou zálibou profesora Jindřicha - že by se jí nyní Lucie bez lítosti vzdala?

»Slyšel jsi dobře,« sykla. »Obětovala jsem skoro všechno kromě lékařských věd - bez nich bych byla nemožná, potřebuji je permanentně. Všechno ostatní jsem smazala.«

»Proboha - co je tak důležité, že jsi...«

»To ti řeknu jen pokud si budu jistá, že to bude opravdu k něčemu dobré,« odsykla.

Víc jsem z ní nevypáčil. Zavěsila.

Chvilku jsem o tom přemýšlel. Povídkám o příliš malém mozku bývalé idiotky jsem neuvěřil. Několikrát jsem se přece s takto postiženými pacienty setkal - ovšem nikdy se u nich nejednalo o nouzi o místo. Paměť idiotů bývá stejně obsáhlá jako paměť normálních lidí. U duševně postižených bývá často prázdná, ale ne že by nestačila kapacitně.

Problém jsem viděl jinak. Veškeré mé dosavadní vzpomínky se při ukládání obvyklém u démonů směstnaly do necelé setiny volné paměti. Nejvíce místa spotřebovalo to, čemu by se podle počítačové analogie dalo říkat jádro systému.

Právě zde bylo obsaženo vlastní JÁ člověka, nazývané kdysi duší. Když nemoc toto jádro naruší, změní se člověk v omezeného nesvéprávného tvora, ačkoliv i zbytkem svého JÁ někdy dokáže neuvěřitelné věci, jaké jsou jinak možné jedině démonům. Pro autistu není problémem zapamatovat si na jediné přehlédnutí očima celý telefonní seznam. Já to s pomocí procesoru dokážu také, ale normálními lidmi už k něčemu takovému rychlost mozkových pochodů nestačí.

Nemohou totiž obětovat celou svou mozkovou kapacitu vlastnímu čtení a zapamatování si nových vědomostí, ale souběžně s tím je podrobují dalším analýzám, testují, co ponechat a co jako zbytečně vyřadit, vytváří si o přečtených vědomostech vlastní úsudky a resumé, což je na druhé straně strašlivým způsobem zpomaluje. Omezení duše někdy přináší až neuvěřitelné schopnosti, ale na druhou stranu změní člověka v idiota, neschopného života.

Představa, že Lucie zaplnila devětadevadesát procent své volné paměti, mi nesešla. Co by to muselo být za grandiózní projekt, aby do dna spotřebovala veškerou paměť a musela by sáhnout i na pracně nastřádané vědomosti z jiných oborů?

Nepochyboval jsem jen o jednom. Že to zaručeně bude stát za to. Zatím si nebyla jistá úspěchem, což jí možná bránilo světit se mi s rozpracovaným dílem. Doufal jsem, že všechno zaznamená do svého počítače. Nepřál jsem si ani ve snu, aby ji postihla nějaká nehoda, ale stát se může ledacos a potom bych asi cítil povinnost dokončit to za ni.

Neměl jsem tušení, že tentokrát to do omezeného počítače uložit nemohla. Nevešlo by se to tam ani kdyby kapacita jeho disků byla stokrát větší. A kdyby se něco stalo Lucii, bylo by všechno definitivně ztracené.

Počítač poprvé na něco takového nestačil.

Což jsem naštěstí nevěděl.

Lucie projevila přání, abychom se víc než dosud věnovali hledání lidí bez falše, schopných přeměny v demony. Měla asi pravdu. Hned o první adeptku jsme nešťastně přišli a kdoví, kolik nám jich může ještě zmizet.

Rozhodl jsem se už v téže minutě, ve které se náš krátký rozhovor odehrál.

Jakmile jsem skončil den v ordinaci, začal jsem montovat další tamaru pro Lucii. Po zkušenostech s prototypem jsem na ní provedl drobná vylepšení. Tamara pro Lucii měla hned dvě členky, takže zahrnovala i funkce konjugátoru.

Druhý přístroj jsem doladil večer. Rozhodl jsem se hned jej vyzkoušet - a po dlouhé době se projít po městě. Pomalu jsem kráčet ulicemi, zachytával signály z hlav kolemjdoucích lidí a především přemýšlel.

Lékařskou praxi jsem zanedbávat nechtěl. Byla v ní pomoc lidem, kteří se dostali do zdravotních potíží. Nechat je na pospas nemocem by zajisté nebylo správné. V našem městě však nemocných ubývalo. Bylo to způsobeno tím, že jsem léčil lépe než ostatní. Jako jediný démon jsem během půl roku způsobil proměnu doposud slušně prosperující nemocnice ve skomírající ústav, živořící jen díky porodnici a úrazovému oddělení, což byly obory, do nichž jsem se zatím nehrnul. Právě tak špatně dopadlo několik soukromých lékařů. Většina se odstěhovala do Prahy, kde dosud žádný démon jako lékař nepůsobil. Co s nimi bude, až vtrhneme i do matičky Prahy? Jejich budoucnost jsem neviděl nijak růžově.

Nicméně jsem pochopil, že na lékařskou službu v budoucnu postačí mnohem méně démonů, než kolik bylo dosud lékařů. Kam se podějí ti nadbyteční? Zatím jsem si s nimi nedělal těžkou hlavu. Jeden ani dva démoni nemohou změnit podmínky v zemi, aby to představovalo globální problém.



Pomalu jsem kráčel ulicí, střídavě se napojoval na lidi kolem, ale nikdo z nic netušících objektů mého zkoumání se mi nezdál. Mohl bych se s nimi sprátně na běžné sousedské úrovni, ale po pravdě - procesor bych si asi netroufl svěřit nikomu z nich.

Procházel jsem kolem diskoték pro mladé a slyšel prázdnou a faleš. Míjel jsem hospody se zajímavými lidmi; zajímavými pro spisovatele a možná i scénáristy, ale ne pro mě. Hledal jsem onu pověstnou jehličku v kupě sena, ale nenacházel. Jak to říkala Lucie? Neměli bychom hledat dál od Prahy? Existují snad ještě vesnice s boдрými a upřímnými vesničany, nebo je dnes všechno stejná honba za úspěchem a penězi, jako tady?

Vracel jsem se domů v pochmurné náladě.

Jsme na tom vážně jako lidstvo tak špatně? Vzpomněl jsem si na předpověď profesora Jindřicha. Atomová energie a jeho mozkový procesor měly být snad objeveny až v příštím století - současné lidstvo by je nemělo dostat do rukou... Pak jsem se trochu uklidnil.

Hledám přece naprosto špatně.

Abych se vyhnul falši, přetváře a prázdným hlavám, měl bych diskotéky a hospody obcházet velkým obloukem. Právě tak se musím vyhnout oknům, z nichž se line dlouho do noci jenom modravý svět televizní obrazovky. Možná bych měl prohlédnout nějakou školu - děti snad nebudou tak zkažené. Měl bych také zkusit najít nějakou spřízněnou duši v knihovně, možná i ve školách; i učitelé by měli být přece méně zkažení neutěšeným stavem současné civilizace.

Přidal jsem do kroku, ale najednou jsem se zarazil.

Proti mně zvolna kráčely tři dívky. Nejspíš jdou z kina, napadlo mě. Abych si svůj odhad prověřil, napojil jsem se na jednu z nich.

Nemýlil jsem se.

Byly to tři sestřičky - ne příbuzné, ale zdravotní. Byly zaměstnané v místní nemocnici na porodnickém oddělení. Právě se vracely z kina, to souhlasilo. Ale když jsem se podíval do myšlenek první z nich, zarazila mě - jejich čistota.

Rychle jsem sklouzl na druhou a vzápětí na třetí. Našel jsem tam ale tak rozdílný obraz, až jsem se otřásl.

Marie, prostřední ze sestřiček, šla s ostatními a jen se třásla na jakoukoli pomluvu, kterou by mohla rozšiřovat. Cítil jsem za tím dobře skrývanou škodolibost a raději jsem se od její mysli co nejrychleji odpoutal. Bylo mi, jako bych se dotkl něčeho slizkého, jedovatého. Podíval jsem se jí do obličeje. Poklidná, celkem milá tvář. Ale uvnitř byla Marie ropucha, ne navenek, ale svou duší.

Jana, druhá krajní, byla o něco lepší, ale jediné, co ji zajímalo, se dalo shrnout do dvou oblastí: móda a sex. Mohla být v tomto směru spokojená; oblékat se uměla, postavu měla rovněž atraktivní a před půl rokem konečně objevila chlapce, který ji dokonale uspokojoval - uměl ji správně zalichotit a přitom nebyl nechápavý k jejím vyzývavým pohledům. Jenomže to bylo všechno - práci s miminko brala jako nutné zlo a jen počítala, co si na sebe zase koupí. Prázdná loutka vhodná do výkladní skříně k vystavování módních návrhů.

Tím příjemněji mě překvapila Růžena Mikvičová, ke které jsem se před okamžikem připojil nejprve. Jediná z těchto tří nemyslela na módu ani na pikantní historky. Měla v hlavě jen obrovský problém z oddělení a stále se ho nemohla zbavit ani se od něj odtrhnout. Jedna rodička se odmítala věnovat svému dítěti a kojit je, aby si prý nezkazila postavu. Zatímco si novopečená maminka přikládala na řadra mokré obklady, aby si zachovaly tvar, sestřičky musely dítě krmít umělou výživou. Pořád sice matku provokovaly, aby se starala především o své dítě a nejen o sebe, ale byl to nejspíš naprosto beznadějný případ a právě to měla Růžena v hlavě.

Neodolal jsem a prolétl v jediném krátkém okamžiku celý její život. Zachvěla se. Vyzařování tamary nestačí na účinné ovlivňování lidské mysli, vzpomínky však vyvolává rezonanci, pro kterou musí aspoň nepatrně sama vyzařovat. Tohle byl tak neomalený zásah do její psychiky, že si toho všimla. Byl to prchavý pocit, o kterém se říká Sáhla na ni smrt. Nebyla to smrt, jen dotyk démona. Naštěstí by ji ani ve snu nenapadlo spojovat to se mnou.

Zastavil jsem se a pozoroval je. Šly spolu a nezávazně se bavily o obsahu filmu, který spolu viděly. Růženka se ale do hovoru musela nutit a pořád se jí vracelo na mysl hladové mimino na oddělení a jeho nepořádná matka.

Teď si mě všimly ty dvě. Marie nenápadně strčila do Jany a zeptala se jí tiše, jestli mě zná. Jana odušila, že jsem »nějaký nový soukromý doktor praktik« a víc jsem ji nezajímal. Marii to potěšilo, jako by ji pohládili, ale s nedostatečnou informací se nespokojila. Obrátila se na druhou stranu, kde šla zamyšlená Růžena. Ta ale nevěděla ani to - a nestál jsem jí ani za pohled. To hladové mimino... Jakkpak bude vyrůstat, když o ně matka nestojí?

Prominul jsem jí přezírání mé maličkosti a zvědavě jsem sledoval, nač myslí. Ale čím déle jsem ji viděl, tím více se mi zdálo, že jsem právě potkal další bytost, hodnou stát se démonem.

Jakmile došly až ke mně, uhnul jsem jim zdvořile s cesty a sestřičky mě obešly. Ty dvě mě okamžitě pustily z hlavy, třetí mě nevnímala ani předtím, jenomže právě ona mě nejvíce přitahovala. Budu se s ní muset někde setkat, umiňoval jsem si. Ale rozhodně ne v přítomnosti těch dvou.

Hledal jsem v její paměti, co má teď v plánu. Nic, nebo téměř nic. Měly by teď společně dojít na křižovatku, kde se rozejdou každá do svého domova. Růženka bydlela nejdál, mohl bych ji pohodlně dohonit a nabídnout jí - hrome, co vlastně? Měl bych si to včas ujasnit, abych ji neodradil.

Počkal jsem, až přejdou na opačný chodník. Zabočil jsem do postranní ulice, ale sledoval je i tam. Přesněji Růženku; když jsem se trochu soustředil, viděl jsem svět jejíma očima a měl jsem o ní dokonalý přehled.

Rozloučily se a obě dvě zabočily každá jinam.

Růženka se obrátila k domovu a přidala do kroku. Teď asi byla pravá chvíle. Rovněž jsem zrychlil a na nejbližší další křižovatku jsme dorazili současně.

»Promiňte, slečno Růženko,« oslovil jsem ji tiše.

»Vy mě znáte?« ostražitě se stáhla do obrany.

»Znám,« přikývl jsem. »Moc se mi líbíte.«  
»Ale vy mně ne,« zamračila se. »Co mi vlastně chcete?«  
»Rád bych se s vámi seznámil,« řekl jsem přímo.  
»Ta radost není oboustranná. Nevšiml jste si toho?«  
»Všiml - co bych byl za jasnovidce, kdybych nepoznal tak elementární postřeh. Jistěže: jsem drzý, nafoukaný a nejspíš nějaký hochštapler,« vyslovil jsem nahlas všechno, co si teď o mně pomyslela.  
»Panebože...« vyjekla a zbledla.  
»Máte pravdu, čtu vaše myšlenky,« usmál jsem se. »Ale to vám nemusí vadit. Ve vašich myšlenkách není nic, za co byste se měla stydět. Přiznám se, líbilo se mi, jak jste se upnula na to nebohé děcko paní Kalešové.«  
»To snad není možné,« vydechla.  
»Je to možné,« ujistil jsem ji tiše. »Umím číst myšlenky lidí a zabývám se tím už dlouho. Stejně dlouho, jako hledám někoho, s kým bych si hezky od srdce promluvil. Neodmítejte mě už předem, prosím.«  
»Ale... co ode mě chcete?« vyhrkla zmateně.  
»Rád bych si s vámi popovídal,« opakoval jsem. »Dnes už je příliš pozdě, vím. Ale zítra bych vás pozval na oběd nebo odpoledne do cukrárny, máte přece ráda sladké...«  
»Jak to víte?« naježila se trochu.  
»Vždyť jsem jasnovidce,« usmál jsem se.  
»Když jste jasnovidce, pane, pak asi víte, že na žádnou takovou schůzku nepřijdu,« odsekla umíněně.  
»Jsou věci jisté a jsou věci nejisté,« řekl jsem. »Co se již stalo, je jisté vždycky, ale co má teprve nastat, nikdy tak jisté není. Máte přece svobodnou vůli rozhodnout se.«  
»Třeba jsem tu schůzku na zítra slíbila jinému.«  
»Neslíbila,« usmál jsem se. »To počítám mezi věci jisté, neboť se nestaly.«  
»Jak to můžete vědět?«  
»Jako jasnovidce...«  
»Na to vám neskočím,« přerušila mě nevraživě. »Proč mě sledujete? Co za tím vězí? Jak to, že o mně víte tolik věcí, pane...«  
»Vidíte, a tolik bych si přál, abyste mě znala i jménem. Znám vás dobře - a vy o mně nevíte vůbec nic.«  
»Znáte mě? Nikdy jsem vás neviděla!«  
»Žijeme v jednom nepříliš velkém městě a byl by zázrak, kdybychom se nikdy nepotkali.«  
»Jenomže já jsem se sem přistěhovala před půl rokem!«  
»Já vím, z Turnova,« přikývl jsem. »Nechtělo se vám sem, ale už jste si zvykla. Nevíte, k čemu to může být dobré.«  
»Pane... nechte mě být!« skoro vykřikla.  
»Stojím téměř metr od vás a jsem připravený ustoupit vám s cesty, jakmile si to opravdu budete přát,« slíbil jsem.  
»Já si to tedy přeju!«  
»Vím,« souhlasil jsem klidně. »Ale - ještě než odejdete, moc rád bych od vás slyšel, zda přijдете zítra odpoledne do cukrárny na náměstí. Budu vás tam čekat.«  
»Nevím,« pokrčila nervózně rameny. »Nic vám neslíbím. Co když se zdržím v nemocnici?«  
»To patří mezi věci nejisté,« souhlasil jsem. »Nicméně tam budu čekat.«  
Ustoupil jsem jí s cesty skoro obřadně a počkal, až mě obejde. Ohlédl se na mě asi po dvou metrech, potom učinila ještě několik kroků a opět se ohlédl.  
Stál jsem na místě a díval se za ní.  
Rozběhla se, jako kdyby jí za patami hořelo. Ale už jsem věděl, že zítra přijde.  
Netušil jsem, že přijde, ale už - ne za mnou...

\*Bestie

Zamířil jsem nejkratší cestou domů, ale také jsem vytáhl telefon, abych zavolal Lucku.  
»Mám pro tebe dvě zprávy,« sykl jsem, jakmile se ozvala.  
»Nejdřív tu špatnou,« opáčila.  
»Chyba. Obě jsou v podstatě výborné,« ujistil jsem ji.  
»Potom na pořadí nezáleží,« odtušila. »Vezmi to třeba od té kratší.«  
»Dobrá, nejprve tu kratší. Máš připravenou tamaru. Právě jsem ji dokončil, naladil a vyzkoušel.«  
»Výborně!« sykla. »To je novinka! Doufám, že mi ji ještě dnes přivezeš. Přiznám se bez mučení, těším se na ni, ba co víc, budu ji nejspíš nutně potřebovat.«  
»Ještě dnes?« neztrácel jsem čas okolkami ani divením.  
»Kdyby to bylo možné... Ale přijet musíš ty.«  
»Dobrá, dojdou domů, osedlám svého oře a vyrazím,« slíbil jsem jí.  
»Takže nevoláš z domova, vid?« zpozorněla. »Neznamená to snad, že ta druhá zpráva spěchá?«  
»Ne tak, aby vyžadovala okamžitou akci,« ubezpečil jsem ji. »Spěchám jen proto, abych tě potěšil. Kráčím tu po ulici jako pitomec s mobilem u ucha, ani slovo neřeknu - naštěstí se nad tím dnes nikdo nepozastaví. Ale k věci - objevil jsem adeptku na démonku. Zdravotní sestra Růžena Mikvičová, třiačacet let, bez závazků, pracuje na porodnickém oddělení naší nemocnice, má úžasnou přirozenou schopnost soucítění,« shrnul jsem rychle to hlavní, co jsem potřeboval sdělit.  
»To jméno mi nic neříká,« odsykla Lucie. »Neznám ji. Kde jsi ji splasil?«

»Přistěhovala se spolu s rodiči teprve před půl rokem,« vysvětloval jsem rychle. »Ani kuřeti by neublížila - a zítra s ní mám rande.«

Lucie jen udiveně sykla, ale na jejím syknutí nebylo nic superponovaného, takže to znamenalo skutečně pouhý údiv. Pak telefon skoro půl vteřiny mlčel. Lucie přemýšlela.

»Já mám také zprávy dvě,« sykla potom. »Ta první ti ale radost nepřinese. V pátek bude mít Hanka pohřeb. Měli bychom přijít oba.«

»Kde to bude?« zvažněl jsem.

»Ve vsi kde bydlela, pozítří dopoledne. Přijedeš?«

»Určitě,« slíbil jsem vážně.

Hanka má pohřeb, pomyslel jsem si. Přišlo mi to nesmírně líto. Ani radostný pocit nad sestrogením tamaru, ani objev Růženky nemohly tu lítost překrýt. Proč zrovna ona? Protože se mnou chvilku mluvila?

»To není všechno,« pokračovala Lucie. »Nerada bych něco pokazila, ale na dnešní noc tě chci požádat o pomoc. Bude to velice nutné.«

»Přivezu ti při té příležitosti tamaru,« souhlasil jsem. »Rande mám až zítra odpoledne.«

»Obávám se, že to bude těžší akce,« pokračovala tajemně. »Mohla by být i časově delší.«

»Vyloženě mě strašíš,« opáčil jsem.

»Jistě,« sykla. »Ale mám proč. Mimochodem, budeš při tom moci napravit, co jsi trestuhodně zanedbal. Na druhou stranu to může být - velice záslužné zanedbání.«

»Mluvíš záhadně, jako věštkyně v Delfách.«

»To uvidíš sám,« sykla lakonicky. »Kdy přijedeš? Budu se muset nejprve zabezpečit proti rodičům, žádnou noční akci by mi nedovolili. Ach jo, kdy už mi bude osmnáct?«

Vývolala tím můj úsměv. Kolikrát jsem si kdysi sám takto povzdychl? Snad každý mladý člověk se ve věku teen-age snaží co nejdříve vymanit z vlivu rodičů, ačkoli později sám uzná, že to nebylo rozumné. Lucie byla v tom směru přece jen kuriozitou. Omezovat nebo usměrňovat patnáctiletého žabce je nejspíš správné, ale je-li tomu žabci sedmdesát let a má-li větší životní zkušenosti než jeho vlastní rodiče, nemá jeho omezování ochrannou úlohu jako v ostatních případech. Zvlášť když jde o démonku, která by mohla své rodiče chránit mnohem efektivněji, než oni ji.

Bohužel - oni to dosud nevěděli. Proto nám nezbyvalo nic jiného, než se s tím nějak smířit.

»Ještě není tak pozdě,« řekl jsem. »Přijedu během půl až tři čtvrtě hodiny.«

»To nám oběma postačí,« odušila a přerušila hovor.

Došel jsem rychle domů.

Nejprve jsem se musel zabezpečit pro případ, že bych se s Lucií trochu zdržel. Namaloval jsem rychle omluvnou ceduli pro své pacienty a pověsil ji na dveře ordinace. Slíbil jsem přijít, jak to bude možné, ale doporučil jsem jim nečekat na mě. Naléhavé případy jsem odkázal na nemocnici, ostatní by měli přijít až další den.

Novější tamaru jsem zabalil do dárkového balíčku, starší si nasadil a za malou chvíli jsem vyjžděl na silnici směrem do Morašína.

Tentokrát jsem nespěchal, naopak. Teprve daleko od lidí se mi začalo dařit zachycovat některá zvířata. Nejprve myši, těch bylo venku v přírodě zdaleka nejvíce. Pak jsem zachytil jejich odvěkou nepřítelku kočku, která se na lovu zatoulala daleko od lidských obydlí. Nakonec jsem se napojil na tvora, kterého jsem tady rozhodně nečekal. Alespoň na pár prchavých okamžiků jsem se stal - netopýrem. Bylo to velice zajímavé, slyšet jeho ušima prostorový odraz okolí, kličkovat vzduchem za velkou mřížou, která ke svému nemilému překvapení zkrátka skončila za jeho ostrými zoubky. Osamělý chodec však na sebe okamžitě strhl mou pozornost - tamaru se odpojila od netopýra a zaměřila se na něho dříve než se mi objevil ve světlech reflektorů.

Ten člověk šel pěšky po okraji silnice a do Morašína měl více než pět kilometrů, ale ani se mě nepokoušel stopovat. Byl zkrátka přesvědčený, že mu stejně nikdo nezastaví, takže to ani nezkoušel.

Náhodou se zmýlil. Zabrzdil jsem těsně vedle něho.

»Nastupte si, pane Frydrych,« vybídl jsem ho. »Máme oba stejnou cestu.«

»Jdu jen do Morašína, to je kousek,« namítal.

»Ani já nejedu dál,« ujistil jsem ho. »Chcete-li, svezu vás domů.«

»To byste musel vědět, kde bydlím,« usmál se, ale nasedl si vedle mě.

»Bydlíte padesát metrů za hospodou,« ohromil jsem ho.

»Odkud mě znáte?« divil se.

»Prostě - znám,« odpověděl jsem vyhýbavě.

Pomyslel si, že mám asi nějaké důvody, proč mu to nechci sdělit a mlčel. Pak teprve ho napadlo, zdali by si mě neměl dát do souvislosti s jasnovidkou Salačovou.

»Jedu za ní,« potvrdil jsem mu to.

»Za kým?« vyhrkl udiveně.

»Za Lucií Salačovou,« upřesnil jsem.

»Poslyšte, člověče, nejste s ní příbuzný?« podíval se na mě podezíravě. »Ona prý taky čte lidem myšlenky.«

»Na tom snad není nic špatného,« opáčil jsem klidně, bez jakýchkoliv emocí, jako by skutečně o nic nešlo. »Kdo nemá co skrývat, tomu to obvykle nevadí. Myšlenek svých bližních si všímáme jen okrajově. Tedy - pokud nejde o zvlášť odporné lumpárny.«

»Tak je to přece pravda,« vyhrkl. Současně si pomyslel, že by pro většinu darebáků mohlo znamenat katastrofu, kdyby se o nich všechno vědělo.

»Pár lumpů už na nás doplatilo,« přisvědčil jsem.  
Pomyslel si - celkem pobaveně - že by mohl klidně mlčet, když si to stejně přečtu z jeho myšlenek.  
»Máte docela pravdu,« přisvědčil jsem.  
Pan Frydrych mezitím překonal první obavy, onen prastarý lidský strach z neznáma. Začal to brát jako velice zajímavý fakt, který se ho příliš nedotkne - až na pár drobností...  
Trochu strnul a aniž by chtěl, vyskočilo mu na mysli pár dávných drobných hříšků.  
»Čtení myšlenek má i nevýhody,« zkusil jsem to zamluvit něčím jiným. »Člověk s takovou vlastností nemůže hrát karty. No řekněte, bavila by vás hra, kdybyste od počátku věděl, co mají vaši protihráči na ruce?«  
Udeřil jsem na jeho strunu správně a včas. Pan Frydrych byl občasný vášnivý karbaník a představa hry, kdy mají hráči karty pěkně vyložené na stole, aby je všichni viděli, byla pro něho - řekněme menší noční můrou.  
No jo, k čemu je to potom? pomyslel si.  
»Má to své výhody,« odpověděl jsem mu. »Pro lékaře, jako jsem já nebo Lucie, je to vlastnost k nezaplacení. Zjistíme každou nemoc, často dříve, než si ji nemocný uvědomí. A pak ji můžeme dokonaleji léčit.«  
»Jak to?« zeptal se mě nahlas.  
»My nečteme jen to, co si myslíte,« snažil jsem se mu to přiblížit. »My čteme všechno včetně stavu, v jakém se nalézá vaše tělo. Ani si to neuvědomujete; o to se totiž stará malý mozek, ale pro nás je to hotová lékařská zpráva.«  
»Takže je pro vás léčení lehčí než pro ty doktory, kteří to neumí?«  
Zeptal se nahlas, ale přimyslel si k tomu, že potom asi za tak snadnou práci bereme příliš mnoho peněz.  
»Tak snadné to přece jen není,« usmál jsem se. »My toho musíme vědět mnohem více než ostatní doktoři. Kromě toho mám plat určený pojišťovnou; vydělávám si o třetinu méně než vy. Naštěstí jsou peníze poslední, co mě zajímá.«  
Pomyslel si, že v takovém případě by s tím okamžitě sekl.  
»Já vám to přece nenavrhuji,« uklidnil jsem ho.  
Náhle mu blesklo hlavou, že Lucie toho moc vědět nemůže, když před pouhými dvěma roky byla beznadějná idiotka.  
»Lucie toho ví strašně moc,« ujistil jsem ho. Ale v téže chvíli jsem si uvědomil, že to vlastně nemusí být pravda. Co vlastně Lucie ví, když smazala skoro všechny své vědomosti?  
»Říká se o ní, že je přírodní senzibilka,« namítl.  
»Ne tak docela. Lucie má vzdělání, že by mohla od hodiny přednášet i na univerzitě,« usmál jsem se při pomýšlení, jak mi nevěří. »Lucie je zkrátka fenomén.«  
Mezitím jsme dojeli do Morašína. Zastavil jsem před jeho domkem.  
»Tak - dobrou noc!« popřál jsem mu.  
Musel jsem se nechtěně usmát jeho poslední myšlence. Ale měl pravdu. Kdo není zvyklý na čtení myšlenek, tomu by jistě nebylo příjemné sedět vedle někoho, kdo to umí. Velice dobře jsem věděl, že v lidech vzbuzujeme podvědomý strach a odpor. Maně mě napadlo, že mi zatím viděl do myšlenek jen profesor Jindřich a to jen jednou - a také mi to vadilo.  
Možná to bude trvat trochu déle, než si na to zvykneme. Ale i pak to budou mít démoni snadnější než lidé.

Přijel jsem k domku Salačových deset minut před půlnocí. Zdálo se, že všichni spí, ale to byl samosebou klamný dojem. Věděl jsem, že Lucie je určitě vzhůru. Ale nebyla pro tamaru zdaleka nejsilnějším signálem v okolí. Naopak - kdybych o ní nevěděl, ani bych ji tam nenašel. Její myšlenky byly takové - nijaké.  
Napadlo mě vysvětlení - a ukázalo se, že správné.  
Démon má myšlení soustředěné dovnitř v procesoru a tudíž nevyzařuje tolik do okolí. Znamenalo by to, že jeden druhému nebudeme číst myšlenky tak snadno, jako ostatním. Nevadí, my se přece známe.  
Zastavil jsem opodál, stranou od Salačových. Z rodinného domku rodičů mezitím vyběhla Lucie. Měla na sobě - nenapadlo mě jiné označení než battle-dress, polní oblek. Černou bundu a kalhoty, černé botky a černou kuklu, zatím vyhrnutou, aby jí nezakrývala obličej.  
Doběhla k autu, zatímco já jsem jí otevřel dveře, aby si mohla nastoupit.  
»Tamaru máš tady,« podával jsem jí obřadně balíček.  
»Fajn,« odtušila. »Jak se s ní zachází?«  
Vysvětlil jsem jí to a pomohl jsem jí nasadit si čelenku i obojek pro ovládání směru.  
»Sem můžeš připojit druhou čelenku pro pacienta,« ukázal jsem jí konektor. »Druhá čelenka je v druhém balíčku.«  
»Takže nahradí i konjugátor?« podívala se.  
»Jistě,« přikývl jsem. »Samozřejmě jen tvůj model. Můj to ještě neumí.«  
Ukázal jsem jí, že mám druhý přístroj na sobě.  
»Ty mi čteš myšlenky?« zamračila se.  
»Vadilo by ti to?« odpověděl jsem protiotázkou, ale ani jsem nečekal na odpověď. »Vždyť je to úplně nové i pro mě. Cestou jsem jen tak ze zvědavosti chytal myšlení všelijakých zvířat, na chvíli jsem se stal i netopýrem. Ale přitom jsem zjistil, že sami si budeme číst myšlenky jenom obtížně. Naše procesory nevyzařují tak silně jako hradlová pole.«  
»Zajímavé je, že já tvoje myšlenky chytám,« odsykla.  
»Ano,« pomyslel jsem si, »ale jen ty, které uvolním, aby se vyzářily. Poslyš, ani to nejspíš nebude marné. Když si na něco navenek intenzivně pomyslíš, jako právě teď, chytám to velmi silně. S tamarou možná dosáhneme dokonalejšího spojení, než mobilem.«  
»To bych jenom uvítala,« pomyslela si.  
Vlastně mi to řekla jen jinou cestou než dosud.  
»Vidíš,« usmál jsem se na ní. »Tamara pro nás přinese mnoho nového, i když jejím hlavním úkolem je chytat myšlenky



lidí. Napadlo tě někdy, co si myslí třeba taková kočka, když vidí tučnou myš? Musím ti říci, že netopýrovi můry chutnají, sice jinak než nám řízky, ale pomlaskával si ještě dlouho.«

»Brrr,« pomyslela si Lucie.

»Jemu to tak nepříjde. Jako člověk bych se rozmýšlel dát si ke svačině něco takového, ale jakmile se vžiješ do kůže netopýra, je to jiné. To samé platí pro kočky. Pro lidi jsou myši ohavnost, pro ně něco jako pro nás biftek.«

»Proč tedy nic nechytám?« pomyslela si.

»Protože sedíš vedle mě,« pospíšil jsem s vysvětlením. »Tamara je jen jednoduchý přístroj a zachytává se především na to, co je pro ni nejsnazší. Zvířata jsou rezonančně dost daleko od lidí. Jakmile je v blízkosti člověk, tamara ihned přeskočí na něho, protože jde za silnějším zdrojem. Možná ji ještě časem vylepším.«

»To znamená, že mohu chytat jen toho nejbližšího?«

»Jsou-li zdroje srovnatelné, můžeš si mezi nimi vybírat podle potřeby, zachytíš je i na větší vzdálenost. Ale zdroje příliš odlišné, jako jsou zvířata, můžeš pozorovat jenom dál od lidí. Mozkové vlny mají podivné zákonitosti, je to sice zajímavé, ale je tomu tak.«

»Čili - chceš-li pozorovat přírodu, musíš dál od lidí,« shrnula to.

»Tak nějak,« souhlasil jsem. »Je možné, že ti nebudu tak překážet, až se vzdálíme od lidí. Zdá se mi, že náš procesor je silnější než lidé, jen když usilovně myslíme navenek. Až budu soustředěný do sebe, nebudu ti možná rušit ani ty myši. Můžeme to vyzkoušet cestou, chceš?«

»Souhlasím,« přikývla. »Ale teď mi neruš příjem, chtěla bych se přesvědčit, zdali moji rodičové opravdu spí.« Přestal jsem tedy myslet nahlas. Nebylo to těžké, naopak jsem se musel hodně soustředit, když jsem chtěl, aby mě Lucie vnímala.

»Je to v pořádku,« pomyslela si Lucie po chvíli. »Můžeš jet - k vám do města.«

»Co tam je?« zajímalo mě.

»Uvidíš,« pomyslela si, ale pak se opět uzavřela do sebe a už mi nic nesdělila.

Rozjeli jsme se. Jakmile jsme vyjeli ze spící vesnice, bylo tomu tak, jak jsem očekával. Mohli jsme pozorovat různá zvířata kolem. Ačkoliv už bylo dávno po půlnoci, pole kolem byla plná shánění a ruchu. Spousta zvířat, nejen myši, žije především nočním životem.

Jeli jsme mlčky, ale každý z nás se zabýval něčím jiným. Kdyby nás někdo zastavil, vypadalo by to divně. Touto noční dobou mít v autě patnáctiletou stopařku... to už vážně mohl někdo chápat i jako pedofilii. Někteří lidé si dnes ani nedokáží představit existenci lepších citů, než jakým dával takovou váhu pan Freud. Zejména v USA už to vypadá jako hony na čarodějnice. Odkopnete sousedovic klukovi zakutálený míč a deset minut poté vás přijde šerif s pomocníky zatknout pro podezření z pedofilie. Byl by to hodně pitomý vtíp, kdyby se to v USA skutečně nestalo. Tohle bychom možná i naši policii těžko vysvětlovali - pokud bychom rovnou nepoužili hypnózu. A tu bychom asi použili - a plným právem.

Vjeli jsme do města, nebyla ještě ani hodina po půlnoci. Lucie mě navigovala do čtvrti, kde jsem nedávno zlikvidoval Klimčukovy teroristy. Zaparkovali jsme stranou, aby nás pak nějaký noční chodec neidentifikoval podle auta.

»Kde to je?« zeptal jsem se Lucie mlčky.

»Znáš to tam,« přikývla. »Dokonce už jsi tam byl, jenže jsi to potom nedokončil. A pak ses tam už nevrátil, což bylo právě to zanedbání, o němž mluvím.«

»Myslíš Matouše Rezka?« došlo mi.

»Ano, právě tam jdeme. Kdybys mi uměl číst myšlenky, už bys mě tam vší silou táhl. Takhle to bude i pro tebe nejspíš překvapení.«

»Objevila jsi u Matouše nějakou levotu?«

»Kdyby jen jednu... a kdyby malou...«

Vila stála před námi jako nějaká pevnost. Obcházeli jsme ji s opačné strany, řekl jsem Lucii, že to tam trochu znám.

»Ano, vím,« přikývla. »Veď mě tedy.«

Přehouppli jsme se bez problémů přes mřížový plot a mimo zorný úhel kamery zamířili k vile. Našel jsem okno v prvním patře, kudy jsem do budovy vnikl minule, ale Lucii se to moc nelíbilo.

»Půjdeme normálně zadním vchodem,« prohlásila.

»Tam je ale kamera,« upozorňoval jsem ji. Nestačil jsem si už před akcí zvýšit citlivost očí - chyběl mi k tomu čas. Teď jsem kameru spíš tušil než viděl.

»Jak dlouho jim potrvá, než vstanou?« obrátila se na mě. »V nejhorším je potkáme na schodech. I kdyby byli ozbrojeni, nebude to hrát roli.«

»Tobě nebude vadit, když nás poznají?«

Stáhla si kuklu přes obličej.

»Půjdu první. Mě nepoznají a tebe už vnímat nebudou. Víím přesně, kolik lidí tam bude. Dva jsou v prvním patře; Matouš Rezek a jeho žena Adéla. Dole to bude horší.«

»Kde dole?«

»Ve sklepě. Ty jsi na to nepřišel? Mají ve sklepě malou soukromou věznici a drží tam uprchlíky.«

»Ve věznici?«

»Ano - nejsou tam totiž dobrovolně. Zčásti je drží přímo násilím, zčásti vydíráním. Přebírá je od nich kurýr, který je převáží za hranice.«

»Takže - převaděči uprchlíků?«

»Kdyby jen to...« povzdychla si. »Převaděči jsou vlastně proti nim hotová jehňátka. Tihle to vzali opravdu nehorázně. Kdo nelegálně přebíhá přes jakékoliv hranice, obvykle sám po sobě co nejlépe zametá stopy. Když pak takový člověk

zmizí, ani pes po něm neštěkne.«

»Myslíš, že by je zabíjeli? Proč by to dělali?«

»Nezabíjeli je, ale prodávali,« pomyslela si. »Nejsou to vrahové, jen obchodníci s bílým masem. Kdybys je objevil včas, možná bys několik nešťastníků, či spíš nešťastnic zachránil, než je odvezli dál. Čírou náhodou jsem objevila jeden transport, plné auto děvчат. Většina z nich byla ještě děti, nejmladší holce je čtrnáct - jako mně.«

»Odkud byli?«

»Chlap, kterého jsem u té dodávky zlikvidovala, byl Rus. Náklad pocházel z Kavkazu. Shromáždila jsem si je v prázdné chatě za Morašínem, ještě nevím, co s nimi uděláme, ale od toho chlapa vím, že je měl předávat Rezkovi. Myslím, že jich má ve sklepech osm. Cítím je tam.«

Také moje tamara zachycovala zdola nějaké myšlenky. Byla půlnoc a všichni spali. Ovšem, že byl mezi nimi znát jistý rozdíl. Oběti ve sklepech se i ve spánku zmítaly v nejasných obavách, zato jejich vězňové v prvním patře spali klidným spánkem spravedlivých. Propátral jsem rychle myšlenky jedné mladé dívky. Ne, Lucie se nemýlila. Ti dole byli zamčení za pevnými dveřmi. Většina z nich zřejmě netušila, co je čeká, ale věznění všichni chápali jako předzvěst něčeho horšího.

Obrátil jsem se na Lucii.

»Nedávno jsem manžele Rezkovy zachránil před atentátem od Klimčukovy bandy. Bylo by je to zabilo. A oni...«

»Klimčukovci tě vyrušili, vidí?« odtušila Lucie. »Vím to, byl jsi zde přece něco zjišťovat?«

»Ano, ale týkalo se to smrti mladého Vaňka, nedaleko ho někdo zastřelil. Vyrusili mě sami Vaňkovi vrahové, považoval jsem to za vyřízené. S vraždou Hanky měli společné parťáky, ale sami v ní přece prsty neměli. Na tohle jsem nepřišel.«

»Vidíš - klidně jsi je nechal provádět takové až do nebe volající nepravosti,« pomyslela si vyčítavě.

»Za to by zasloužili pekelný oheň - jako za drogy,« řekl jsem neslyšně. »Alespoň na pár dnů - a prosím tě, nezastávej se jich.«

»Jsem pro ještě přísnější tresty,« pomyslela si sveřepě, až jsem to od ní nečekal. »Navrhuji zabít je úplně. Drogy si každá oběť víceméně dobrovolně koupí a sama na sebe použije. Tyhle oběti jsou na tom mnohem hůř, protože nemají na výběr. Ti co je zneužívají jsou tedy horší než dealeri. Myslím, že ani oslepení tady nestačí. Zabiju je ale já, ne ty. Ty budeš mít jinou příležitost napravit, co jsi pokazil.«

Pak ostře sykla. Veliká doga, která po nás bez varování náhle vyskočila ze tmy, se jí poslušně stočila k nohám.

»Pokud vím, sama jsi mě minule kárala, že jsme nějak moc tvrdí,« podivil jsem se. »To kvůli tobě jsem vymyslel doménu se stupňujícími se tresty, která by měla dát možnost nápravy i těm nejzatvrzelejším. A teď najednou - trest smrti?«

»Něco napůl,« pomyslela si. »Nezabijeme jejich těla, jen jejich duše.«

»To je skoro totéž,« pomyslel jsem si. »Také jsem to na drogové bosse použil. Ale nemyslím, že je to dobrý trest.

Takové lidské vraky budou odkázány na ústavy a dobročinnost, nikdo jim nepomůže, ale ony o tom ani nebudou vědět. Není pekelný oheň i z hlediska trestu lepší?«

»Nech to na mě,« pomyslela si krátce. »Prosím tě snažně, nech mě jednat, jen mi pomáhej. Bude to na mou zodpovědnost, ale už jsem si to stačila promyslet. Ani netušíš, kolik nocí jsem tomu obětovala.«

Víc mi už ze svých myšlenek neposkytl. Jen mě krátce požádala, abych počkal na schodech. Pak vyběhla pružně jako černá kočka nahoru.

Čekal jsem jen asi dvě vteřiny.

»Pojď sem!« zachytil jsem Luciinu ostrou myšlenku.

Vyběhl jsem nahoru. V prvním patře mě zaujaly otevřené dveře, za nimiž svítilo světlo. Rozsvítila zřejmě Lucie, ale rychle zatáhla záclony, aby sem nebylo vidět zvenčí. Pak si sundala kuklu, takže jí bylo vidět do obličeje.

Mrknutím oka jsem přehlédl ložnici manželů Rezkových.

Byla, jako ostatně skoro všechno ve vile kromě sklepního vězení, velice přepychová. Byl tu luxusní bílý nábytek stylu Ludvíka Čtrnáctého, plastické tapety, křišťálový lustr. Na velikém letišti uprostřed leželi klidně oba manželé Rezkovi, jakoby spali. Ale nebylo tomu tak, neboť se otevřenými očima vytřeštěně dívali na nás. Byli ochromení, jen oči jim Lucie nechala pohyblivé. Přeskakovali teď jimi nervózně ze mne na Lucii a zpět a oba byli bez sebe hrůzou, neboť si nedovedli vysvětlit nejen náš vpád, ale zejména ochromení, které je postihlo. Byli částečně přikryti společnou prošívanou dekou, ale jinak na sobě nic neměli.

Matouš byl starší než já, bylo mu něco přes třicet let. Na hlavě měl krátkého ježka a kromě pěstěného těla, na které byl velice pyšný a které si pravidelně udržoval ve vlastní posilovně, měl ve tváři nepřilíš chytrý výraz. Jeho myšlenky byly zoufale jednoduché, intelligence rozhodně nebyla jeho silnou zbraní. Matouš byl vlastně pouhý bezcitný, bezohledný a požívačný samec. Když ale držel v ruce skutečnou smrtící zbraň, cítil se pánem světa a nerozpakoval se použít ji, jak se už vícekrát stalo. Bylo mu naprosto lhostejné, jak přijde k penězům, ale - plány vymýšlela spíše jeho žena Adéla. Teď měl v očích stejnou hrůzu jako ona a to, že si nevěděl rady, v něm nevyvolávalo ani tak strach, spíš strašnou nenávist. Adéla byla velice krásná žena. Pod tenkou dekou se jasně rýsovaly obrysy jejího těla, kromě toho měla nádherný oválný obličej orámovaný pečlivě zkadeřenými blondatými vlasy. Bylo jí snad pětadvacet let, vypadala na první pohled jako anděl - ale ve skutečnosti byla vlčící, hlavou všech nepravostí.

Zoufale přemýšleli, co se vlastně děje. Matouše napadlo, že na ně přece jen vtrhla nějaká konkurenční banda, zatímco chytřejší Adéla si právě nevěděla rady s faktem, že jsme jenom dva a Lucie je na banditku příliš mladá.

»Ne, my nejsme bandité,« oslovila Lucie zdánlivě klidným hlasem a normální lidskou řečí ochromené manžele.

Odpovídala vlastně oběma na jejich nevyřčené otázky. »Ale je to pro vás dva mnohem horší. S konkurenty byste se mohli dohodnout, nás neuplatíte.«

Oba v té chvíli zoufale přemýšleli, co jsme tedy zač?

»Jsme démoni,« řekla jim Lucie přímo. »A vy jste v naší moci. Teď nastane čas vašeho trestu.«

Se mnou se domluvila pouhou myšlenkou. Navrhla mi, abych prozkoumal myšlenky paní Adély, zatímco ona se věnuje jejímu muži. Měl bych se přitom zaměřit především na kontakty obou manželů s dalšími články řetězu obchodníků s bílým masem.

Soustředil jsem se tedy na bezmocně ležící ženu. Bylo to ovšem hrozné zkoumání. Sama by sice zpočátku neublížila ani kuřeti, ale svého muže hnala od jedné lumpárny k druhé. Bylo jí jedno, ať prodával kradená auta nebo drogy, hlavně aby to vyneslo peníze. Matouš by se možná spokojil s málem, to její požadavky neustále rostly. Sama zpočátku nedělala nic, ale později mu aktivně pomáhala; nakonec sama v pražské kavárně navázala kontakty s pašeráky lidí a dohodila jim svého muže. Matouš pak její plány ochotně prováděl, samotného by ho něco takového ani nenapadlo. Adéla byla tedy duší té špíny, takže by měla být rozhodně potrestána přísněji.

Rychle jsem z její paměti vytahoval všechny kontakty, ke kterým se ona dostala. Budou pro nás určitě neocenitelné, až budeme tuto síť postupně likvidovat. A také kdoví, mohlo by se nám podařit vypátrat osud všech jejích obětí - a napravit co se ještě napravit dá.

Napadlo mě to správně, ale bohužel příliš pozdě. Brzy se ukázalo, že toho můžeme napravit poměrně málo.

Lucie stejně rychle prozkoumala Matouše a když jsme oba skončili, vybidla mě, abych si Matouše prozkoumal i já.

»Uvědom si, nemám místo v paměti,« odpověděla na můj nedokončený, jen naznačený údiv. »Já všechny ty adresy brzy zapomenu, protože je nemohu uchovávat natrvalo. Zatím si jen tak zběžně prohlédnu Adélu, abychom nic nepřehlédli.«

Opět ta bariéra, pomyslel jsem si. Lucii už omezuje, že za chvíli nebude vůbec schopná akce. Neměli bychom se na to oba soustředit dříve, než nás to začne sužovat?

»Nemudruj a dělej,« okřikla mě myšlenkou Lucie, které mé uvažování pochopitelně zaznamenala.

Poslechl jsem a ponořil se do myšlenek Matouše, ale bylo to stejně tristní jako u Adély. Skoro do dvaceti let se jako kluk zřejmě nelišil od ostatních. Jeho touha po obdivu byla ještě nevinná, ale velice brzy se zapojil do party, která mu slibovala dosáhnout všeho, co si přál. Obdivu měli dosáhnout pomocí přepychu a na to potřebovali peníze, hodně peněz. Kde je vzít? Ovšemže ne poctivě, to by bylo příliš mnoho práce. Peníze se přece dají vydělat snadněji, například prodejem drog. Matouš je nějakou dobu prodával na ulicích a v barech, než pochopil, že za tu poměrně nebezpečnou práci dostává jen malou část zisku - smetanu mu před nosem sebrali dodavatelé, kteří byli v relativně větším bezpečí, než drobní prodáváci na ulici.

Podařilo se mu udělat se pro sebe. Navázal kontakty se skupinou, zabývající se pašováním lidí přes hranice a sám začal zaměstnávat další prodáváče. Vydělával podstatně více. Brzy si pořídil luxusní mercedes a tím okouzluje svou budoucí ženu Adélu. Ta se v jeho světě velice rychle rozkoukala a chopila se dalších akcí. Vytvořili sehraný manželský tým a vzájemně se podporovali. Vyhovovali si všestranně - Adéla byla velice atraktivní jako žena a Matouš své tělo rovněž používal jako součást obdivuhodného image. Láska mezi nimi byla především animální než duševní, ale jim naprosto vyhovovala. Oba měli, po čem toužili. Peníze, atraktivního partnera, každý vlastní mercedes a ačkoliv utráceli veliké sumy za prvotřídní jídlo a zejména nápoje, našetřili si brzy na mnohem přepychovější vilu, než měl kdokoliv jiný ve městě.

Matouš by se chtěl odstěhovat do Prahy, ale Adéla mu to rychle rozmluvila. Tady na malém městě byli lidem na očích, ale ukazovali jim jenom vnější luxus. Pro jejich vilu naplno platilo: Můj dům - můj hrad. Za její plot se nikdo nedostal, o to se kromě obrovské doly postaralo i drahé zabezpečovací zařízení. Žili stranou v závětrí a zdánlivě i v klidu. Spolu zaměstnávali další, ale i když navenek působili jako jejich kamarádi a partáci, ve skutečnosti jim tvrdě vládli. Jejich přátelé netušili, že jsou pouhými poskoky - a proto jsme nic neobjevili, když jsme je po vraždě Hanky dopadli.

Na vraždě Hanky tihle dva podíl neměli. Byla to soukromá akce Rudolfa a kdyby se o ní Matouš s Adélou dozvěděli, asi by Rudolfovi přinejmenším pořádně vyčínili. Proč zabíjet tak pohledné mladé děvče - vždyť by za ni mohli dostat pár tisíc marek! Rudolf však jednal příliš iniciativně - a jenom proto jsme Matouše a Adélu přehlédli. Zatím.

Matouš měl kromě toho na svědomí zákeřnou vraždu jednoho z Klimčukových lidí. Tím na sebe a na nic netušící kamarády obrátil pomstu mnohem mocnější mafiánské organizace, než si uvědomoval.

Členství v každé podobné bandě s sebou nese jistá rizika a konkurence v takovém podnikání nemůže z principu používat čestných metod. Matouš se zapletl s Klimčukem a jeho lidmi. Přitom zákeřně zabil jednoho z nich, jenže druhý chlap z té přestřelky unikl. Matouš se stal terčem pomsty Klimčukových katů, což rozhodně nebylo záviděníhodné.

Adéla však dokázala chytře využít - či spíš zneužít - jeho přátel. Obětí mstivé konkurenční bandy se proto stal nejprve mladý Vaněk, po něm další, vyslaní Adélou na výzvědy. Manželé Rezkovi se drželi stranou a obstáli i proti prvnímu Klimčukovu katu. Zpožorovali ho díky kamerám a Matouš ho překvapil a zastřelil. Mrtvolu vhodili do kontejneru na odpadky těsně před odvozem, což jim prošlo bez povšimnutí. Získali také katovu speciální pistoli opatřenou tlumičem, ale pozornost bandy se soustředila čistě na ně, takže vyvázli jen díky mému zásahu.

Všechno to byla sebranka, jaké nebyla žádná škoda. Ale manželé Rezkovi mezi nimi vynikali.

Rozbitím Klimčukovy bandy si mohli oddechnout. Zkušenost vykoupená několika mrtvými jim bohužel nestačila a rozhodně nehodlali skončit. Ačkoliv disponovali velice slušným kontem v bance, chtěli ještě víc. Proto i dnes měli ve svém sklepe zamčených dalších osm mladých děvčat a čekali jen na příjezd kurýra, který je měl odvézt dál.

Co s těmi dívkami bude? To je nezajímalo. Měli představu o nevěstincích - ale bylo jim jedno, kde se nacházejí. Dívky od nich odváželo auto s holandskou značkou, ale kurýr platil hotově německými markami - to jediné je zájímalo.

Nebylo jim těch děvčat líto? Nic takového. Pro ně to ani nebyly živé bytosti, jen budoucí marky. Večer jim rozdali po kusu chleba a tím byla jejich starost skončena. Náklady měli minimální a zisky veliké.

A teď zde oba před námi bezmocně leželi. Nevěřili Lucii, že jsme démoni, ale nemohli přehlédnout, že je máme v hrsti.

Ani teď neměli žádné výčitky svědomí. Adéla právě uvažovala, že nám nabídne výkupné, ale nemohla se rozhodnout, kolik je ochotná za svůj život zaplatit - rozhodně nemínila jít přes čtvrtinu svého konta. Netušila, že se nezachrání, ani

kdyby nám nabídla všechno - tak jako tak ji to vezmeme.

Matouš jen spřádal plány na pomstu. Nabitou pistoli měl na dosah, v zásuvce nočního stolku, jenže nemohl pohnout ani prstem. Škoda. Byl by nám oběma s chutí prostřelil hlavy bez ohledu na to, kolik marek by mohl dostat za Lucii - ačkoliv za tak mladou dívčinu by jistě dostal hodně.

Netušili oba, jak jsou jejich úvahy zbytečné.

»Poslyš, Lucko, mně se z nich dělá špatně,« řekl jsem po chvíli, když jsem skončil inventuru jejich myšlenek. »To je pakáž bezcitná, že jsem takovou ještě neviděl. Ani teď, když jim hrozí trest za jejich lumpárny, je nenapadne, že by toho měli litovat a že by měli napravit alespoň tisícinu toho, co provedli.«

Řekl jsem to nahlas, aby mě slyšeli i ti dna.

»Aspoň si nemusíme nic vyčítat, když je zabijeme,« řekla také nahlas Lucie. »Ale nebudeme zabíjet jejich těla. Stačí, když je připravíme o duše. Jejich těla se nám budou hodit. Například právě teď jedno ženské velice nutně potřebuji.«

Adéla by zavyla hrůzou, kdyby mohla. Částka, kterou byla ochotná zaplatit, se pomalu šplhala výš. Polovinu? Nebo snad celé dvě třetiny? Zajímavé bylo, že i když určitě tušila, že jí jde o život - přece by nedala všechno co měla.

Matouš marně zkoušel pohnout rukou. Mít v ní pistoli!

»Chceš se zase převtělit?« usmál jsem se na Lucii.

»Současné tělo mi stačí,« mávla rukou Lucie. »Kromě toho nechci zbytečně zarmoutit své současné rodiče.«

»K čemu ti potom bude Adélino tělo?«

»Potřebuji je pro Hanku. Mám ji celou tady,« ukázala si vážně na čelo.

\*Alter Ego

»Proboha - jak to...?«

Svět se se mnou zatočil jako na kolotoči.

»Našla jsem ji opravdu na poslední chvíli,« řekla Lucie. »Když jsi nevolal, napadlo mě, že máš možná vypnutý telefon. Zkusila jsem zavolat do hospody, kam chodíváš večeret. Paní hostinská mi nevlídně sdělila, že tě odvedla policie a dívku co byla s tebou později odvezlo nějaké auto. Nasedla jsem do škodovky mých rodičů a za chvíli jsem tam byla. Hostinkou jsem zhypnotizovala - možná by mi to řekla sama, ale já jsem spěchala a potřebovala jsem znát jen číslo auta, které měla hluboko v podvědomí, odkud by je sama nevydolovala. Pak jsem si snadno vzpomněla, kde jsem to auto naposledy viděla a to mě přivedlo k únosům.«

»A co Hanka?«

»Tušila jsem, že není čas čekat na noc. Přepadla jsem je za bílého dne, ochromila je, ale pak jsem z nich vytáhla, že jdou přece jenom pozdě, protože Hanku už zabili. Nechala jsem je ochromené ležet - utéci mi nemohli - a odjela ihned do lesa, kde ji zakopali. Běžela jsem podle jejich vzpomínek najisto - a našla jsem ji.«

Na okamžik se odmlčela. Potom pokračovala trochu tišším hlasem, který se znatelně chvěl. Všiml jsem si toho. Byla to neuvěřitelná ztráta sebekontroly - na démonku.

»Hanka byla mrtvá a studená, nedokázala jsem ji oživit, ačkoliv jsem se i o to chvíli pokoušela. Brzy jsem nechala marných pokusů. Klečela jsem nad ní a chtělo se mi bezmocně brečet, ale pak mě to náhle napadlo. Tělo jsem jí zachránit nemohla, ale její myšlenky byly ještě čitelné. Velice slabě, ale byly. Myšlení člověka je uloženo tak, že k jeho vytažení nepotřebuješ aktivní spolupráci neuronů. Přečetla jsem tedy Hanku celou a nasypala si ji do své vlastní hlavy, ačkoliv jsem ze svých vědomostí musela vygumovat skoro všechno. Abych pro ni měla dost místa, musela jsem se vzdát práva, fyziky, chemie, jazyků, astronomie, geologie, historie, sociologie, znalosti hry na hudební nástroje a dějin umění.«

Pochopil jsem. A došlo mi, co vlastně chce.

»Máš ji určitě celou?« ubezpečoval jsem se.

»Doufám,« přikývla. »Alespoň si to myslím. Zbyly mi jen lékařské znalosti, ty ale nutně potřebuji a bez nich bych to ani nemohla provést. Později se budu muset všechno ostatní naučit znovu od počátku, ale pro ni bych to udělala kdykoliv znovu. Naštěstí byla Hanka mladá a neměla prozatím tak mnoho životních zkušeností. Myslím, že ji mám v hlavě celou.«

»Takže Hanka žije? Právě teď - v tobě?«

»Ne,« zachmuřila se. »V letálním stavu nemá vědomí. Leda bych se vzdala svého - a to už by bylo příliš. Pochop mě, já chci také žít.«

Uvěřil jsem jí. Když se později ukázalo, že není všechno tak, jak mi tvrdila, nic jsem jí nezazlíval.

»Co tedy chceš dělat?«

»Pomůž mi,« obrátila se na mě s jistotou. »Dlouho jsem přemýšlela, co s ní udělám, než jsem se odhodlala k tomu, co chci provést. Mezi lidmi žije příliš mnoho necitelných zrůd, podobných těmhle dvěma. Rozhodla jsem se bez milosti zahubit duši první lidské bestie, na kterou narazím - a vzkřísit při té příležitosti Hanku. Nečekala jsem dlouho. Osud to rozhodl - tyhle bestie mi padly do spárů doslova jako na zvalanou.«

»Na tohle jsi potřebovala ženské tělo!«

»Udělala bych to, i kdyby tady žádná žena nebyla,« řekla Lucie. »Jde především o to, aby Hanka žila, na formě příliš nezáleží. Také jsem si kdysi zvykla na jiné tělo - a dokonce na opačné pohlaví. Ale tahle bestie v ženském těle poslouží Hance mnohem lépe. Zabijeme-li její duši, její tělo bude žít dál - ale nebude to už ona, ale Hanka.«

Mluvili jsme pomalou lidskou řečí, takže nám zajatci rozuměli. Mrkl jsem na Adélu. Nechápala všechno, ale určitě pochopila, že její krásné, mladé tělo dostane jiná. Jen si nedokázala představit, co bude s ní? Nevěděla co to znamená, že Lucie chce zahubit její duši. Měla jen mlhavou, ačkoliv pravdivou představu, že to může být - její konec. Všechno to vypadalo příliš neuvěřitelně, příliš nadpřirozeně. Nevěřila tomu, nechtěla tomu věřit, i když všechno ostatní svědčilo, že



nemluvíme do větru.

»Dobře - ale co s Matoušem?« pokračoval jsem.

»Žít ho nenechám,« odušila. »Ale není nutné ho zabít. Počkej s tím trochu, mám jiné plány. Hanka nejprve nahradí Adélu. Bude bydlet v jejím těle i v její vile a všechno bude navenek jako dřív. Přidáme jí k tomu procesor - beztak jsme to měli v plánu - a teď se jí už ani zeptat nemůžeme.«

Poslední větu o procesoru však už opět jen sykla. Nebylo nutné, aby to věděli i ti dva. Stačilo, když vyslechli svůj ortel. Ačkoliv jej pořad úplně nechápali, bylo vidět, že je naše slova naplnila další hrůzou.

»Bude to pro ni ale těžké probuzení,« strachoval jsem se předem, když jsem si uvědomil všechny souvislosti.

»Nech to na mě,« mávla rukou. »Je mrtvá a nejenom nám, ale ani jí nic jiného nezbyvá. Ona se s tím vyrovná - ačkoli to nebude mít lehké. Ty jí pomůžeš, bude to tvá povinnost.«

»Samozřejmě,« souhlasil jsem.

Netušil jsem ještě, co to přikývnutí bude znamenat. Ale byl jsem ochoten udělat všechno. I to, co jsem musel udělat krátce poté, co jsem tak ochotně souhlasil.

Lucie si vyhrnula bundu a z ledvinky u pasu vytáhla svůj konjugátor. Měla nějaký novější, měl tři členky, propojené do větší krabičky, než byl můj i její dřívější model.

»Budeš mě synchronizovat,« oznámila mi. »Zvládla bych to možná i sama, ale budu mít nejspíš problémy oddělit Hančino vědomí od svého. Soustředím se jedine na to a ty budeš všechno co ti předám ukládat do Adéliny paměti. Jasně?«

Souhlasil jsem. Posadili jsme se tak, že jsme měli hlavu paní Adély mezi sebou. Oči jí zoufale přeskakovaly mezi mnou a Lucií. Určitě pochopila, že s ní vůbec nebudeme vyjednávat o výkupném, že nás peníze vlastně ani nezajímají, a chystáme se rovnou nad ní vykonat nějaký hrůzný ortel. Bezvůle teď ležela mezi námi a cítila nesmírný strach, nejen z neznáma, ale i z blízké smrti.

Slitování se ale nedočkala.

Člověk i démon musí být naprosto přesvědčen o jasné vině a nenapravitelnosti odsouzení, aby jeho zabítí považoval za popravu a ne za vraždu, a to i když jsou platné zákony zcela opačného názoru. Naše svědomí se nijak nebouřilo.

Vina byla nepochybná a napravení se dalo vyloučit krátkým nahlédnutím do hlubiny duší těch dvou. Byli jsme ovšem v situaci lékaře, který se chystá smrtelně nemocnému pacientovi transplantovat orgány z dosud žijícího člověka, chystali jsme se porušit Hippokratovu přísahu. Ale nebyli jsme jenom lékaři. Nepřišli jsme pouze zachraňovat nevinnou Hanku, ale také spravedlivě potrestat obchodníky s lidmi. Nejprve jsme se proto museli stát - katy.

Navlékli jsme si oba členky a Lucie natáhla třetí paní Adéle. Už předtím jsem věděl, že nehybnost ženy je vyvolána tvrdou bloádou, teď se mi to potvrdilo o další podrobnosti. Adéla měla už přeželelou ruku, pocítil jsem v ní nepříjemné mravenčení. Spíš bezděčně jsem svou vůli její ruku přesunul trochu stranou, aby nepříjemný pocit přestal, ale ihned jsem sám sebe okřikl. Nač takové ohledy, když jsme se chystali ji zabít? Snad by mi jí bylo líto, ale co dívky, které tihle dva moderní otrokáři prodávali? Podaří se nám napravit alespoň setinu jejich viny? Adéla se svým manželem napáchali příliš mnoho zla - zasluhovali si ještě žít?

Rozhodli jsme oba, že ne. Lucie mohla mít dávno předem v úmyslu získat tělo pro Hanku, ale já jsem o této možnosti nevěděl - a přesto jsem se s Lucií shodl na smrti těch dvou. U mě to žádnou souvislost s Hankou nemělo. Všechno šlo podle našeho kodexu a kdybychom se nerozhodli jejich tělo použít, zahubili bychom je.

Bylo rozhodnuto. Poprava Adély začala.

Lucie celý proces zahájila, neboť si zabrala část mozku, vyházela odtud veškeré vzpomínky a poskládala je jinak. Pak začala na tomto ohraničeném místě splétat neurony do mnohem složitější sítě, než dokázala příroda vytvořit za milióny let. Pracovala cílevědomě, rutinně, mou pomoc nepotřebovala.

Já jsem začal také. Nepletl jsem se Lucií, ani to nebylo nutné. Soustředil jsem se na něco jiného. Ačkoliv jsem stále vnímal nelíbenou hrůzu Adély, začal jsem se rychle probírat její pamětí. Třídil jsem její vzpomínky na takové, které se budou hodit, a na ostatní, které nenávratně zmizí. Hanka se musí od začátku orientovat ve svém novém domě, měla by aspoň zběžně znát Adéliny bývalé známé. Jenom zlomek vědomí Adély Rezkové se měl zachovat, většinu jsem bez slitování smazal a zničil jako pouhý balast. Zachoval jsem obrazy Adéliných rodičů. Ti v ní pořad viděli svou princeznu, nejspíš neměli ani tušení, jakou bestii se zatím stala. Hanka se k nim bude muset chovat jako Lucie k Salačovým - nemůže se jim naprosto odcizit a bude se s tím muset vyrovnat, ale ona to zvládne. Tato nepatrná část Adéliny vědomí se zachová, ale vzpomínky z dětství? Pryč s nimi. Adéliny dětské lásky a pradávné plány? Hanka je potřebovat nebude. Obraz rodného domu? Pryč s ním, beztak se odtud odstěhovali. Vědomosti ze školy? Ani ty nebudou potřebné, naopak, začínají být promíchány s prvními podvody; Hanka si přinese své znalosti a kdyby se jí některé Adéliny hodily, získá si je poctivější cestou než oslňováním mladého učitele svými tělesnými přednostmi, jako se to už na škole dařilo Adéle.

Valil jsem se pamětí Adély jako buldozer a hrnul všechno stranou, jen pár obrázků po mně zůstalo. Adéla pomalu mizela jako zbytky sněhuláka v jarním slunci. Poprava probíhala bez nejmenší bolesti, oběť si jen pozvolna přestávala uvědomovat co je, nechápala už, co s ní děláme a všechno jí začalo být jedno. Ze vzpomínek jsem pak přešel na samotné jádro Adéliny osobnosti; některá učení je nazývají vlastním EGO člověka, náboženství duší. Tady jsme se zatím i my démoni pohybovali na příliš tenkém ledě. Nebyl jsem si jistý významem každého kousku té jemné pavučiny, ale vůbec nic mi nezabránilo trhat ji na kousky a vymést. Jak jsem neustále pokračoval v ničivé činnosti, pozvolna ubývalo i hrůzy, kterou pocíťovalo to, co z Adély ještě zbývalo. Tělo, řízené jen animálními funkcemi malého mozku, se samo zvolna uklidňovalo, adrenalinu v jeho krvi ubývalo k normálu.

Skončil jsem.

V této chvíli Adéla Rezková prakticky neexistovala. Před námi leželo jen její nepoškozené, krásné tělo, ale bez duše to

byla prázdná slupka bývalé tygří ženy, dementní idiotka.

Také Lucie skončila.

V mozku se teď nacházel novoučký, doposud spící procesor typu Jindřich Čtvrtý, stejný jako jsme měli my dva. Pokud se dá taková analogie použít, byl zatím ve stavu stand-by. Bylo to nutné opatření. Bez Hančiny duše by se nám mohl postavit okamžitě po probuzení instinktivně na odpor a nejspíš by nám nezbývalo, než zničit jej fyzicky - i s tělem Adély.

Oddechli jsme si sotva na vteřinu.

»Připraven?« zeptala se mě Lucie myšlenkou.

»Jistě,« odtušil jsem. Nepotřebovali jsme v této chvíli na sebe ani sykat, konjugátory jsme byli spojení mnohem lépe než slovy. Ale - ani teď jsem do Lucie příliš neviděl, jenom to, co mi sama předávala. Jako kdyby měla v hlavě betonovou zeď s nevelkým okénkem, ke všemu se záclonou.

»Jedeme,« upozornila mě.

Pak to teprve začalo! Lucie na mě poslala vodopád, který obsahoval veškeré vzpomínky Hanky. Postupně jsem je ukládal na uvolněné místo do Aděliny paměti, staral jsem se hlavně, abych nic nepřeházel. Lucie před několika dny přečetla Hanku za nepředstavitelných obtíží z jejího mrtvého mozku, ale teď mi její duši posílala tak rychle, že jsem měl co dělat, aby nic neproklouzlo. Od vzdálených vzpomínek malého dítěte přes dětství, až do maturity. Všechno skončilo ve chvíli, kdy už Hančiny oči zakryla rudá tma a nebohá dívka přestala vnímat pronikavou bolest způsobenou ostřím nože, kterým ji Rudolf rychle a vztekle bodal do prsou a krku...

Vzpomínky brzy skončily. Následovalo jádro vědomí, dosud pečlivě ukryté v hloubce Luciiny hlavy, podstata Hančina Já. Tady jsem byl bezradný. Bylo toho mnohem více než ostatních vědomostí a vzpomínek. Ty jsme během přenosu dokázali ještě rozpoznávat, teď to byla pouhá nezřetelná pavučinka. Ukládal jsem ji pokud možno popořádku, snad bude fungovat jako dřív.

Proto Lucie narazila až na dno své paměti - místo jedné duše měla v hlavě dvě!

Netušil jsem, že je tomu ještě jinak...

Lucie si strhla z hlavy čelenku. Oddychovala přitom jako po maratónu a pokud se cítila jako já, chápal jsem ji. Oba jsme byli na dně svých sil, ale - stálo to za to. Točila se mi hlava a cítil jsem horečku, ale tyto drobné nepříjemnosti bohatě vyvažoval pocit spokojenosti nad tím, co se nám dvěma právě podařilo. Zachránili jsme nevinnou dívku od smrti - ne sice její tělo, ale to podle všeho nebylo tak důležité.

»Pozor - nevzbud' ji,« varovala mě. »Adéla už neexistuje, je z ní Hanka, ale nechme ji ještě chvíli spát.«

Řekla to nahlas a nevadilo jí, že tomu Matouš rozumí.

Poslechl jsem ji bez protestů, ačkoliv jsem byl navýsost zvědavý na výsledek. Říká se často, že člověk nedokáže život dát a nemá tedy ani právo jej brát. Pro nás to v této chvíli neplatilo. Poprava Adély byla velice smutná záležitost, ale vytvoření nové Hanky bylo cosi povznášejícího. Vraceli jsme k životu dívku, kterou přátelé těchto lidí zabili. Nebylo to přinejmenším - spravedlivé?

»Teď chvilku počkáme,« rozhodla Lucie. »Oba máme příliš přehřáté procesory, musíme nejprve vychladnout. Prosím tě, skoč pro něco k pití do ledničky - mám děsnou žízeň.«

Měla pravdu. Cítil jsem hrozné horko a drkotaly mi zuby. Překonával jsem to vůlí, ale dalo to práci. Potřebovali jsme oba mokry ručník na hlavu a něco studeného na žízeň.

Odešel jsem dolů do kuchyně. Manželé Rezkovi měli v přepychové kuchyni obrovskou, bohatě zásobenou ledničku. Byl v ní mimo jiné i bohatý výběr vín, ale také minerálky, které se mi zamlouvaly víc. Vzal jsem dvě, vrátil se k Lucii a oba jsme se s chutí napili. Byly tři hodiny po půlnoci.

»Hanku máme. Zbývá nám Matouš,« připomněl jsem.

»Zabijeme ho také,« řekla nahlas Lucie. »Je to obchodník s děvčaty a vrah, nebude ho škoda. Ale nechci ho zabít, aby zemřelo jeho tělo. Stačí nám roztrhat jeho duši, stejně jako jsme to udělali s jeho ženou.«

Matouš teď vůbec nevěděl, na čem je. Zdánlivě se s jeho ženou nic nestalo. Ležela dál a klidně spala. To jediné bylo na ní divné. Po dosavadní hrůze a napětí by tak klidně spát asi neměla. Jenže Matouš dosud nevěděl, že Adéla neexistuje, že uvnitř ní je úplně jiná bytost. Podle našich spokojených tváří však mohl vytušit, že se nám náš záměr podařil. Chtěli jsme roztrhat její duši - což se podařilo bez křiku, bolesti i bez krvavých scén.

»Co s ním miníš udělat?« zeptal jsem se. »Předělat ho, aby neškodil? Pak z něho zůstane vrak - jako po lobotomii.«

»Změníme ho jako jeho ženu,« řekla Lucie. »Já jsem úplně vysátá, ale druhý procesor ještě vytvořím. Pomůžes mi.

Vyber mu vzpomínky a ponech z nich, co bude potřebné. Zbytek můžeš zlikvidovat - nic z toho nebude potřebovat.«

»Dobře - ale procesor bez duše - k čemu to bude?«

»Poskytněš mu svoji,« řekla klidně Lucie.

»To nemyslíš vážně?« zarazil jsem se. »Poslyš, Lucko, já chci také žít. O takovou změnu vážně nemám zájem.«

»Ty samozřejmě zůstaneš sám sebou. Nebudeš se do Matouše přenášet, to by tady zůstalo tělo Vlasty Veselého. Co bychom s ním dělali? Poskytněš pro Matoušovo tělo kopii sama sebe.«

»Aha - takže se vlastně rozdvojím?« došlo mi.

»Ano,« řekla Lucie. »Budete dva. Ty sám zůstaneš Vlastou Veselým, známým zázračným lékařem. Vrátiš se do svého bytu, jakoby se nic nestalo. Matouš také zůstane naživu. Kopie tvé duše ho změní k nepoznání - všichni čtyři se asi ode dneška budeme přátelit jako dosud my dva.«

»A co kdybys mu dala svou duši ty?« napadlo mě. »Bývala jsi přece kdysi chlapem, ne? Tebe to neláká?«

Lucie se na mě podívala se smutným úsměvem.

»Ještě jsem si pořádně nezvykla, a už bych se měla znovu stěhovat? Prosím tě, nechtěj to po mně. Ty jsi k tomu

mnohem vhodnější.«

»Proč?« dorážel jsem na ni.

»Já teď budu pouhý stín,« přiznala. »Nezapomeň, že jsem ve své hlavě přemazala všechno, co se dalo. Udělala bych to, ale později. Dokonce si myslím, že to bude potřebné. Zabít zločince může být záslužné, ale předělat je na demony podle našeho obrazu se mi jeví jako dokonalejší způsob napravování jejich zločinů. Ovšem než si obnovím své vědomosti, chvíli to potrvá. Ty jsi v nejlepším pořádku, bude to snazší i pro tebe. A kromě toho si uvědom, máš kromě Hanky Růžku. Pro kterou z nich se rozhodneš?«

»Vždyť jsem je viděl jen na pár okamžiků, ani nevím, zda mi obě svorně nedají košem.«

»Nedají,« řekla Lucie. »Kdybych nebyla co jsem, nejspíš bych o tebe stála i já. Pokud démon nebo démonka mají výběr jenom mezi jiným démonem a člověkem, nemůže to ani dopadnout jinak. Jiné je to u tebe. Máš možnost získat hned dvě dívky, ale obě přece nemůžeš mít současně. Pro kterou se rozhodneš? Obě budou démonky, obě na výši, že se jim ani miliony jiných děvčat nevyrovnají. A teď - vol!«

»Těžká volba,« přisvědčil jsem. »Hanka - nebo Růžena?«

»Ponech to tedy náhodě. Rozdvojiš-li se, pak tvoje kopie v těle Matouše získá kopii Hanky, zatímco původnímu Vlastovi Veselému zbude příležitost získat Růženu. Bude to rozhodnutí osudu - jako kdyby sis v těžké chvíli hodil korunou. Vypadá to možná cynicky, ale v tak nerozhodné chvíli i to může být řešením. Ostatně - bývá tomu častěji, než si myslíš.«

»Jsi si jistá, že to bude v pořádku?«

»Možná ano, možná ne,« pokrčila rameny. »Chci tím jenom naznačit, že ani my démoni nejsme ve všech rozhodnutích tak nezávislí, jak bychom si přáli.«

»Říkej si co chceš, nelíbí se mi to.«

»Ani mně. To je daň za naši všemocnost. Přemýšlej, co se stane, když odmítneš. Matouše budeme muset zabít tak jako tak - a Hanka zůstane v těle Adély a v podezření, že za smrt svého muže nese trestní odpovědnost. My bychom ji samozřejmě museli podpořit, můžeme zařadit aby to vypadalo jako mrtvice nebo infarkt, ale nebude lepší, když Matoušovo tělo bude žít dál a ty v něm budeš Hance od počátku pomáhat? Zdánlivě se nic nezmění, nanejvýš se přestanete chovat jako mafiáni, ale o Rezkových zatím víme jenom my. Možná to od tebe bude oběť, možná výhra.«

»Výhra? Mám se stát gangsterem s plným sklepem nevinných obětí - tomu říkáš výhra?«

»To bude ta oběť. Hanka by byla naopak výhrou, nemyslíš? Nepovažuješ ji přece za přítěž!«

»Nepovažuji. Pak s tebou musím souhlasit,« přikývl jsem.

»Samozřejmě vám oběma pomůžeme. Já a originál Vlasty se postaráme o oběti ve sklepech. Můžeme zorganizovat jejich útěk a spojit je s podobnou skupinou v Morašíně, tu budu tak jako tak muset vyřešit. Tvá kopie v Matoušovi spolu s Hankou bude ještě čelit ostatním bandám otrokářů, ale i v tom vás budeme podporovat. Víš přece, že se tamarmi dohovíme mnohem lépe než vysílačkou.«

»Dobrá, přemluvila jsi mě,« ustoupil jsem. »Můžeme ihned začít, než si to rozmyslím. Cítím se zase v pořádku, jak jsi na tom ty?«

»Už budu fit,« povzdychla si Lucie. »Teď tedy přijde na řadu Matouš. Jako chlap by byl docela hezký, škoda, že je to taková bestie, že si nezaslouží žít.«

Matouš na ni hleděl pohledem zvířete zahnaného do kouta, ale nemohl pohnout ani prstem. Začalo mu docházet, že není jenom krátkodobě oslabeným dravcem, kterého bychom se museli obávat, ale - bezbrannou kořistí dvou démonů. Podle Adély už viděl, že ani on nezemře, jeho tělo bude žít dál, jenomže už to nebude on, ale někdo jiný, zatímco jeho Ego Matouše Rezka se změní - v co vlastně? V nic?

Pomaloučku v něm narůstala hrůza z blížícího se konce.

Dopili jsme minerálku a přesunuli se na opačnou stranu postele, k hlavě Matouše Rezka.

»Pane Rezek,« oslovil jsem ho, zatímco jsme si s Lucií navlékali členky konjugátoru. »Vraždil jste a se svou ženou jste prodávali děvčata do nevěstinců. To jste opravdu neměli dělat. Máte smůlu, na řadě jste vy.«

»Nech ho, Vlasto,« okřikla mě už přes konjugátor Lucie. »Rozhodli jsme se vymazat ho - nač ještě tohle?«

»Aby před smrtí pochopil, že zemře spravedlivě...«

»Myslíš, že to nechápe? Necítíš jak v něm stoupá hladina adrenalinu? Mohl by nám nakonec předčasně zkolabovat.« Nemusela to dokončovat. Měl jsem však před sebou jako na talíři Matoušovo svědomí. Jeho duši bez citu, jejíž jedinou touhou bylo dobré jídlo, šampaňské, pivo a sex. Neměl žádné výčitky svědomí; ani při krádežích aut, ani když se zapojil do sítě drogových dealerů, ani když se stal - otrokářem.

Začal jsem jeho vědomí pomalu ale jistě likvidovat.

Ponechal jsem jen střípky. Klimčukova banda se rozpadla, ale musel jsem zachovat vědomí o zbývajících členech Rezkovy party, aby můj budoucí dvojník nebyl tak překvapen, kdyby se k němu později přihlásili.

Ostatní se velmi podobalo ničivé vlně, která se před pár minutami přehnala mozkem jeho andělsky vyhlížející ženy.

Zachoval jsem ještě méně vzpomínek z dětství, než Adély. Matoušův otec nebyl naživu, zbývala mu staříčká matka, která zřejmě netušila, v jakou bestii se její synáček změnil. Při každé návštěvě mu podstrkovala co mohla. Jednou králíka, pak kachnu - a synáček ji vždycky potěšil, jak se mu dobře vede, ale nikdy se jí za dary neodvděčil. Bude na mém dvojníkově něco z toho napravit, jako Lucie splácela svým novým rodičům jejich předchozí péči.

Z vědomostí zůstaly jen střípky. Pavučina Rezkova Já se rozplývala jako v závanu uragánu. Rezignace, klid, netečnost ke všemu. Konec.

Lucie mezitím dokončila jeho nový procesor.

»Teď tě budu ukládat já,« sdělila mi. »Začneme.«

Vědomosti jsem měl ve své paměti pečlivě setříděné, ale bylo jich mnohem víc, než co za svůj krátký život nastřádala

Hanka. Měl jsem v paměti dvacetkrát více znalostí. Mohl bych vybrat jen některé, ale pak bych svého dvojníka ošidil, což by se mi nezdálo férové. Pořádně jsem se nadechl - a začal. Lucie už to snad stihne nějak umístit. Byla to ovšem příšerná námaha. Hlava mi třeštila už po několika minutách, musel jsem zavřít oči, abych se mohl plně soustředit. Nestačil jsem sledovat Lucii, tušil jsem ale, že také ona jede na plný výkon. Spolupráce tří procesorů, to je něco úchvatného, pomyslel jsem si ještě. Pak se se mnou zatočil svět. Nebylo toho nakonec na nás příliš? napadlo mě ještě. Což musíme vydržet všechno? Vždyť to je strašné přetížení!

Pomalů jsem otevřel oči.

Ležel jsem naznak, přikrytý dekou. Nade mnou se skláněly dvě tváře. Lucie Salačová - ale kdo je ten druhý?

Náhle jsem tu tvář poznal - a málem jsem vyskočil.

Ten druhý jsem byl - já sám. Vlastimil Veselý.

Na okamžik mě zachvátil zmatek. Lucie mě jemně přimáčkla zpět na lůžko. Podvolil jsem se jí, ale pořád jsem byl jako po ráně palicí do hlavy.

»Musíš se trochu vzpamatovat,« zasyčela na mě Lucie naší rychlořečí, i když nezvykle pomalu.

Začala mě brnět levá ruka. Bezděčně jsem pomalu rozevřel a opět sevřel dlaň, abych si ji trochu rozhýbal. Přitom jsem pod prošívanou dekou stiskl cosi měkkého a teplého. Uvědomil jsem si, co to je. Bylo to veliké, pevné ženské ňadro.

Ucukl jsem, jako bych vyvedl něco nepatřičného. Nedošlo mi hned, že jsem se dotýkal - své vlastní ženy. Přes Luciinu snahu jsem se rychle posadil a teprve teď jsem pochopil, že jsem - Matouš Rezek.

»To snad ne...« sykl jsem rychlořečí. Ano, měl jsem také procesor, všechno stejné jako Vlasta - jen jiné tělo.

»Je tomu tak,« odsykla mi pobaveně Lucie. »Dvojník jsi ty - ale to jsi přece musel čekat!«

Částečně se ze mě sesmekla deka. Uvědomil jsem si, že tu jsem před Lucií a před svým originálem nahý. Vedle mě ležela Adéla Rezková, vlastně - reinkarnovaná Hanka, ale rovněž bez šatů. Rychle jsem ji trochu přikryl dekou.

»To jsem nějak nezvládl,« sykl jsem. »Nenapadlo mě, že tím dvojníkem budu právě já.«

Lucie se jen usmála.

»Ty to jistě pochopíš,« řekla dobromyslně. »S Hankou to bude horší. Budeme ji muset probudit. Chceš, abychom u toho byli, nebo to zvládneš sám?«

»Proboha - jen to ne!« záupně jsem. »To ji mám budit já? Vždyť to s ní strašně zamává! Lucko, pomoz mi!«

»Máš trochu pravdu,« řekla Lucie. »V tom případě by bylo lépe, kdyby odešel Vlasta.«

»Proč?« nechápal můj dvojník. Vztáhl jsem to i na sebe, ale hned jsem si uvědomil, že nejsem Vlasta, ale Matouš. Ode dneška už nesmím na své původní jméno slyšet. Proboha, to mi nastanou problémy!

»Protože,« odsekla Lucie a otočila se k němu. »Bude to tak lepší.«

»Nechápu...« odsykl Vlasta.

»Nechápej, ale jdi zkontrolovat zamčené dívky ve sklepech. Opatrně je probud' a pokud to ještě nevědí, vysvětlí jim, jak na tom jsou. Slib jim, že je vyvedeme na svobodu, ale počkej tam s nimi, až za tebou přijdu.«

Já bych na jeho místě poslechl a neptal bych se, protože jsem Lucii věřil. On to ostatně udělal také tak. Beze slova se zvedl a vyšel z ložnice.

»Ty se do nového těla vžiješ snáze,« obrátila se na mě Lucie. »Hanka na tom bude hůře, ale pro začátek vám to oběma trochu usnadním.«

Sklonila se ke spící ženě a sykla.

Nebylo to nic než klíčové slovo. Spící žena se pohnula, pomalu se protáhla - a otevřela oči. Vzápětí je vytřeštila, přitáhla si deku až k bradě - a strhla ji ze mne úplně.

»Proboha!« vyjekla.

Lucie si okamžitě přesedla, aby mě ukryla za svými zády. Zatímco začala Hanku uklidňovat, sháněl jsem se do čeho bych se mohl obléknout. Věděl jsem, kde mám šaty, ale pořád jsem je nepovažoval za své. Nemohl jsem honem pochopit, že je teď všechno moje a ne - majetek Matouše Rezka. Ještě že jsem si nechal v hlavě topologii vily. Sáhl jsem do správné skříně; vzal jsem si všechno čisté, ani za svět bych se neoblékl do šatů, které měl včera večer na sobě Matouš.

»Ahoj, Haničko,« začala Lucka hovořit lidskou řečí, aby ji uklidnila. »Semlelo se nám to ale, vid'?«

»Lucie, vy jste tady?« vyjekla Hanka. Rychle se posadila a objala ji. Byla pro ni asi jediným pevným bodem v neznámu, které ji náhle obklopovalo.

»Vítám tě mezi nás, démonko,« řekla Lucie tiše.

»Co... cože?« vyjekla Hanka a popadla se oběma rukama za hlavu. »Co jste to řikala?«

»Jsi teď démonka jako my,« ujistila ji Lucie. »Víš přece dobře, co to znamená. Uvědom si, čím teď myslíš. Měli bychom si možná tykat, souhlasíš?«

»Ano...« zůstala bezradně sedět jako tumpachová. »Co mám vlastně v hlavě? A co se se mnou stalo? Jsem to ještě já?«

»Nejsi to ty - a přece jsi,« řekla Lucie co nejkřivěji. »Vzpomeň si. Tři mladíci tě unesli, mučili a největší grázl Rudolf tě zabil, probodl tě nožem.«

»Takže... ale vždyť přece žiji...«

»Ne, nejsi mrtvá,« ujistila ji Lucie. »Mrtvé je jen tvé dřívější tělo. Oživilo jsme tvou duši a budeš dál žít v těle jiné ženy.« Hanka se bezradně rozhlížela kolem sebe. Náhle spatřila na toaletním stolečku bývalé Adély Rezkové zrcadlo, otočené tak, že v něm viděla - sama sebe.

»Nééé!« vykřikla zoufale a zakryla si dekou tvář, aby se neviděla.



»Ano - to jsi teď ty,« ujistila ji vážně Lucie.

Pomalou jí odtáhla ruce. Hanka si je zděšeně prohlížela. Předtím neměla tak pěstěné prsty, ani nalakované nehty. Byla i předtím krásná, ale její krása spočívala hlavně v prostotě a nenápadnosti mladičké dívenky. Teď byla ženou - tygřicí. Stále si udiveně prohlížela své ruce, ale náhle si vzpomněla a přejela si oběma rukama po nadrech. Zarazila se - dříve je přece měla mnohem menší.

»Takže už to - opravdu nejsem já?« vyhrkla.

»Poslyš, Hanko,« začala Lucie unaveně - asi jen já jsem tušil, jak strašlivě je unavená, »chtěli jsme z tebe udělat démonku, ale semlelo se to jinak. Vlasta tě nestihl proměnit a není naše vina, že tě tamti vrahové unesli a zabili. Jistě si pamatuješ, že máme jakési možnosti navíc. Našli jsme tvé mrtvé tělo a zachránili alespoň tvou duši; všechny vzpomínky a co se dalo. Tvoje dřívější tělo zemřelo, ale opatřili jsme ti jiné. Nešlo to udělat jinak, než že jsme zabili zločince, kteří si smrt opravdu zasloužili. Nahradila jsi černou duši Adély Rezkové, její tělo teď patří tobě. Právě tak duše Vlasty nahradila duši obchodníka s drogami, vraha a zloděje, kuplíře a podvodníka Matouše Rezka. Duše těch dvou zmizely, ale nelituj je, byl to spravedlivý trest.«

»A co je... s Vlastou?« vyhrkla.

»Vlasta je dál tím čím byl,« pokývala hlavou Lucie. »Je to trochu zamotané, víd? Budeš si muset zvyknout, že jsi teď Adéla Rezková - ačkoliv jsi Hanka v jejím těle. Právě tak je Vlasta v těle Matouše Rezka. Jste úplně noví démoni - budeme se jistě všichni přátelit.«

»Takže přece jen nejsem Hanka?«

»Jsi - a nejsi,« odušila Lucie. »Tělo Hanky je opravdu mrtvé, tobě teď patří tělo Adély Rezkové a jako taková budeš žít dál. Začneš nový život - a nemyslím to jen obrazně.«

»Ale - co doma, co naši?«

»Ti to budou mít nejhůřší, pravda,« zachmuřila se Lucie. »Jejich dcera Hanka je mrtvá, to se nedá změnit. Pozitíí jí všichni půjdeme na pohřeb. Bude to pro tebe jistě těžké, ale nebudeš se k nim smět přihlásit. Časem se to trochu urovná, můžeš jim pak jejich dceru připomenout a možná i nahradit. Kdoví?«

»Ale teď - opravdu nesmím?«

»Teď by to nebylo dobré,« přikývla vážně Lucie. »Uvědom si, jaký budou mít smutek. Ačkoliv jsi skutečná a pravá duše jejich dcery, nemůžeš se jim teď vnucovat. To bude možné až po delší době. Lidé zatím nejsou na vzkříšení zvyklí, i tobě samotné bude chvíli trvat, než se z toho vzpamatuješ.«

»Takže jestli to správně chápu, tohle vůbec není Matouš Rezek?« ukázala na mě.

»Je to jeho tělo,« přikývla Lucie, »Ale uvnitř toho těla se nachází duše Vlasty. Nedávno ti navrhoval, že by s tebou rád chodil, vzpomeň si.«

»Já vím,« zrudla. »Já jsem ho odmítla, ale...«

»Ale ve skutečnosti ses jenom tak zdráhala,« doplnila ji s úsměvem Lucie. »Poslyš Adélko - ne, nevzpírej se, vážně si budeš muset zvyknout, že se tak jmenuješ, jste vlastně pořád s Matoušem manželé. Rozumíš? Jistě ano, máš teď mnohem větší inteligenci, než dříve. Jde o to, že vás osud, jakkoliv byl k tobě krutý, v podstatě svedl dohromady.«

»Ale co když... co když se k sobě nehodíme?«

»Samozřejmě,« přikývla Lucie. »Nemusíte se bezpodmínečně chovat jako manželé, ten svazek přece za vás uzavřeli tamti. Můžete se teď jeden druhého stranit a nakonec se rozvést. To záleží jen na vás dvou. Ale na tvém místě bych si to rychle rozmyslela. Tohle,« ukázala na mě, »přece není žádný vrah, ačkoliv jim před necelou hodinou byl. Je to dvojník Vlasty - a má tě rád. Ví, že jsi jeho Hanka, a zná tě možná víc než se znáš ty sama. Pomáhal mi s tvým ožívováním a tvoje duše procházela jeho vědomím. Pamatuji si, muž jeho formátu miluje především duši - tělo až na druhém místě. Ale ani tady jste nic neprohráli. Věřte zkušenému, je mi víc let než vám oběma dohromady.« Poslední větu řekla v mužském rodě. Pochopil jsem, že to z ní promluvil starý profesor Jindřich.

»Já... já nevím,« začervenala se Adéla. Kdoví, po kolika letech to bylo u tohoto těla opět upřímné. Ale city patřily Hance, takže to bylo v pořádku. Adéla měla nejspíš krásnější tělo, snad i obličej, jenže po duševní stránce mi připadala jako nakažená leprou, až jsem se jí štilil jen dotknout. Ale - teď to byla Hanka a Lucie měla pravdu. Měl jsem ji rád.

»Poslyšte, teď už jsem řekla v podstatě všechno, co jsem vám musela říci,« prohlásila Lucie. »Zbytek si musíte nějak vyříkat sami. Jasně?«

Hanka jen tiše přikývla, já také.

»Tak ahoj - démoni,« usmála se Lucie. Zvedla se, sbalila si do ledvinky svůj trojitý konjugátor a vyšla z ložnice. Ve dveřích se jen jako mimochodem otočila.

»Abych nezapomněla - tamary dostanete až příští týden. Nepachtěte se s nimi, Vlasta to umí nejlépe. Dá vám je jako opožděný svatební dar.«

Odešla - a zavřela dveře, až to prásklo.

Za chvíli se ozvalo další prasknutí dveří, přicházelo ze sklepa. Na obrazovce bezpečnostního systému jsem viděl, jak z podzemní garáže vily pomalu vyjíždí zavřená dodávka. Lucie s Vlastou v ní odváželi svítající nocí skupinku vyplašených mladičkových dívek. Ačkoliv - uvědomil jsem si, to už vlastně nejsem já. Jsem Matouš Rezek, podnikatel - i když asi změním profesi. Nechci přece ani o vteřinu déle zůstat - mafiánem.

Auto odjelo, zůstali jsme konečně sami.

»Ahoj - Hanko,« oslovil jsem sedící ženu.

Přitáhla si deku až k bradě - a mlčela.

»Budu ti říkat Hanka, chceš? Jmenuješ se teď sice Adéla, ale uvnitř jsi a pro mě pořád budeš Hanka. A měli bychom si asi tykat, když jsme teď manželé.«

Neodpověděla, jen se rozplakala. Pochopil jsem. Určitě jí bylo líto předchozí Hanky, celého svého zmařeného života.

Její dřívější tělo zemřelo za hrozných bolestí, Hanka naplno prožila svou vlastní smrt a i když byla opět naživu, vůbec pro ni neexistovalo co se odehrálo mezitím. Z jejího pohledu to muselo být příšerné - před malou chvílí ji zavraždili, teď se náhle probudila, jenže v jiném těle. Taký jsem zažil něco podobného, ale byl jsem na to lépe připraven.

»Hanko... neplač,« sklonil jsem se k ní.

»Nech mě!« utrhla se. »Nejsem tvoje žena!«

»Neboj se mě, ani se tě nedotknu,« zavrtěl jsem hlavou. »Vždyť ti to Lucka vysvětlovala. Budeme žít dál jako manželé Matouš a Adéla Rezkovi. Kromě nás dvou na celém světě jenom dva další démoni vědí, že ty jsi Hanka a já Vlasta.«

»Já vím,« vzlykla. »Ale co bude s opravdovým Vlastou?«

»Myslíš s mým Alter Ego? Ten na tom bude hůř, protože tě už nikdy nezíská. Ale - já jsem on, nechápeš to ještě?«

»Já vím,« špitla. »Ale - co budeme dělat teď?«

»Asi si budeme muset zvyknout na nová jména a budeme se tak muset podpisovat. Já bych ti mohl říkat Hanka, budeš-li si to přát. Dalo by se to chápat jako přezdívka - jen my dva budeme vědět, jak to je. Hanka a Vlasta zůstanou navěky naše tajemství. U mě to bude horší - protože můj originál Vlasta žije, to by se nám brzy pletlo. Ale vždyť Matouš není špatné jméno. Záleží přece na tom, kdo je nosí.«

»Já to přece vím,« vydechla. »Kdo jiný než já by to měl lépe chápat?«

»Teď jsme oba mafiáni,« řekl jsem. »Musíme s tím rychle skončit a potom - máme život před sebou! Naučím tě všemu, co bude potřeba. Můžeš se stát lékařkou, budeš-li chtít.«

»Ale my dva...« podívala se na mě tázavě. »Jsme opravdu manželé? Vždyť jsme neměli svatbu!«

»Formálně před zákonem jsme ji měli. Brali se sice Adéla a Matouš, ale my pokračujeme v jejich životě.«

»A myslíš - že se k sobě hodíme?«

»To je samozřejmě problém,« vzdychl jsem si. »Právě tak, jak to říkala Lucka - můžeme zůstat spolu, můžeme žít každý zvlášť, jak budeš chtít. Kdybys mě nenáviděla, kdyby ses na mě ani podívat nemohla, nebudu ti bránit v rozvodu.«

»V rozvodu?« vyhrkla nesouhlasně.

»Oficiálně jsme manželé, pamatuj na to. Nebudu tě nikdy proti tvému odporu nutit, abys v tom setrvala, ale kdyby ses rozhodla ode mne odejít, museli bychom se rozvést. Bránit ti v tom nebudu, to ti slibuji, ale...«

»Je to všechno najednou...« vzdychla si. »Viš, nedokážu se s tím jen tak vyrovnat. Musíš... musíš mi dát čas...«

»Já vím,« natáhl jsem k ní ruku a nesměle ji pohladil po nakadeřených vlasech. Až jsem se otrásl. Vlasy pořád patřily té kreatuře Adéle. Ale pod nimi - to už byla Hanka.

»Jak to vysvětlíme...« řekla ještě nejistě.

»Nikomu nebudeme nic vysvětlovat,« řekl jsem tišeji, ale rozhodně. »Ani nemůžeme. Jsme teď manželé Rezkovi, patří nám tahle vila, jen se budeme muset zbavit mafiánů, kteří o tom, co se stalo, dosud nevědí.«

»Ale co - co já?« zajíkla se. »Kde jsem, co se mnou teď bude? Vždyť - já někde možná ležím - mrtvá!«

»Nech to být,« zavrtěl jsem hlavou. »Pozitíí budeš mít pohřeb. Víím, je to strašné pomyšlení. Mohli bychom tam jít, viděla bys naposledy svou bývalou tvář a také, jak tě dávají do hrobu, ale radil bych ti, nechtěj se vidět. Nech to Lucii s Vlastou. Viděla bys bolest svých rodičů, ale nesměla by ses k nim přihlásit. Těžko by ti uvěřili, že jsi skutečně jejich dcera, považovali by tě za cynickou a zbytečně by se na tebe rozlobili. Můžeme si oba slíbit, že se ode dneška za dva roky zajedeme za tvými rodiči podívat a pak uvidíme, co se dá dělat.«

»To znamená - že vlastně nemám ani své rodiče?«

»Máš jiné - ti za nic nemohou. Vzpomeň si na ně, několik obrázků ze vzpomínek Adély jsem ti ponechal.«

»Ty?«

»Ano, já,« přikývl jsem vážně. »Jsem přece démon a musel jsem Lucii pomáhat stěhovat tvou duši. I ty jsi démonka. Což neznamená zlo, jen to, že máme v hlavě dokonalejší procesory než původní mozek, jaký nám dala příroda.«

»Takže jsem před zákonem - opravdu tvoje?«

»Opakuji, kdyby se ti to přičilo, ani se tě nedotknu. To záleží jen a jen na tobě.«

»Ale co ty?« vyhrkla. »Co si o tom myslíš ty? Tobě by nevadilo, že jsem - mrtvá? Anebo - jiná?«

»Já v tobě nevidím Adélu,« řekl jsem rychle. »Adéla byla bezcitná, ale pro mě jsi přece Hanka. Já na rozvodu rozhodně trvat nebudu. Byl bych rád, abys zůstala navždycky moje. Ale kdyby ti vadilo, že to Ano za nás řekli jiní, můžeme si naši svatbu zopakovat. Rezkovi ji měli na úřadě, nebylo by nikomu podezřelé, že ji chceme mít i v kostele. To se přece dělá.«

Dodal jsem si odvahy a přitáhl ji k sobě. Nevzpírala se, naopak, objala mě. Ale cítil jsem, jak mi vzlyká v náručí.

Jak to říkala Lucie?

Miloval jsem jen její duši? Možná. Bezcitnou Adélu bych takhle v náručí držet nedokázal, připadalo by mi to jako držet jedovatého hada. Tohle byla přece pořád Hanka - jen v jiném těle. Tělo pro mě nerozhodovalo, ačkoliv, a v tom měla Lucie také pravdu, bylo opravdu velice atraktivní.

»Hanko - přece jen jsi nakonec moje!« sevřel jsem ji, až se jí zatajil dech.

Našel jsem její rty a ona moje. Měla na nich zbytky růže původní Adély a opět jsem si musel uvědomit, že pod nánosem make-upu je duše Hanky. Té, kterou mám - opravdu rád.

Nezáviděl jsem už originálu Vlastovi ani jeho ordinaci, ani knihovnu plnou všeho možného vědění. Určitě si s Hankou všechno také brzy pořídíme. Jenomže - on zůstal sám, zatímco já - já mám Hanku... Možná mu ji nahradí Růžena, ke které se naopak nesmím hlásit já. My dva jsme předem ještě jako jeden muž - obrazně i doslova - přijali rozhodnutí osudu, ať bude jakékoliv.

»Dívej se mi do očí,« prosila mě, když jsme potom leželi vedle sebe. »Viš - díváš se jako ten den, když jsi mi poprvé řekl, že jsi démon. V té hospodě, pamatuješ? Máš stejné oči. Já vím, že jsou jiné, ale díváš se jimi stejně.«

»Měla bys nejspíš změnit účes,« řekl jsem jí na oplátku, když jsem se jí prohraboval kučerami. »Jako Hanka jsi měla

krásnější vlasy. Tyhle jsou také hezké, ale předtím... víš, že se díváš úplně jinak, než ta krutá a bezcitná Adéla?»

»Ty jsi viděl Adélu - někdy předtím?« nadzvedla se.

»Párkrát jsem ji nejspíš potkal ve městě, ale nikdy bych si na ni nepomyslel,« ujišťoval jsem ji. »Naposledy jsem ji viděl krátce předtím, než jsem ji... smazal. Potom ses místo ní objevila ty... Víš, můžeme litovat tvé minulé tělo, bylo také hezké, ale život mu nevrátíme. Co na tom - jsi to přece pořád ty. Nesmělá, ale velice hodná Hanka. Právě takhle ses mi líbila už předtím - a takovou tě chci i teď.«

»Lucie nelhala,« řekla a opět klesla na polštář. »Máš opravdu rád duši, nejen tělo.«

»A ty ne?« podíval jsem se jí šťastně do očí...

#### \*Zástupce

Venku svítalo, ačkoliv byly teprve čtyři hodiny.

Vstali jsme a oblekli se. Hanka se chvilku přehrabovala ve svém novém šatníku. Věděla sice, kde co má, ale nic se jí nelíbilo. Nakonec našla nejtřízlivější šaty, ukryté vespod pod ostatními. Nebyly vyzývavé, jak byla zvyklá nosit Adéla, ale slušely ji.

Potom zamířila do kuchyně, šel jsem s ní. Potřebovala mě vedle sebe, byla nesmělá, jako by jí tady nic nepatřilo. Jen váhavě připravila snídani - čaj a pár topinek. Tak to dělala předtím Adéla, Hanka tedy použila nově získaných vědomostí. Pokračovali jsme v životě tam, kde ti dva skončili, věděli jsme jen, že musíme skoncovat s mafiánským způsobem života. Rozplynul se do větru s původními majiteli této vily.

»Co budeme dělat?« začala nervózně při čaji.

»Nejprve se nasnídáme,« usmál jsem se na ni. »Budeme se muset nejprve zabydlet a osmělit. Dnes se nebude nic dít, ale pozítří má přijet kurýr z Amsterdamu pro zajatky.«

»Co budeš dělat?« strachovala se.

»Zajmu ho,« ujistil jsem ji. »Lucie mi půjčí svůj starší konjugátor, dozvím se od něho podrobnosti, které zatím nevím - a pak ho zneškodním.«

»Zabiješ ho...?« otřásla se.

»Podle toho, jaký bude,« pokrčil jsem rameny. »Nemusíme hned zabíjet. Děláme to pouze tehdy, když se nám odsouzenec jeví jako nenapravitelný.«

»Odsouzenec?« vyhrkla nesouhlasně.

»Ano,« přikývl jsem. »Říkal jsem ti přece už jako Hance, že my démoni máme odlišné představy o spravedlnosti, než je zapsáno v zákonech lidí. Uvědom si největší rozdíl. Soudy se o vině zločinců jenom dohadují, nikdy ji neznají s naprostou jistotou. My ano. Soudy mají zato k vykonávání spravedlnosti velmi početný aparát, vězení a stráž. Ty nám chybí - proto používáme jiné druhy trestů.«

»A když je ten provinilec ještě napravitelný?«

»To je pak mnohem snadnější,« řekl jsem. »Ani nevíš, jak hodně si přeji, aby ten první lump, se kterým se utkáme, byl nějaký obyčejný poskok.«

»Co bys s ním dělal?«

»Vytvořím mu v hlavě doménu, která ho na čas oslepí. Byl by to velice krutý trest, kdyby byl trvalý. Zařídím ale, aby oslepení časem zmizelo. Potrestaný opět prohlédne, ale bude už vědět, že se na cestu zločinu nesmí vrátit. Pokud to opět udělá, oslepne znovu - na delší dobu. S každým proviněním se jeho další trest prodlouží. Jsem si jistý, že ho to napraví. Přinejmenším devadesát devět procent zločinců nejsou takoví drsňáci, aby jim slepota nebránila v lumpárnách.«

»Ale ty nenapravitelné - zabijíte...«

»Zpočátku jsme byli nemilosrdnější,« přiznal jsem. »Ale i my se pozvolna měníme. Máme nad lidmi nesmírnou moc, jenže jsme se zařekli nezneužívat ji. Určitě přistoupíš na kodex, který pomalu vytváříme - můžeš mít ostatně na jeho vytváření stejný vliv jako my starší. Jsi teď přece jedna z nás.«

»Budu se muset nejprve se vším pořádně seznámit,« řekla už trochu smířlivěji. »Víš, vlastně jsem se rozhodla už v té hospodě. Uvěřila jsem Vlastovi...«

»Mně...« opravil jsem ji.

»Vlastně... uvěřila jsem TI, že nejste nástrojem zla, že se ničemu nezpronevším, když přijmu... tvou nabídku.«

»Budu ti pomáhat,« slíbil jsem jí. »Je to má povinnost, nejen proto, že jsem tvůj... manžel. Měl jsem to v úmyslu už dříve a kdyby se do toho nešťastně nevloužila policie, mohla jsi být démonkou Hankou. Žila bys doma jako dřívě - pokud by ses nerozhodla vzít si mě. Určitě mi uvěříš, že bych o tebe tak jako tak usiloval, vid'«

»Věřím,« řekla a trochu se začervenala. »Přiznám se, že bych už tenkrát nebyla proti.«

»Takže se stalo, co jsme oba chtěli, ne?« vzal jsem ji jemně za ruku.

»Ale - co Vlasta?« vyvinula se mi. »Ten původní?«

»Byli jsme jeden, teď jsme dva. Natrvalo jsme se od sebe oddělili, ale pořád jako kdybychom byli bratři - možná ještě víc. Ale podle dohody jsem tě získal já,« opět jsem ji vzal za ruku. »On o tebe usilovat nebude. Je to rozhodnutí osudu, stavět se proti tomu nebude. Bude si muset asi najít jinou démonku - a protože pro něho žádná nezbyla, bude si ji muset nejprve z jiné dívky udělat. Tak zněla naše dohoda.«

»Víš - nechtěla bych mu ublížit...«

»Nestarej se, neublížíš mu. Pro něho jsi prostě zemřela. Ta vzkříšená je přece moje Adélka. Budeme to tak respektovat a ani tobě nezbude nic jiného.«

»V tom případě - jsem opravdu jen tvá, Matouši. Víš, že se mi to jméno začíná líbit? Víc než jméno tvého... bratra.«

»Nebude ti naopak vadit, když tě budu před lidmi nazývat Adélka? Bude to teď tvé oficiální jméno, budeš se tak muset i podepisovat... Ty mi říkej Matouš, protože Vlasta je někdo jiný. Ale já ti budu pořád říkat Hanka, kdykoliv budeme mezi námi dvěma. Souhlasíš?«

»Asi si zvyknu. Ale měla bych k tobě ještě jednu prosbu. Nemohl bys mi nějak přiblížit svůj vztah k Lucii? Při prvním setkání se mi zdála taková... prostě strašná. Dneska to bylo úplně jiné, jako kdybychom byly odedávna přítelkyně.«

»Souvisí to s vlněním mozku,« objasňoval jsem jí, jak mi to řekla Lucie, která byla v tom oboru dále. »Máme rychlejší vlnění, našťastí se projevuje jen v těsné blízkosti - proto jsi měla jako člověk u Lucie nepříjemné pocity. Teď jsi i ty démonka a tvé nepříjemné pocity navždy zmizely. Lucii vděčíš za všechno. Našla tě krátce poté co tě zabili. Nemohla tě už oživit - ani my nemůžeme všechno - ale z tvého mrtvého těla zachránila to podstatné - tvou duši. Pak tě dlouho udržovala ve své hlavě, než se naskytla možnost oživit tě v jiné ženě. Vzdala se kvůli tobě většiny svých vědomostí, ale ona si je rychle obnoví.«

»Nevím...« řekla. »Proč jsem neměla nepříjemné pocity, když jsem tenkrát mluvila s... Vlastou?«

»Protože jsem se držel obezřetně dál od tebe. Ty vlastně také - ani jsi mě nevzala za ruku.«

»A teď?«

»Jak říkám, mezi námi je všechno v pohodě. Od ostatních lidí se ale drž dál, jinak se nebudou ve tvé blízkosti cítit dobře. Je to daň, kterou platíme za větší dokonalost.«

»Chceš opravdu tvrdit, že jsme dokonalejší?«

»Ano,« přikývl jsem. »Máme nesrovnatelně větší možnosti, ale skutečnost je taková, že je nás na tomto světě nepatrné množství - čtyři démoni na několik miliard lidí. Civilizace lidí na nás nezávisí - přizpůsobovat se musíme my lidem, ne oni nám. Uznávám, někdy je to nemožné. Lidé si vymysleli své zákony pro sebe - s námi prostě nepočítají.«

»Právě vaše porušování zákonů mi na vás nejvíce vadí,« posteskla si. »Nebylo by možné dát to do pořádku?«

»Zákony jsou dobré i špatné,« pokrčil jsem rameny. »Jak jistě víš, není tomu tak dávno, kdy platily v Německu ve své podstatě zločinné zákony Hitlerovy Třetí Říše. Řídit se jimi bylo nespravedlivé a nemravné, ale - zákonné. Zákonost tedy ještě neznamená spravedlnost. Vezmi si, že spousta zákonů je postavena, aby zabránila krivdám na nevinných. Tytéž zákony ovšem chrání i zločince. Neopatrí-li policie dostatek důkazů potřebných k jednoznačnému usvědčení pachatele, soud ho musí propustit na svobodu. My zločiny pracně nedokazujeme, my si je ověříme přímo ze vzpomínek pachatele. S tím se samozřejmě žádný soud nemůže a ani nesmí spokojit. Jenomže podle našeho pojetí spravedlnosti myšlenky naprosto stačí. Jakmile v nich spatříš, jak vrah svou oběť zabíjel, nerozhoduje přece žádné vykrucování. Proto nepotřebujeme obhájce ani soudce. Jediné, co je potřeba zlepšovat, je stanovení odpovídajícího trestu. Mělo by to být zanesené alespoň v našich vnitřních zákonech, v našem kodexu. Už proto, že nemůžeme použít lidské tresty, které ve své většině počítají s vězením.«

Neodpověděla, jen mi mlčky stiskla ruku.

»Vezmi si samotnou naši existenci,« dodal jsem smířlivě a pohlídl její ruku. »Podle našeho kodexu jsme zabili Adélu i Matouše, neboť jsme zahubili jejich duše. Podle nás nešlo o vraždu, pouze o trest. Možná krutý, ale spravedlivý. Vlasta s Lucií přitom z jejich sklepa osvobodili osm děvčat, které se Rezkovi chystali zavléci do Holandska, kde by se po nich slehla zem. Podle lidských zákonů se kupodivu vůbec nic nestalo, protože jejich těla žijí dál. Nedokonalost lidských zákonů nám tady výjimečně nahrává, ale skutečnost je taková, že jsme je zabili.«

»My dva jsme - obchodovali s děvčaty?« zděsila se.

»My už ne,« zavrtěl jsem hlavou. »Stalo se to před námi, my s tím máme společná - jen těla těch otrokářů.«

»To je strašné...« zděsila se. »My jsme byli bestie?«

»Poslyš... Hanka, my dva jsme to přece nezosnovali, jakápak vina? Ale budu tě muset o něco poprosit. Až přijede z Holandska kurýr pro ta děvčata, naložím s ním, jak už jsem ti naznačil. Ale to ještě není všechno. Ten chlap je pro nás důležitý, protože se z jeho myšlenek musím dozvědět, jaký je osud děvčat, které odvezl při svých minulých návštěvách. My to musíme zjistit. Možná bude potom nutné, abych odjel místo něho do Holandska vypátrat, jak bychom mohli těm nešťastným obětem aspoň dodatečně pomoci.«

»Pojeďu s tebou,« vyhrkla rychle.

Podíval jsem se na ni a viděl jsem, že to myslí vážně.

»Nebude to procházka růžovým sadem,« ujistil jsem ji.

»Budu s tebou. Jsem přece démonka, nebo ne?«

»Jsi,« usmál jsem se. »Ale jsi teprve miminko démonky, nic neznáš a nic neumíš. Budeš se toho muset naučit strašně moc, než se staneš bezpečnou proti lidským nástrahám.«

»Nauč mě něco hned!« poprosila s takovou samozřejmostí, že jsem okamžitě zváhněl.

»Máš pravdu,« řekl jsem. »Ponechat tě tady bezbrannou by bylo horší, než vzít tě do holandské jámy lvové.«

Vysvětloval jsem jí, jak na krátké zasyknutí namodulovat univerzální lidský i psí bootstrap a naučil jsem ji používat alespoň jednoduché přimrazení. S tímhle by se mohla nakrátko postavit i celému pluku elitních výsadkářů, ale zbytek bych musel zařídít já. Aspoň to - nebyla by už tak bezbranná.

Pak jsme společně sestoupili do sklepa, kde jsme pečlivě uklidili stopy po nedobrovolném pobytu dívek. Všimla si, jak některou z uvězněných napadlo vyškrabat do stěny znamení, že tu byly. Zahledil jsem je - nebylo to poprvé, Matouš měl pro tento účel i vlastní malířské náčiní.

»Vidíš, zase porušujeme zákon,« usmál jsem se. »Ničíme důležité důkazy. Tyto důkazy by ale svědčily proti nám, což by bylo nespravedlivé, vždyť jsme naopak obchodem s děvčaty zabránili. Vidíš, jak u nás démonů lidské zákony selhávají?«

»Už jsem to uznala,« šeptla.

Vrátili jsme se opět nahoru. Naučil jsem ji rychlořeč, byla podobná bootstrapu. Vytečkoval jsem před ní pár obrázků se



zakódovaným textem - i to bylo jednoduché. Hanka se učila rychle. Vzpomněla si, jak mi do ordinace přinesla pohlednici od Lucie.

»Takhle jste se tedy na mě domlouvali!« usmála se.

»Uznej, že jsme měli důvod.«

»Měli. Vše odpuštěno.«

Až do sedmi jsme se učili. V celé vile manželů Rezkových bohužel nebyla jediná odborná kniha, která by nám pomohla. Neveliká knihovnička obsahovala pár knih z červené knihovny, ale Adéla si ani v nich nečetla, měla je spíš jako dekoraci. Umínil jsem si požádat Vlastu nebo Lucii o zapůjčení nějaké literatury, ale nešlo to okamžitě, oba se teď přece starali o osvobozená děvčata. Mít aspoň počítač, ve kterém toho bylo také dost a dost - ale my jsme neměli nic.

»Mohli bychom si něco vypůjčit bez Vlastova souhlasu,« navrhl jsem. »Znám odemkací kód jeho bytu. Jeho počítač mě zná - byl přece donedávna můj.«

»To by byla krádež,« otrásla se.

»Ano - i ne,« pokrčil jsem rameny. »Jednak jsem sám kdysi ten zámek udělal, aby se mohla Lucie za mé nepřítomnosti do mého bytu dostat. Počítám, že je její oprávnění rozšířené na všechny demony - já bych to tak určitě udělal.«

»Možná - ale já bych to musela slyšet od něho. Jakmile jste se oddělili, nemusíte už myslet stejně.«

Rozhodl jsem se jí tedy vyhovět a nejprve požádat Vlastu o dovolení. Abychom nezůstali nečinně sedět, rozhodl jsem se naučit Hanku něco ze sebeobrany. Seběhli jsme spolu do části sklepa, kde míval Matouš posilovnu. Naučil jsem svou novou ženu základům umění starých nindžů. Vrátili jsme se nahoru kolem osmé hodiny, oba utahaní, ale šťastní. Pak jsme se pustili do sepisování, co všechno si budeme muset pořídit pro další činnost. Co nejdřív koupíme počítač, dva mikrofony a dvě nezávislé obrazovky. Vypůjčíme si na to od Vlasty Jindřichův systém, předěláme Pentium a všechno si nahrajeme. Tamary nám Vlasta prostřednictvím Lucie už slíbil a jistě nám postupně půjčí odborné knihy s původními glosami profesora Jindřicha, většinou závažnějšími než vlastní text. Budeme se muset vypravit do Prahy a pokusit se získat diplom na lékařské fakultě - ne že bychom jej potřebovali z důvodů vědomostí, ale bez diplomu bychom nemohli uzavřít smlouvu s pojišťovnou. Co nám bude chybět k naprosté spokojenosti? Možná piano a flétna, nebo raději housle? Hanka se na žádný hudební nástroj neučila, ale ujišťoval jsem ji, že se to se mnou naučí velice rychle a bude se jí to líbit.

Krátce po osmé hodině se ze šatní skříně ozvalo zvonění. Mobilní telefon Matouše Rezka. Jak jsem mohl zapomenout, že mám možnost přímého spojení s Vlastou a Lucií? Jenom tím, že jsem nebyl ještě plně zabydlen ve svém novém obydlí?

Zapnul jsem telefon.

»Matouš Rezek,« ohlásil jsem se klidně. Samozřejmě jsem teď mluvil jeho hlasem.

Sluchátko syklo rychlořečí.

»Tady Vlasta. Nemohl bych tě o něco požádat?«

»Jistě - brácho.«

»Heleď - to není špatný nápad,« zajásal Vlasta. »Budeme tedy bráchové, ačkoliv jsem do téhle chvíle žádného neměl.«

»Myslíš, že to nevím?« odsykl jsem.

»Jistě... ale chtěl jsem tě o něco požádat. Nemohl bys mě zaskočit? Vzpomněl jsem si na tebe až teď, ale všechno ti povíme s Lucií, až se vrátíme. Nezapomněl jsi ještě, co kde mám a jak si odemknout?«

»To víš, že ne,« ujistil jsem ho. »Nebude ti vadit, když si tam vezmu Adélku? Chci ji půjčit nějaké tvé knihy.«

»Aha - já jsem vám to ještě nedovolil. Opakuji, všechno co tam najdete, je vaše, stejně jako moje. Pro Hanku bych to udělal tak jako tak.«

»Zvykej si nazývat ji Adéla,« upozornil jsem ho. »Tak se teď přece jmenuje. Jako sis musel zvyknout na Lucii.«

»Dobře,« zavrčel. »Tobě budu ale říkat brácha, ano? Moc se mi to líbí a když už sis s tím začal...«

»Kde jste?« zeptal jsem se ho.

»Rozdělili jsme se. Lucie je na cestě na Kavkaz. Vybavil jsem ji financemi a jede vracet tu část dívek, která se chce vrátit. Dvě ale prohlásily, že se vrátit nemohou a vzhledem k tomu, že mají pravdu, musím je umístit já. Myslím si, že se mi to podaří, ale možná je budu muset na čas ubytovat. To ale nebude problém, u sebe mám dost místa.«

»Jistě. Ale teď mi upřesni ten záskok. Míniš v ordinaci, nebo v cukrárně?«

»V ordinaci - abych měl klid na cukrárnu.«

»Dobrá, jdeme tam,« shrnul jsem to.

Mrkl jsem na Hanku. Slyšela všechno, syknutí se šíří do všech stran srozumitelněji než řeč. Nebyla ani proti nápadu vypomáhat Vlastovi - chtěla vidět, jak zvládnou léčení.

V garáži jsme měli každý svůj mercedes, ale raději jsme šli pěšky - nebylo to daleko.

Došli jsme k mému bývalému bytu, odemkli ordinaci. Brzy poté se začali trousit pacienti, ale bylo jich poměrně málo.

Prohlíželi si mě však krajně nedůvěřivě. Někteří totiž Rezka znali jako pořádného mizeru - a teď aby se stal lékařem?

Několik jich dokonce odešlo, aniž by se dali vyšetřit. Ostatní byli přespolní a Rezka asi neznali. V kartotéce také nebyli, ale to jsem snadno napravil. Vyšetřil jsem je a hned zahájil léčbu. Na závěr jsem použil své placebo injekce.

»Jste vy vůbec doktor?« zeptal se mě zamračený pacient, který zbyl úplně nakonec.

»Nevěříte mi? Máte pravdu, nejsem zdejší, jsem tu jenom na záskok. Doktor Veselý mě ráno poprosil, abych ho tady na pár hodin zastoupil.«

»A umíte vůbec léčit? Máte diplom?«

»U sebe nemám,« přiznal jsem. »Kdybyste byl zdejší, mohl byste to posoudit srovnáním s doktorem Veselým. Oba léčíme podle nových metod. Ale nemusíte se bát, umíme to stejně.«

»Nezlobte se, ale vaše léčení se mi nezdá.«

»Co se vám nezdá?« zeptal jsem se. »Obáváte se, že vaši nemoc nepoznám? Máte obyčejné žaludeční vředy, to je otázka dvou-tří dnů léčení. Příští týden o tom nebudete ani vědět.«

»Určitě? Profesor Maděrka říkal, že to je vážné.«

»Neznám profesora Maděrku, ale měl pravdu. Měl jste pět dní před perforací žaludeční stěny, to by zavánělo krchovem. Ale jak říkám, příští týden to bude minulostí.«

»Jenže profesor Maděrka mě vyšetřoval laserovou kamerou, rentgenoval mě kolem dokola - a vy nic. Jak můžete s takovým povrchním přístupem vůbec někoho léčit? Maděrka mi předepsal osm různých léků a vy? Jednu nepatrnou injekci.«

»Až skončím, což by mělo být příští týden, pokud to za mě nedokončí doktor Veselý, můžete se vrátit k profesorovi. Ať vás vyšetří znovu, aby měla dušička pokoj. Jenomže já vám už teď povím, že tam nic nenajde ani rentgenem, ani kamerou. Já opravdu nepotřebuji kameru za deset milionů dolarů, abych zjistil, co vám je. A co je nejdůležitější, profesor Maděrka vás osmi různými léky nevyhléčil. Já na to mám jednu injekci, ale ručím za to, že budete zdravý.«

»Ručíte?« pochyboval.

»Ano,« ujistil jsem ho. »Dnes si navíc dávejte pozor na záchodě. Vyjdou vám dva menší ledvinové kameny. Ty profesor Maděrka nejspíš ani neobjevil, ale on se zaměřil na žaludek, to se pak dá snadno přehlédnout.«

»A vy jste je objevil?«

»Nejen objevil, ale začal jsem s léčbou. Poznáte to asi nejdřív. Na ostatní bude potřeba více času. Ale aspoň byste měl pochopit, nelžu-li v jednom, nespletu se ani v druhém.«

Pacient odešel s trvajícím pochybami. Litoval jsem, že nemám tamaru. Vlasta ji ale potřeboval více a měl ji s sebou v akci. Ještě že jsem zde měl aspoň starší konjugátor, jinak bych byl bezradný.

Hanka si mezitím četla v Lékařské encyklopedii. Tak jako kdysi mně, i jí nejvíce pomáhaly profesorovy obrázky.

»Je tu toho moc,« přiznala. »Ale marně hledám přístroj, který právě používáš.«

»Ten není v žádné knize,« ujistil jsem ji. »To je právě přístroj, který mohou používat jen démoni. Vidíme jím běžné procesy v mozku. Zaměříš-li se na oblast malého mozku, můžeš rychle zjistit stav pacientova organismu. Stimulací v těchto místech můžeme naopak léčit. Je to podobné jako akupunktura, jen tisíckrát účinnější. Tenhle přístroj má ale ještě jednu vlastnost. Spojuje nás s myšlením toho, ke komu se připojíme v rámci vyšetřování. Vyzkoušíš si to jistě brzy - teď už tu ale nemáme žádné pacienty, takže až někdy příště.«

»S myšlením?« podívala se na mě udiveně. »Není to vaše čtení myšlenek?«

»Ano, je,« přikývl jsem.

»Takže - když mě tenkrát Lucie vyšetřovala...«

»Právě při tom vyšetření se dozvěděla, že budeš pro nás hotový poklad. Hledáme nové adepty už dlouho.«

»Ale to je... neslušné, lézt lidem do myšlení! Porušuješ lidem soukromí - není ti přitom trapně?« pohoršila se.

»Neslušné je dávat to lidem najevo,« opáčil jsem. »Také považujeme za neslušné dozvědět se o zločinu, ale nic proti tomu neudělat. V tom se náš kodex od lidských pravidel liší. My takhle můžeme odhalit zločiny, na které by se jinak nikdy nepřišlo. Můžeme zabránit i zločinům, ke kterým se pachatelé teprve chystají. Co je pak lepší? Formální zdvořilosti, nebo účinná náprava nepravostí?«

»Nevím,« znejistěla.

»Jsi pořád v zajištění lidských zvyků,« řekl jsem. »Dobře dodržujeme i my. Ale tam, kde jde o spravedlnost, se zkrátka s lidmi neshodneme. Někdy ani za cenu konfliktů. Bohužel.«

Nesplnili jsme všechno, co Vlasta očekával, ale nebyl to takový neúspěch, jakého jsem se obával. Uvědomoval jsem si, že v našem městě znají Matouše Rezka jako mizeru. Přejít na dobrodince bude tady přinejmenším podezřelý. Snad bude lépe prodat vilu a odstěhovat se. Buď do Prahy, nebo někam dál na venkov. Tady bychom mohli narazit na nepochopení.

Vypůjčil jsem si od Vlasty Lékařskou encyklopedii, Hance jsem kromě ní vzal ještě učebnice jazyků. Měla by se naučit německy a holandsky. Německy se jako člověk už trochu učila, ale teprve teď měla možnost zvládnout všechna nutná slovíčka během nejkratší možné doby. S holandštinou to bylo podobné, až na to, že začínala od počátku. Potřebovali jsme se dobře domluvit v místech, kam se vydáme.

Zamkl jsem Vlastíkovu ordinaci i byt. Předtím jsem ještě seznámil Hanku s počítačem. Byla velice nadšená, jak snadno se s ním domlouvám a také si to zkusila. Uspěla už napoprvé a vyvolala si informace o léčení nemoci určené speciálně pro demony. Během několika minut se dozvěděla, jak je to vlastně se zkoumáním stavu lidského organismu prostřednictvím malého mozku, ani na to nepotřebovala pacienta. Vzdychla si, že si tuhle mašinku musíme koupit co nejdřív.

Bohužel, manželé Rezkovi neměli konto ve zdejší pobočce banky ani spořitelny, ale v Praze. Souviselo to s tím, aby se zdejší lidé nedozvěděli skutečný stav jejich majetku. Je to sice bankovní tajemství, ale ne na malém městě. Znamenalo to vypravit se do Prahy, ale odložili jsme to na pozdější dobu, až se dozvíme, jak dopadla akce Vlasty a Lucie.

Vyjeli jsme si tedy do banky. Mercedes jsem ještě nikdy neřídil, ale napoprvé jsem to zvládl úspěšně.

»Naučíš se řídit,« ujišťoval jsem Hanku. »Řidičák už máš a těch pár předpisů zvládneš za chvíli.«

»Nikdy jsem to ani nezkoušela,« zdráhala se.

»Je to jednoduché,« ujišťoval jsem ji.

V bance jsem vyplnil šek a podepsal jej novým jménem. Tvar nového podpisu jsem vystihl napoprvé, tady jsem nečekal žádný problém.

Zajeli jsme koupit nový počítač. Vybral jsem konfiguraci a přikoupil druhou obrazovku, největší disk, jaký na skladě měli a dva mikrofony. Prodávač se na mě podíval udiveně a už vůbec nechápal, k čemu nám bude počítač bez softwaru,

který jsem po instalaci velkého disku zdvořile odmítl.

»Systém máte v ceně,« upozorňoval mě.

»Mám systém z dřívějšího počítače,« ujistil jsem ho.

»To musí být nějaká vykopávka,« ohrnul nos prodáváč.

V rámci vyzkoušení jsem vložil do jednotky první CD-ROM disk a spustil konverzi Pentia na Jindřichův systém JK-1.

Po několika málo vteřinách naběhl systém a maximální rychlostí načel všechny osm CD-médií, které jsem si přinesl.

»Tehle systém opravdu neznám,« divil se prodáváč.

Systém se ihned otestoval, oznámil mi výsledek a přešel do stavu stand-by. Procesor měl rychlejší taktování než ten, se kterým Jindřich začínal, ale systém s tím počítal. Sykl jsem první příkazy. Objevil se Jindřichův informační systém, po něm zatím prázdná lékařská kartotéka.

»Doporučoval bych vám nové verze kancelářských balíků,« snažil se mi prodáváč nabízet další software.

»Neviděl jste, že mám všechno, co potřebuji?«

Začínal mi vypočítávat, co všechno mi chybí, ale jakmile vyslovil jméno některého produktu, sykl jsem a vyvolal lepší verzi. Za celou dobu jsem se přitom nedotkl klávesnice a myš jsem prve ani nezapojoval a nechal ji v krabici.

»Proboha,« objevil prodáváč náhle závadu. »Vždyť nemáte klávesnici vůbec zapojenou!«

Sykl jsem. Na obrazovce se objevil nápis.

»Vážený pane, tento počítač je nyní ovládán hlasem, bez klávesnice i myši. Je to nejen rychlejší, ale i přesnější.«

Díval se na to vyteřštěně a už mi nic dalšího nenabízel.

»Odkud to máte?« zmohl se na poslední otázku. »Tohle se tady nikdy neprodávalo!«

»To je systém od mého kamaráda,« řekl jsem podle pravdy. »Dokonalejší než všechno, co tu kde máte.«

Vypnul jsem počítač a spokojeně jsem jej s prodáváčovou pomocí odnesl do auta. Napadla mě ovšem další velmi kacířská myšlenka. Kdybych k počítači místo zvukové karty s mikrofony připojil tamaru, mohl bych počítač ovládat přímo myšlenkami. Řekl jsem si, že se o to pokusím při nejbližší příležitosti.

Zpáteční cesta proběhla v pořádku a za chvíli jsme byli v naší nové vile. Jakmile jsme byli sami, navrhl jsem Hance prodat vilu a odstěhovat se. Zdůvodnil jsem to tím, že nás ve městě lidé znají jako povrchní mizery. Kromě toho Vlasta s Růženou jsou lépe zavedeni a těžko bychom jim konkurovali. Na jedno menší město jsou ostatně i dva démoni luxus. Hanka souhlasila, jen k tomu přidala další důvody. Vůbec se jí ve vile nelíbilo. Všechno jí tu připomínalo její původní majitele - sklepním vězením počínaje, výčitkami za jejich předchozí život konče. Odstěhování proto přivítala.

Dohodli jsme se, že to realizujeme co nejdříve a hned se dala do sestavování inzerátu. Teprve potom si na našem novém počítači vyvolala Jindřichův informační systém a pustila se do studia anatomie. Já jsem si začal zařizovat vhodný koutek pro výrobu elektronických zařízení. Tamaru jsem přece dovedl udělat stejně jako Vlasta, jen jsem měl více času než on.

Až k večeru zazvonil telefon.

»Můžeš mi gratulovat,« ozval se Vlasta.

»Co Růženka?« zeptal jsem se ho.

»Máme další démonku,« oznamoval mi slavnostně.

»Ty jsi to stihl - a sám?«

»Nepodceňuj mě - taky bys to dokázal. Nedokázal jsem už čekat. Vysvětlil jsem Růžence co a jak, přeměna procesoru mi trvala trochu déle, než by to zvládla Lucie, ale už se spolu učíme medicínu. Růženka jede jako divá. Počítač zvládla hned a už se dokonce rozhodla, čemu se věnuje. Zařídíme si malou vlastní porodnici. Při té příležitosti jsem jí rovnou nabídl ruku. Nebyla proti, takže se co nejdřív vezmeme. Jak jste na tom vy, manželata? Také jste se oba smířili s osudem, anebo se přece jen chystáte k rozvodu? To byste nás ale zklamali!«

Mrkl jsem na Hanku a oba jsme se usmáli.

»Osud je osud,« řekl jsem. »Oběma se nám to právě začalo líbit. Hanka se učí sama z našeho nového počítače.

Postupně si půjčujeme všechny knihy po Jindřichovi a pak se uvidí.«

»Má je ode mě slíbené i Lucie, až se vrátí. Počítáme, že to stihne do zítřka. Budeme si muset vypůjčovat knihy podle potřeby, aby se dostalo spravedlivě na všechny.«

Stihnout cestu na Kavkaz a zpět za dva dny - na to musí být řidič démon. Což Lucie byla, ale i tak... Nedalo mi to, musel jsem se ozvat s pochybnostmi.

»Spočítala to ona, má ještě nějakou rezervu,« uklidňoval mě Vlasta. »Nezapomeň, že pojede čtyřiašedesát hodin denně bez zastávek průměrnou rychlostí sto šedesát za hodinu.«

»Nepočítá s všelijakými zdržením,« pochyboval jsem.

»Jakápak zdržení? Na hranicích trochu zpomalí, aby mohla zpacifikovat celníky - neboj se, ona se zdržovat nenechá.«

»I tak to bude jízda smrti.«

»Odhadli jsme to jako reálné. Jde jí o dvě věci. Jednak o rodiče, chce jim tvrdit, že byla u tetičky. Za druhé, chce za každou cenu stihnout Hančin pohřeb. Poslyšte, půjdete tam vůbec? Dohodli jsme se s Lucií, že byste tam chodit neměli. Hance z toho určitě nebude dobře. Růženka to také chápe.«

»Uvidíme,« odušil jsem mlhavě.

»Kdy byste nám mohli vrátit Lékařskou encyklopedii?«

»Hanka už ji přečetla. Zavezu ji k vám, chceš?«

»Tolik to zase nespěchá. Počkáš-li do večera, předám ti na oplátku aspoň jednu tamaru,« sliboval. »Destičky spojů už mám hotové, montuji zesilovače a zbývá oživit je.«

»Zařizují si elektrodílnu,« ujistil jsem ho. »Mám velice zajímavý nápad. Mohli bychom řídit počítače myšlenkami.«

Vysypal jsem mu možnost ovládnutí počítače tamarou.

»Prima,« odušil. »Hardware bych ti postavil rychleji já a ty bys mohl zatím vymyslet programy. Byl to skvělý nápad, ale dalo by se z toho vykřesat ještě víc. Mohlo by to třeba samo reagovat na ostatní lidi, nejen na nás.«

»Myslíš, aby nám mohli řídit počítače?«

»Řídit ne - jenom by to na ně mohlo reagovat. Víš přece, že se vás chystá zítra navštívit nějaká podezřelá cháska.« Nemusel mi naznačovat víc.

Rychle jsme dohodli potřebná rozhraní. Usedl jsem ihned k druhé obrazovce a začal vymýšlet programy.

Jako kdybych věděl, jak brzy je vyzkoušíme naostro.

\*Pohřeb

Večer nás přijeli navštívit Vlasta s Růženou. Přijeli ve staré škodovce a přivezli nám kupu dárků.

Především knihy, aby měla Hanka co číst. Vlasta dodržel slib a sestavil nám hned dvě tamary. Vyráběl je jako pekař housky a tvrdil, že mu to jde s každou další lépe. Měl je už zase vylepšené. Tyhle nové měly větší dosah a neovládaly se pomocí obojku, ale destičkou snímačů, umístěnou v nenápadné kameji na řetízku kolem krku.

Pozdravili jsme se s Růženou. Trochu mi přitom zatrnulo. S ní jsem si přece ještě domlouval první rande, ale osud nás rozdělil jinak. Já jsem se vrátil k Hance a Růžena už zřejmě začala vážně chodit s mým bráchou.

Zajímavé bylo setkání Růženy s Hankou. Růžena samozřejmě věděla všechno o její smrti i reinkarnaci, a pochopitelně se těšila, až ji uvidí. Hanka zase ode mě věděla o tom, že jsem se pokoušel Růženu přitáhnout mezi nás demony, ale dokončil to teprve Vlasta, moje Alter Ego. S trochou nadsázky bychom mohli Hanku a Růženu chápat jako sokyně, ale mezitím jsme se s Vlastou oddělili a naše životy se rozešly, i když jsme se oba cítili přinejmenším bratry.

Vlasta se se mnou chvilku dohadoval o rozhraní vestavěné tamary, zatímco obě naše démonky se bavily mezi čtyřma očima vedle v kuchyni.

Pak nás pozvaly na společně připravenou večeři. Při ní jsme mlčeli, ale protože jsme měli všichni čtyři tamary, řeč nestála, naopak. Nově získaná možnost, i s plnou pusou téměř neomezeně konverzovat myšlenkami, byla velmi zajímavá a hned jsme ji jaksepatří využili.

Nezvukný hovor se brzy stočil na zítřejší pohřeb. Bylo to velice ožehavé téma, především pro Hanku, neboť právě ona měla být už za pár hodin pohřbena.

»Půjdu tam s vámi,« rozhodla se, ačkoliv bylo vidět, že dlouho bojovala s opačným názorem.

»Bude to pro tebe velice těžké,« upozorňoval ji Vlasta. »Budou tam tvoji rodiče. Budou se trápit. A ty...«

»Já vím, že se k nim už nebudu smět hlásit,« souhlasila. »Ale přece jen bych ještě naposledy chtěla vidět sama sebe.

Jistě se znám z dřívějších vzpomínek, ale pohledy do zrcadla mi už vybledly. Chtěla bych si uchovat svou vlastní bývalou podobu v paměti co nejlépe.«

»Nevíme ani, zdali tě budou ukazovat,« uvažovala Růžena. »Není to vždycky zvykem. Kromě toho si tak zapamatuješ pouze svou - mrtvolu. Promiň mi, že to tak myslím, ale to už přece nebudeš ty. Nebylo by lepší, kdyby sis sama sebe pamatovala jen z těch dřívějších pohledů do zrcadla? Můžeš si je přece obnovit do fotografické přesnosti.«

»Já vím,« pomyslela si Hanka. »Už jsem to udělala, ale to je také trochu - retušovaný obrázek. Nechte mě být, možná to nebude správné, ale já tam chci jít.«

Nikdo ji už nepřesvědčoval. Byla přece démonkou a musela vědět, co může a co ne. My ostatní jsme to respektovali, jak jinak.

S tím jsme se pro dnešní večer rozloučili. Vlasta a Růža si od nás naopak odvezli Lékařskou encyklopedii, kterou měla Hanka naštěstí přečtenou.

Ačkoliv byl už večer, spát jsme se nechystali. Hanka se dokonce na první noc probdělou se mnou těšila. Je pravda, že jsme se celou noc nevěnovali pouze učení. Přesto jsme stihli všechno. Já jsem k ránu dokončil programy a Hanička zvládla holandštinu, němčinu, francouzštinu a z pilnosti japonštinu. Tyto učebnice byly pečlivě okomentované obrázky od profesora Jindřicha, takže se z nich každý démon velice snadno učil.

Po ránu se opět ozval telefon. Vlasta s Růženou volali, že jsou na cestě k nám. Vlasta mi sliboval přinést nový druh tamary připojitelný k počítači. Hned jsme jej nainstalovali, abych mohl své programy vyzkoušet. Vypadalo to podivně, ale fungovaly napoprvé a bez chyby. Tamara se tak stala součástí počítače a ten dokázal rozpoznat člověka i na dálku. Dovedl zaregistrovat jeho polohu i myšlenky a mohl by tak nahradit mnohem nedokonalější zabezpečovací zařízení vily.

»Ohlášila se už Lucie?« zajímal jsem se.

»Ne - ale já bych se tím neznepokojoval,« odušil Vlasta klidně. »Nevíme, co ji potkalo, ale věřil bych, že si dokáže poradit se vším. Nejspíš přijede až na pohřeb. Ale kdyby to nestihla, nedělal bych z toho tragédii.«

Ani já, ani on jsme netušili, co se právě tou dobou děje kdesi daleko v Rusku...

Naše démonky mezitím připravily snídani a po ní jsme se všichni stěsnali v mé bývalé škodovce. Řídil ji Vlasta, ale jel velice pomalu. Na pohřeb se obvykle nejedí rychle.

K domu Hančiných rodičů jsme dorazili brzy, příbuzní se teprve scházeli. Přihlásili jsme se k nim jako známí Hanky, projevíli jsme soustrast rodičům a stáhli se do pozadí. Bylo mi trochu úzko, když Hanka podávala ruku svým rodičům, aniž by jim směla dát najevo, že to je přece ona, jejich dcera. Jen jim krátce stiskla ruku, zašeptala soustrast a vzdálila se. Příbuzní nás nevnímali jako obzvlášť významné hosty, jen jako Hančini náhodní známí, jak jsme se ostatně představili. Hanka v novém těle Adély si zadumaně prohlížela detaily ze svého dřívějšího domova. Znal jsem to tu stejně jako ona, vždyť její duše mnou aspoň krátkodobě protékala. Věděl jsem o všem - i když jsem většinu z jejích vzpomínek okamžitě po rozpoznání odhazoval, několik detailů jsem si nechal. Proto jsem si teď spolu s ní pamatoval na nalomenou kliku



dveři do pokoje - to si Hanka pozvala na návštěvu kamarádku, ale pak se spolu honily po bytě, až to nebohá klika odnesla. Věděli jsme oba o tajné skrýši na půdě, kam si Hanka ukládala svůj deníček - ještě tam byl a kdoví, kdy ho někdo přečte. Trochu jsem trnul, aby to nedala najevo, ale ona se navenek chovala s odstupem a ani nemrkla, že to tu všechno zná. Zajisté, byla trochu smutná, ale to na pohřbu není nijak nápadné.

Ještě před seřazením smutečního průvodu odkryl pohřební zřízenec rakev, aby si rodiče a příbuzní naposledy prohlédli tvář mrtvé dívky. Držel jsem po celou tu dobu Hanku za ruku; bylo to potřeba. Mrtvá Hanka teď byla klidná a netečná. Pro mě to bylo jistě ulehčení. Naposledy jsem ji viděl v mělkém, narychlo ledabyle vykopaném hrobě v lese, s obličejem celým zakrváceným a posypaným hlínou, takže mnohem víc připomínal, jak nepřírozenou a zlou smrtí dívka zemřela. Asi bylo dobře, že se Hanka v tom lese sama neviděla. Takle tvář připomínala klid a smířenost.

Vzpomněl jsem si teď i na její vrahy. Na Rudolfa, který v této chvíli ležel na psychiatrii, kde lékaři marně pátrali po příčině jeho bolesti. Nikdy nepřijdou na podstatu plamenů pekelných, které pro nikoho než Rudolfa nejsou reálné, ovšem jeho nesnesitelně zevnitř spalují. Vzpomněl jsem si na Jardu a Miroslava, kteří Hanku vrahovi přidržovali. Napadlo mě, že bych je měl asi navštívit na očním oddělení - a podle svého slibu jim vrátit aspoň oči; připomenul jsem si však, že bych je i potom měl nechal němé. Luciina podmínka přece zněla, že Hanka vstane z mrtvých - nic v ní nebylo o tom, že ona sama ji oživí. Lucie to jako jediná na světě věděla už tenkrát.

Kde vlastně Lucie zůstala?

Neobjevila se ani teď, když zřízenec se smutným výrazem ve tváři uzavíral víko rakve, zatímco Hančin otec musel její matku přidržovat, aby se nezhroutila bolestí a já jsem silou mačkal Hance ruku, aby nevyskočila a neprozradila se. Trochu se třásla, na její ruce to bylo znát. Vidět jsem, že je moc ráda, že ji aspoň takhle povzbuzuji.

Aspoň krátce jsem sykl otázku, zda se cítí dost silná, aby vydržela i zbytek obřadů. Neodpověděla, jen němě kývla. Nejbližší příbuzní vzali rakev na ramena a nesli ji ven, aby ji naložili do vozu. Smuteční průvod se pomalu seřadil, byli jsme úplně vzadu. Nepatřili jsme mezi její nejbližší, ačkoliv mezi námi byla Hanka a pomalu teď kráčela za vlastní rakví, kde spočívalo její předchozí tělo. Vyposlechli jsme si smuteční řeč faráře, kde - náhodou, nebo profesionálně - sliboval nový život, jistěže lepší, než první. Ani on netušil, jakou pravdu říká.

Rakev pomalu klesla na dno. Všichni postupně přicházeli, aby za ní vhodili symbolickou lopatku hlíny.

»Sbohem, Hanko,« zašeptala Hanka, když sama na sebe také hodila poslední hrudku.

Hudba zahrála poslední sbohem a všichni lidé se otočili k východu ze hřbitova.

Hanka mě táhla za sebou. Uvědomil jsem si, že míří přímo ke svým rodičům a sykl jsem otázku, co chce udělat. Napadlo mě, zdali nechce vyvést nějakou nepředloženost, ale ujistila nás všechny, že ví co dělá.

Přitočili jsme se ke zdrceným rodičům. Hanka jim podala opět ruku a utěšovala je, že se s dcerou možná ještě setkají a pak zapomenou na to, co se stalo. Hovořila jako farář, oba to tak nejspíš pochopili a bylo vidět, že je v těch slovech pro ně jistá útěcha.

Pak jsme vyšli ze hřbitova a celý průvod se v hloučcích vracel zpátky.

Pohřební debata se táhla i po návratu do domu smutku. Na nás se tam obrátil zájem některých příbuzných. Vyzvídali, co jsme zač a odkud jsme Hanku znali. Museli jsme jim vysvětlit okolnosti, jak jsme se s Hankou seznámili - nebylo třeba si ani vymýšlet. Hanka se ode mě na okamžik odloučila, neboť si ji pro sebe zabrala jedna z tetiček, ale sotva jsem se začal strachovat, vrátila se ke mně.

»Půjďme?« obrátila se k nám démonům.

Rozloučili jsme se potichu s Hančiny rodiči a zamířili k Vlastovu autu. Naše přítomnost na pohřbu jistě splnila, co jsme očekávali a další setrvávání mezi hosty již nebylo ani nutné, ani vhodné.

Naskládali jsme se opět do škodovky. Vlasta za volant, vedle něho Růžena, já s Hankou vzadu.

»Víš, Matouši,« sykla náhle Hanka, »musím se ti k něčemu přiznat. Vlastně všem.«

»Povídej,« vybídl jsem ji. Netušil jsem, co má na mysli, ale kdyby nechtěla, neříkala by nám to.

»Napsala jsem rodičům - dopis ze záhrobí,« řekla.

»Cože?« I Vlasta zpomalil, aby mu nic neuniklo.

»Měla jsem nahoře ve svém pokojíčku deník,« vysvětlovala nám Hanka. »Napsala jsem do něj něco, aby naši věděli...«

»Ten snad byl na půdě,« opáčil jsem, protože jsem dobře věděl, kde ležel.

»Původně byl,« připustila. »Snesla jsem ho a položila do zásuvky svého psacího stolu.«

»A co jsi tam, proboha, napsala?«

»Nic moc... popsala jsem to tam jako nějaký hrozný sen, ze kterého jsem se nakonec probudila.«

Podíval jsem se na ni přísně.

»Ty bys zasloužila! Co tam stojí?«

Neodpověděla, ale - najednou úplně uvolnila svoji paměť, takže jsme měli před sebou jasně osvětlený obrázek, dopis na papíře školního sešitu s linkami - a mohli jsme si to celé přečíst...

»Měla jsem dnes v noci děsivý sen,« stálo tam. »Zdálo se mi, že jsem umřela, ba co horšího, zabili mě, ubodali nožem. Nepomohlo, že jsem je prosila o slitování. Pak mě vhodili v lese do vlhké jámy a zaházeli hlínou. Ležela jsem tam, ale přišla ke mně dívka a pozvedla mě k sobě - ne mé mrtvé tělo, ale přece jen mě samotnou. Odnesla mě s sebou a pak jsem se opět vzbudila - krásnější než dřív. Ten strašný sen nekončil a kráčela jsem pak za svou vlastní rakví v jiném těle - ale nesměla jsem vykřiknout, co se mi strašně chtělo - maminko, tatínku, to jsem přece já, vaše Hanka!«

Datum pod tím bylo toho dne, kdy Hanku zabili, takže by se to dalo pochopit jako nějaký strašlivý věštecký sen té původní Hanky, kdyby... pod ním nebylo ještě připsáno:

»Ten sen - nebyl sen. Byla to skutečnost. Horší než sen, protože už jsem se probudila. Nesmím se k vám hlásit, ale vy mě snad najít můžete. Chcete-li, zkuste to. Nesmím bych si přála, aby se vám to podařilo. Hanka.«

Druhé datum bylo dnešní. Tedy šlo opravdu o Hančin dopis ze záhrobí, jenomže - skutečný.

»Neměla jsi jim to dělat,« řekla Růžena nesouhlasně.

»Nemohla jsem to neudělat,« odpověděla Hanka. Viděl jsem jí do očí - a viděl v nich slzy.

»Zlobte se na mě jak chcete - nemohla jsem od nich odjet jen tak,« vzlykala.

»Já se na tebe nezlobím,« řekl jsem. »Myslel jsem, že to bude ještě horší. Tohle jim snad neuškodí. Zejména když na to přijdou až po nějaké době.«

»A co když to objeví ještě dnes?« mračil se Vlasta.

»Tak to objeví dnes,« řekl jsem pevně. »Třeba nás dohoní cestou. A jeď už, co se couráš?«

Napadla mě kacířská myšlenka.

Hodně jsme se už s bráchou psychicky rozešli, když ani nechápe, co já vidím naprosto jasně! Vždyť se nám Hanka před chvílí všem otevřela jako nikdo - uvěřila naprosto pevně, že neprovedla nic, za co by se měla stydět, ačkoliv tím zajistě porušila naši předběžnou domluvu.

Objal jsem Hanku a nechal ji dál vzlykat v mé náruči.

Na kraji vesnice Vlasta náhle sešlápl brzdy a zastavil.

Proti nám přijíždělo - dodávkové auto manželů Rezkových.

Málem jsme je ale nepoznali. Vysypané přední sklo, tu a tam v karosérii pár okrouhlých dírek, které tam předtím nebyly.

Dodávka zastavila vedle nás; Lucie za jejím volantem nás už na dálku poznala a blikala pravým reflektorem - levý byl bez skla a trochu pomačkaný.

Okamžitě jsme se vyhnuli z naší škodovky. Lucie opatrně vyskočila z kabiny a hned byla u nás. Měla na sobě blankytně modré šatičky, tím spíš působila jako děvčátko.

»Omlouvám se, že jsem to nestihla,« sykla. »Prosím tě, Matouši, odvez si auto domů. Maličko jsem ti je zdemolovala, ale opravdu nerada.«

»Lucko, ty sebevražedkyně!« vybuchl Vlasta, ale bylo na něm znát, že to myslí spíš ulehčeně než káravě.

»S některými Rusy prostě není řeč,« přešla Lucie jen tak sérii průstřelů napříč kabinou.

Když zavírala zkřížené dveře dodávky, všiml jsem si, že všechno dělá pravou rukou a levou drží v klidu. Pozornějším pohledem jsem pochopil příčinu. Na rameni pod šatičkami měla obvaz. Zřejmě jí to úplně bez škrábnutí neprošlo. Kdo se ale opovážil střílet na auto, které řídila - malá holka? Bylo to tak neskutečné, že jsem nevěřil vlastním očím. Ale - hlavně že se nám vrátila živá!

»Co tamta děvčata?« staral jsem se. »Nedostala šok?«

»Stalo se to až na zpáteční cestě,« povzdychla si. »Tam to šlo jako po másle - ještě kdyby měli lepší cesty, terénní vůz by se mi na mnoha místech hodil víc.«

»Hlavně že jsi tady,« oddechl si Vlasta a my s ním.

»Jsem,« trochu se zakabonila. »Jenže vidím, že jdu, jak se říká, s křížkem po funuse.«

»Už mě pohrbili,« vzdychla si Hanka.

»Co se dá dělat,« pokrčila rameny Lucie. »Nebylo to asi jediné co jsem v životě prosvihla. Utěšuje mě, že jsem tam nejela zbytečně. Dostalo se mi uvítání, na jaké nezapomenu.«

»Myslíš tu dávku ze samopalu?« nadhodil Vlasta.

»Tu ne - ačkoliv to k té zemi patří. Kdybyste tušili, co je tam zla! Ale ve vesnicích, kam jsem rozvázela ta děvčata, mě mohli vděčností umačkat. Ale - taky jsem tam oslepila pár šupáků. Těch, co holky předtím lákali a prodávali.«

»Jakou jsi jim dala podmínku?« zajímalo mě.

»Žádnou,« odsykla tvrdě. »Nebyl na to čas, ještě jsem je musela vzít pod ochranu, jinak by je místní lidé rozčtvrtili sekýrami. Jak se vlastně řekne rusky démon? Mluvila jsem na ně česky, naštěstí mi rozuměli.«

Lucie - a neuměla rusky!

Pravda - ještě si ze svých bývalých vědomostí nestačila téměř nic doplnit. Však ona to dožene, má teď hlavu čistou. Dá rozum, že teď bude mít všechny knihy přednostně.

»Démon se v ruštině řekne stejně jako u nás,« vysvětlil jsem jí honem. »V tom ti asi rozuměli.«

»Taky že se křížovali ostošest,« souhlasila. »Ale jinak to proběhlo skoro v pohodě, hlavně že jsem jim vrátila dcery.

Málem mě pak opili vodkou, nedokázala jsem jim vysvětlit, že řídím. Část zpáteční cesty jsem šněrovala silnici, až z těch lupičů jsem vystřízlivěla, zato velice rychle, to si pište.«

Přesedli jsme si. Já s Hankou do naší dodávky, Lucie se uvelebila sama vzadu ve škodovce. Bylo na ní patrné, že toho má právě tak po krk. I démonka může být na kraji svých sil, zvláště když jí není ani patnáct let. Hlavní je, že byla mezi námi! A že byla trochu pod párou? Opakovat se to určitě brzy nebude a k Rusku to patří - jako ti lupiči na silnici.

Za sedadlem řidiče byly na zadní stěně kabiny rozmazané stopy od krve. Lucie se snažila všechno po sobě zaretušovat, ale neměla na to čas. Stihla se jen zastavit doma a tajně se tam převlékla do jásavě modrých šatiček. Jak asi vypadaly ty prostřílené? Bylo možná lépe, že jsme je neviděli.

Otřásl jsem se představou, jak se asi Lucie cítila, když proti ní náhle vyskočili chlapi a začali na ni nemilosrdně střílet ze samopalu. Později občas mezi řečí utrousila další podrobnosti, ale když jsem si to seskládal dohromady, nebylo to k závidění.

Při prvních výstřelech ji napadlo hrát si na mrtvou, ale dříve než se dostala pod úroveň rozpadajícího se čelního skla, kulka ji prostřelila rameno. Zastavila auto a zdravou rukou vytáhla svou flétnu.

Co si asi mysleli ti lapkové, když se z přepadeného auta ozvaly tóny flétny - a oni pocítili strašlivou olověnou tíhu v rukách a nohách, tíhu, která je srazila nejprve na kolena a pak je vmáčkla do bláta? Ať si pomysleli co chtěli, ať je za to postihlo cokoliv, patřilo jim to, syčákům.

Raději jsme se opět rozjeli.

S Vlastou, Růženou a Lucií jsme se rozloučili na kraji města. Vlasta slíbil zavést Lucií domů - podle svého způsobu jízdy jsem usuzoval, že mu to dlouho trvat nebude.

Zbývala nám poslední dvě děvčata, která prodali vlastní rodiče, takže se už domů vrátit nemohla. Ale to nebude moje starost, k těm se přihlásili Vlasta s Růženou. Dívky to měly být starší, na vdávání. Budou zatím bydlet u Vlasty. Růžena je nejprve naučí česky a dá jim základy školních vědomostí, najdou jim zaměstnání a podnájem, možná i povolení k pobytu, nebo rovnou občanství - pak už se snad žádná neztratí.

Až dojedeme domů, auto uložíme do garáže. Budeme je asi muset dát do opravy, ale nejprve budu muset osobně zatmelit průstřely - asi by na ně v opravě divně koukali.

V podjezdu před garáží naší vily však jedno auto stálo. Byla to také dodávka, také ford jako naše, jenže tmavé modré barvy. Byla prázdná. Jakmile jsem to zjistil, sykl jsem na Hanku a vyběhli jsme rychle nahoru.

V obývacím pokoji seděl v křesle chlap v kožené bundě. Vypadalo to, že spí, ale byl vzhůru. Jeho oči na nás těkaly sem a tam, ale nevstal, aby se s námi pozdravil.

Poznal jsem ho jen díky vzpomínkám po Matoušovi.

»Guten Tag, herr Maassen!« pozdravil jsem ho.

Neodpověděl, jen zuřivě zakoulel očima.

Pochopitelně. Počítá ho pustil dovnitř, ale programy rozpoznaly, že se jedná o mizeru, na kterého se již dlouho chystám. Nabídl mu posadit se do křesla a pak na něho vyslaly - ochromující doménu, česky nazývanou přimražení.

#### \*Metamorfózy

Pan Maassen sice uměl německy, ale jeho rodnou řeč byla holandská. Mohli bychom se v ní pocvičit, ale to bychom mu museli uvolnit hlasivky, aby mohl mluvit.

Hanka zůstala stát ve dveřích a nemohla se odhodlat vstoupit. Mít v bytě cizího chlapa, který se zabývá obchody s děvčaty, to na ni bylo příliš. Vadil jí, i když se nemohl hýbat a byl v podstatě bezmocným zajatcem, ale setrvala tu proto, aby viděla, co s ním udělám.

Probral jsem se v rychlosti jeho paměti.

Trochu mě to zarazilo. On vlastně tak špatný nebyl. Bylo to podivné u otrokáře, ale vysvětlení bylo jednoduché. Držel ho u toho jeho šéf - vyděrač. Maassen se kdysi zapletl mezi partu zlodějů a i když se parta naštěstí brzy rozpadla, Hert Zijnaar ho začal strašit policií a soudem. Čím déle Maassen pro Herta pracoval, tím víc argumentů Hert používal. Byl to začarovaný kruh, do jakého může padnout po prvním klopýtnutí každý, kdo se hned na počátku nezepře.

Pokračovalo jako u většiny poskoků v podobných tlupách. Vydíratelný člověk obvykle udělá lumpárny, které by ho jinak nenapadly, kdyby mu nebyly podstrčeny grázlem o několik tříd větším a nebezpečnějším. V tomto případě to byl Zijnaar. Co jsme ale měli dělat s Maassenem, který na rozkaz šéfa nutil zadržované dívky k prostituci a na rozkaz dokonce zastřelil jednu z nich, když se Hertovi otevřeně vzepřela?

Všechny jeho myšlenky, tak jak jsem si je pomocí tamary vyvolával, samozřejmě zachytávala i Hanička a všiml jsem si, že jí je toho chlapa vlastně - líto.

»Co s ním chceš dělat?« podívala se na mě tázvě.

»Tomuhle bychom měli spíš pomoci,« odtušil jsem. »Sám se z toho nikdy nevymotá, nezáleží to na jeho vůli.«

»Jak mu chceš pomoci?« ožila ihned.

»Zbavím ho Herta Zijnaara,« přikývl jsem. »Ale trochu na pamětnou musí dostat taky, aby si nemyslel, že je nevinná oběť. Má na tom přece i svůj díl viny.«

»Už jsem se bála, že ho na místě zabiješ,« oddechla si.

»Bylo by to spravedlivé?« podíval jsem se na ni.

»Určitě ne!« skoro vykřikla.

»Pak by to byla vražda,« odtušil jsem. »Ale to my přece nechceme. Nikdo z démonů nechce být nespravedlivý.«

Sáhl jsem pak panu Maassenovi do kapsy a odebral mu pistoli. Byla nabitá, ale aspoň dobře zajištěná a neměla ani náboj v hlavni, takže by ji před použitím musel natáhnout. Vzal jsem mu z kapes i další předměty: dálkové ovládání vrat Zijnaarovy vily, pas i peněženku, ale pas i peníze jsem mu obratem ruky vrátil.

Jakmile jsem mu uvolnil přimražení a on si všiml, že je volný a může se pohybovat, vyskočil z křesla, jako kdyby tam celou dobu seděl na ježkovi. Přesedělý trochu byl, pravda.

»Nemusíte ještě vstávat, pane Maassen,« oslovil jsem ho holandsky, abych si tuto řeč procvičil. Samozřejmě jsme oba, já i Hanička, měli hroznou výslovnost, ale to člověk obvykle z učebnice nevyčte, na to je potřeba hovořit s lidmi.

»Co jste to se mnou...« začal na nás s bandurskou, ale když jsem mu rukou ukazoval na křeslo, podvolil se a opět se tam posadil.

»Přijel jste si pro další zásilku, že?« nenechal jsem se vyvést z tématu. »Musím vás ujistit, že si tentokrát nikoho neodvezete. S obchody tohoto druhu je konec.«

»Myslíte?« ušklíbl se. »Netušíte, kdo s námi začne, nemá cestu zpátky?«

»Maličko se mýlíte,« usmál jsem se. »Ale poslyšte, vy se z toho také nemůžete vymanit, ačkoliv byste chtěl, vidíte?«

»Z ničeho se nechci vymanit,« odsekl, ale jeho myšlenky hovořily jasně. On nesměl mluvit, jak by se mu chtělo, natož aby se otevřeně vzepřel.

»Ale chcete, pane Maassen,« ujistil jsem ho. »Jenže vás má pan Zijnaar v hrsti, je tomu tak?«

Neodpověděl ale uvažoval, odkud to proboha můžeme vědět, když jméno jeho bosse tady v Čechách nikdy nepadlo.

»Tady se mnoho věcí změnilo,« pokýval jsem hlavou. »Ale dlužíme vám lepší přijetí. Máte raději kávu, nebo čaj?«

»Po tomhle bych si dal půl flašky koňaku,« řekl nahlas. »Fuj, to bylo hnusné! Ani podrbat na čelo jsem se nemohl.«

»Koňak je v ledniče,« nabízela se Hanka.  
»Mně kafe, prosím,« požádal jsem ji. »Ale přijd' hned!«  
»Neměl bych pít, mám ještě jet autem,« protestoval sice Maassen, ale ne dost rozhodně, aby se to dalo brát vážně. Počkal jsem, až Hanička přinese kávu i koňak.  
»Budu mluvit na rovinu, pane Maassen,« přistrčil jsem mu jeho sklenici. »Když říkám, že s obchody toho druhu musí být konec, myslím tím nejen sebe a svou ženu, ale i pana Dimiče, který působil v Rusku, vás a pana Ziijnaara. S děvčaty se už obchodovat nebude.«  
»Myslíte?« ušklíbl se.  
»Rozhodně se nic takového nebude konat s naším vědomím.«  
»To máte možná pravdu,« řekl Maassen. »Až se to dozvědí naši, pošlou na vás komando. Pak to bude skutečně pokračovat bez vašeho vědomí.«  
»Nebudou muset,« odušil jsem. »Pojedeme do Holandska za vámi a zrušíme ty obchody osobně.«  
»Tím jim to jediň usnadníte,« odfrkl si. »Děláte mi to moc těžké. Správně bych to s vámi měl při nedodržení smlouvy vyřídit sám, ale po tom, co jste se mnou udělali, si nejsem jistý, zda by se mi to povedlo.«  
»Nepovedlo,« přikývl jsem. »Jak říkám, moc se tu změnilo k horšímu - pro vás. I kdybyste na mě vytáhl zbraň, nestačil byste ji ani natáhnout, natož zamířit. Přimražení je mnohem rychlejší než pistole. Jen byste neseděl v pohodlném křesle, ale na tvrdé podlaze.«  
»Přimražení?« opakoval po mně. »Asi si pletete pojmy, to slovo má u nás určitě jiný význam, než si myslíte.«  
»Ba ne,« usmál jsem se. »Je to takové menší kouzlo. Když je použijeme, ztuhnete jako kdybyste zmrzl.«  
»Kouzlo?« nedůvěřoval.  
»Vlastně to ani kouzlo není,« připustil jsem. »Hadi své oběti takhle znehybňují už odedávna.«  
»Jste snad brejlovec?« ušklíbl se.  
»To jistě ne,« usmál jsem se v odpověď. »Něco horšího, alespoň pokud jde o vás. Já totiž nejsem Matouš Rezek, který s vámi obchody s dívkami sjednával.«  
»Máte to marné, poznávám vás,« ujistil mě.  
»Poznáváte tvář Matouše Rezka,« řekl jsem. »Ale skutečný Matouš Rezek je v této chvíli méně než nic. Před vámi stojí někdo úplně jiný.«  
Zarazil se.  
»Kdo tedy jste? Při té podobě... jste jeho bratr?«  
»Ne,« zatvářil jsem se vážně. »My dva jsme démoni. Včera jsme duše Matouše Rezka a jeho ženy roztrhali, rozumíte mi? Teď máme jejich těla, ale nejsme už oni.«  
»Vážně?« ušklíbl se přezíravě.  
Použil jsem iluzi »staroindický rákšas«. Působila jen na něho, Hanka byla proti něčemu takovému imunní, ale okamžitě pochopila, co vytvářím - a trochu se zamračila.  
»Není to divadélko?« sykla nesouhlasně rychlořečí.  
»Je,« přiznal jsem také tak. »Ale přesvědčím ho, aby nám uvěřil. Sama vidíš, holá pravda na něho nestačí.«  
Holandaň se pokřivoval a kdyby už neseděl, ustoupil by alespoň o krok. Takhle se jen pokoušel vtisknout hlouběji do křesla, když už couvnout neměl kam.  
Iluze trvala sotva dvě vteřiny a zase se rozplynula.  
»Ještě si myslíte, že na Herta Ziijnaara nevystačíme?« usmál jsem se, jako by se nechumelilo.  
»Ale to by...«  
»To by změnilo situaci? Právě to se vám tady od začátku pokoušíme vysvětlit. Obávám se, že Hert Ziijnaar nám už také propadl, jako pán a paní Rezkovi.«  
»Opravdu jste jim - roztrhali duše?«  
»Nemluvím vážně?« opáčil jsem. »Vždyť ani vy nemáte dost čisté svědomí, abyste se před námi mohl cítit bezpečný.«  
»Bezpečný... před vámi? Jak to myslíte? Každému je snad jasné, že mě máte... v hrsti.«  
»V hrsti - ano. Ale nemůžeme vás trestat bez viny,« kývl jsem. »Lidé spravedliví jsou před démony úplně bezpeční, těm ublížit nemůžeme, ani nechceme. Jenomže to rozhodně není váš případ. Vás potrestat musíme, ačkoliv asi ne tak přísně jako jiné. Mám jmenovat váš největší hřích - Světlanu Ljubickou?«  
»Odkud to víte?« stáhl se, jak to ještě šlo.  
»Já vím, že jste ji zastřelil na příkaz Herta Ziijnaara. Dokonce si myslím, že to zařídil úmyslně, abyste toho měl na krku víc. Před případným soudem by zůstaly jeho ruce čisté, zato vás by stihl trest za vraždu. My to však chápeme jinak. Trest si zasloužil především on. Ale ani vy nejste bez viny. Krev toho děvčete nám nedovolí odpustit vám bez pokání.«  
»Pokání? Chcete tím snad říci, že mě nezabijete?« zvedl trochu hlavu.  
»Ne, alespoň zatím ne,« řekl jsem klidně. »Ale jak vám říkám, trest vás nemine. Nechám vás ještě dojet domů a potom oslepnete. Ne navěky, jenom na měsíc, abyste měl čas litovat toho vyhaslého života. Pak se vám zrak vrátí. Jestli se však na poctivou cestu nevrátíte, oslepnete navždy. Rozumíte mi?«  
»Kdyby to bylo jen tohle...« povzdychl si.  
»Nám to bude stačit.«  
»Vám snad - ale Ziijnaar mě zabije, až se to dozví. Nebo mě udá na policii. Nechápete? Má mě v hrsti stejně tak jistě jako vy.«  
»Váš trest bude mít ještě jednu součást, která se vás už přímo týkat nebude,« pokračoval jsem. »Dokonce si myslím, že to pro vás nebude trest, spíše vysvobození. Pojedete s námi, abyste viděl, co to znamená - roztrhat člověku duši. To bude totiž trest pro Herta Ziijnaara, podle toho co o něm víme.«



»Ne - já to nechci vidět!« skoro vykřikl.

»Nevadilo vám, jak stříkala krev z hlavy té dívky? Potom vám nesmí vadit ani tohle.«

»Mě to od té doby straší pořád,« sklonil hlavu. »Bylo to příšerné. Já jsem ji zabít nechtěl, ale kdybych to neudělal, zastřelil by Hert mě.«

Mluvil jako v horečce, přerývaně a zadýchaně.

»Pane Maassen, jste přece vrah,« řekl jsem tvrdě. »To co jste provedl, se dá možná vysvětlit strachem z ještě většího lumpa než jste sám, ale měl jste se tomu zloduchovi vzepít. Nemyslete si, ani já to nedělám s potěšením. My lidem škodit nechceme, je to dokonce proti našemu přesvědčení. Ale nechat zloduchy řadit bez trestu je totéž, jako se na tom podílet. Nakonec budete rád, že z toho vyváznete živý. Dokonce byste nám pak mohl být vděčný, že vás Zijnaara zbavíme.«

»Kdyby se vám to podařilo, беру i ten měsíc bez očí!«

»Bude tomu tak,« slíbil jsem mu vážně.

»Jenomže - já tomu prostě nemohu uvěřit,« sklesl zpátky. »Zijnaar má celou partu zabijáků. Pojedu-li s vámi, zabije i mě. Zlikvidovali už víc lidí jako jste vy.«

»Zlikvidovali lidi, ne demony,« opravil jsem ho. »Pro ně to bude první i poslední setkání tohoto druhu.«

»Jste si tím jistí?«

»Tak jako víme o Světlaně, vím i o ostatních lumpárnách. Menší bychom vám i prominuli, ale jakmile se jedná o život, každá tolerance končí.«

»To byste byli spravedlivější než naše soudy,« povzdychl si odevzdaně.

»Myslíte, že nejsme?« podíval jsem se na něho.

O odjezdu do Holandska bylo tedy rozhodnuto, ale nejprve jsme se museli poohlédnout po Čechách.

Z hlavy pana Maassena jsem se proti jeho vědomí dozvěděl o dalších dvou sběrných střediscích, kde pašeráci, prodávající lidi věznili pro Zijnaarovu bandu dívky určené na prodej.

Zavolal jsem telefonem Lucii a chystal jsem se uvědomit o tom i Vlastu s Růženou.

»Počkej,« zastavila mě Lucie. »Popiš mi, kam se chystáte jet nejdříve?«

Popsal jsem jí všechno, jak jsem se to před malou chvílí dozvěděl z Maassenovy hlavy. Bylo to velice dlouhé syknutí, bylo v něm i pár obrázků. Hanka tomu pochopitelně rozuměla, zato Maassen se tvářil čím dál nechápavěji.

»To je naše řeč,« zželelo se Hance jeho údivu a sama mu to vysvětlila. »Člověk jí nemůže rozumět. Matouš teď hovoří s démonkou Lucii a radí se s ní, co s vámi máme udělat.«

»Vy tomu rozumíte?« obrátil se na ni.

»Jistě. Právě popisuje Lucii vaše sběrné středisko pro Ukrajinky na kraji Chomutova.«

»Vy o něm víte?« chytil se za hlavu.

»Ano, od vás,« ujistila ho. »Souhlasím, neřekl jste nám o něm ani slovo. Jen jste si na to pomyslel. Ano, čteme vaše myšlenky. Nemáte pravdu, je to možné. Jistě, tak jsme se od vás samotného dozvěděli o Světlaně. Bylo to hnusné, odporné, když jste ji zabíjel. Nedivím se, že vás ten obraz straší.«

»Proboha, dost!« vykřikl a zakryl si rukama tváře.

»Pane Maassen, býval jste přece křesťanem,« pokračovala bez slitování Hanka. »Měl byste být už srozuměn s tím, že se vaše myšlenky věčně neutají a pravda vyjde najevo. Ano, věřím vám, že jste to nečekal na tomto světě. Máte asi pravdu, my démoni nejsme stvořeni jen k odpouštění. Ale ano, umíme to také, jinak byste se teď zaživa smažil v plamenech pekelných. Ano, je to možné a několik lumpů to postihlo. Ne, nepřejte si to ani vidět - dost na tom, co s námi uvidíte.«

Byla to podivná řeč. Mluvila jen ona a odpovídala mu na otázky, které neřekl. Ačkoliv jsem telefonoval s Lucií, měl jsem dost volné kapacity, abych je i přitom sledoval. V panu Maassenovi zvolna narůstaly pochyby. Na počátku byl upřímně přesvědčený, že proti Zijnaarově partě zabijáků nemáme ani tu nejmenší šanci. Teď už si tak jistý nebyl, ačkoliv pořád zvažoval zabijácké kvality jednotlivých chlapů. Tím nám také poskytoval velice cenné informace - aniž by o tom věděl.

»Říkáš dva chlapy?« zpozorněla Lucie. »Dobrá, pojedu tam s vámi.«

»Na dva chlapy tři démoni? Nebude to pro ně nepřiměřená čest? Stačil bych na ně sám!«

»To nepopírám,« odsykla Lucie. »Mám k tomu jiný důvod.«

»Dobrá - chceš, abychom pro tebe přijeli?«

»Přijďte,« souhlasila. »Mám tady ještě pár pacientů, to víte, čekali celé dopoledne. Vyřídím je a pojedeme.«

Hanka připravila v rychlosti na cestu nějaké sendviče. Pomáhal jsem jí s tím, zatímco pan Maassen jenom němě zíral. Pravda, bylo nač. Hanka ho přiváděla do úžasu, když krájela červené papriky. Nůž v její ruce se jen míhal, takže Maassen nemohl pochopit jak to dělá, že si přitom neukrojí aspoň kus prstu.

»To je jen maličkost,« usmála se na něho. »Budete mít za chvíli příležitost sledovat Matouše. Nikdy jste nejel autem, které řídí démon, že?«

»Asi ne,« usmál se na ni. Byl to asi jeho první upřímný úsměv od počátku, kdy nás poprvé spatřil.

Úsměv však panu Maassenovi okamžitě roztál, jakmile jsme vyjeli ze vrat zahrady.

V prostorné kabině dodávky jsme seděli všichni tři. Pan Maassen seděl mezi námi - a zakrátko nevěděl, čeho by se měl raději držet. Bylo to jeho auto, ale tak rychle s ním nejel nikdy ani po dálnici, natož po zdejších okreskách. Tachometr neklesal pod stovku ani ve vlásenkovitých zatáčkách, kde se auto smýkalo bokem jako rallye. Vyhnuli jsme se na poslední chvíli nákladnímu autu a na úzkém mostě s cihlovou ohrubou nám mezi protijedoucím trabantem a zdí zůstalo

místo přesně na šířku mezi oběma zpětnými zrcátky. Pohledem do nich jsem zjistil, že řidička trabantu poté dupla na brzdy a těsně za můstkem zůstala stát, aby se z toho leknutí vzpamatovala.

»Človče, vy jste opravdu démon,« vyjekl Maassen, ale to už jsme se prosmýkli další zatáčkou, těsně minuli autobus, jehož řidič jel pochopitelně prostředkem, neboť nás neviděl a spoléhal se, že včas uhne kdyby něco proti němu jelo. Naši stočtyřicetku rozhodně nečekal, ale vyhnuli jsme se mu.

»U nejbližšího čerpadla benzínu dohustíme pravou zadní pneumatiku, je trochu podhuštěná,« sděloval jsem mu postřeh, který jsem učinil. Samozřejmě to byla pravda a on sám o této chybě věděl, i když vzduch utíkal pomalu. Přijížděli jsme do Morašína.

»Budeme muset počkat, Lucie tam má ještě dva pacienty,« řekla Hanka holandsky a nahlas.

»Jak to víte?« podivil se pan Maassen.

»Čtu jim myšlenky,« ujistila ho. »Zdi nám nevaří.«

Lucie se mezitím loučila s předposlední pacientkou. Paní jí děkovala, až ji sama Lucie musela mírnit. Dohodli jsme se s Hankou myšlenkami, že počkáme v autě, až bude Lucie volná. Potichu jsme to řekli panu Maassenovi, který neprotestoval.

Lucii ostatně zbýval poslední pacient.

»Dobré odpoledne vám přeji, pane učiteli,« oslovila ho, jakmile překročil práh její ordinace.

Její myšlenky byly přitom až nezvykle ostré. Napadlo mě, že o nás ví - bylo to velmi pravděpodobné, ačkoliv to nedala jasně najevo.

»Naše Lucie,« povzdychl si pacient. »Hodně jste se nám změnila, naštěstí k lepšímu. To je dobře.«

»Zato vy jste se neměnil vůbec - a to je ještě lepší,« opáčila Lucie. »Vy jste byl na mě přece vždycky hodný, ještě než jsem se... uzdravila.«

»Byl to zázrak - na pravém místě,« odtušil.

»Nebyl to zázrak,« nesouhlasila s ním. Mluvila teď tiše, což jsme jen vytušili, protože jsme neposlouchali její hlas, ale myšlenky - a ty byly stále stejné.

»Vy jste se přece o to přičinil nejvíc,« pokračovala.

»Já?« odmítl přiznat jakoukoliv svoji zásluhu.

»Vy jste přece přiměl moje rodiče, aby se mnou zajeli za tím zázračným doktorem ke Starému mlýnu. Sami by tam nejeli, to vy jste je tam skoro dostrkal.«

»Jen jsem jim o té možnosti řekl,« bránil se. »Jakmile pochopili, že je to pro tebe naděje, jeli tam už sami.«

»Jste strašně skromný, pane učiteli,« řekla Lucie. »Ale v zájmu pravdy vám to nevěřím. Moji rodiče vám příliš dlouho odporovali. Vy jste se na ně musel rozkřiknout, aby přestali pochybovat. Kdybyste to neudělal, zůstala bych idiotkou.«

»Jak to víte?« podivil se.

»Vždyť jsem u toho byla,« ujistila ho. »Asi si myslíte, že jsem vás tehdy nevnímala, ale já jsem to jenom nedokázala dát najevo, byla jsem na tom opravdu špatně, přiznávám. Proč si ale vaši tvář z té doby pamatuji víc, než tváře vlastních rodičů? Protože jste byl moje záchrana, pane učiteli.«

»Já snad ne, to ten doktor ze Starého mlýna.«

»Ten jistě taky,« přikývla. »Ale profesor Jindřich by se o mě sám nikdy nedozvěděl. Nejprve jste to byl vy, a teprve potom on, kdo mě zachránil.«

»Nechme toho - hlavní je, že jste v pořádku,« snažil se převést téma jinam.

»Já dnes v pořádku jsem - zato vy ne. Proč jste za mnou nepřišel dřív?« vyčetla mu. »Jen proto, že si mě pamatujete jako uslintanou holku? Ba ne, já už vím. Nepřikládal jste si takovou důležitost, abyste mi překážel. Netušil jste, co pro mě znamená, pane učiteli. Já vás uzdravím, ale to bude jen malá část vděku, který vám musím splatit. Ne, nebraňte se, vy jediný jste se o mě zajímal, kromě mých rodičů, u kterých to byla povinnost. Vy jste pro mě objevil uzdravení. Jediný z celé vesnice mi teď navíc přejete úspěch, který je zčásti i vašim. Ne, nebraňte se mé vděčnosti, mám k ní důvod.«

»Velice jste mě potěšila, Lucie,« hlesl tiše.

»Chtěla bych vás o něco poprosit, pane učiteli. Nemohli bychom si tykat? Já vím, není to podle pravidel zdvořilosti, ale vy byste se sám nikdy neodvážil nabídnout mi to. Nevíte, nebo spíš netušíte, jak strašně po tom toužím.«

»To snad ne... myslíte to vážně?« zarazil se.

»Naprosto vážně,« ujistila ho.

»Dobrá - budu tím velice poctěn.«

»Nebudeš. Od této chvíle tě považuji za svého nejlepšího kamaráda,« zaútočila na něho. »Za kamaráda, kterému se mohu svěřit s něčím, co jsem ani vlastním rodičům říci nemohla.«

»Vím, že nemáš přátele,« řekl trochu smutně. »Chtěl bych ti věnovat své přátelství, jen si netroufám tvrdit, že by to pro tebe bylo vhodné. Přátelství starého člověka...«

»Mýlíš se, Slávku,« opravila ho. »V jednom jen maličko, v druhém naprosto. Mám i přátele, ačkoliv ne z této vesnice. Právě teď na mě čekají v autě před naším domem, ale neodváží se nás vyrušit, neboť vědí, co pro mě znamená. Chtěla bych, abys byl jako oni - i jako já.«

»Jsem starší člověk a těžko se vyrovnám mladším,« bránil se, ale proti Lucii neměl dostatečně silné argumenty.

»Na věku nezáleží,« řekla rychle. »Mám teď v sobě chlapa starého přes sedmdesát let - a přece se kamarádím s lidmi ve věku, kdy by měli být ve škole. Nechápeš to, ale pochopíš mě úplně, když svolíš, abych z tebe udělala to, co jsem sama.«

»Myslíš - mladou dívku?« usmál se pobaveně.

»Ne, tělo je jen slupka, právě tak jako tvář. Rozhoduje, co je uvnitř. Jsi nejlepší člověk, jakého jsem kdy poznala,

nechápeš? Řeknu ti tedy mé tajemství. Nemluví s tebou ubohá, i když uzdravená idiotka Lucie, ale Lucie - démonka.« Očividně se zarazil a jeho myšlenky se nedokázaly rychle urovnat. Blesklo mu hlavou ledacos, ale všechno zavrhl dřív, než mu to mohla Lucie vyvrátit.

»Ne, nezbáblila jsem se,« ujistila ho. »Není to pouhá mytologická představa. Zůstala jsem nadále člověkem, jen se zvětšily mé možnosti, intelektem počínaje. Ano, chci aby ses stal démonem i ty. Ne, není to zlo, naopak. Je to jen další vývojový skok, připravený pro člověka Homo Sapiens. Spočívá v úpravě mozku, ne, není to nebezpečné, ani nesprávné. Bude to pro tebe zaručeně přínos - a jistě pro všechny, a nejvíce pro mě. Ano, toužím po tom, více než ty, ne abych tě změnila v něco zlého, naopak. Ano, chtěla bych ti už konečně splatit dluh a projevit vděčnost. Ano, chápu proměnu v démona jako pozitivní, ale pochopíš to brzy sám. Rozhodně ne, nesmíme to věnovat všem lidem bez rozdílu, ačkoliv je to něco úžasného. Ano, je to nebezpečné, ale jinak, než si právě teď myslíš. Velice důležité je, aby se démonem nestal člověk zlý, neboť ten by zůstal zlý i potom a stal by se prokletím. Ne, u tebe to mohu vyloučit. Souhlasíš?«

Neodpověděl, jen mu to blesklo hlavou jako myšlenka.

»Matouši s Hankou, pomůžete mi?« pomyslela si Lucie tak ostře, že to byla pro nás jasná výzva - ostatně se obrátila přímo na nás.

»Ano - vím, jak je to pro tebe důležité,« odpověděl jsem jí také tak silnou myšlenkou.

»Půjdemě teď za naši kamarádkou,« obrátila se Hanka na pana Maassena. »Je to také démonka, jako my dva. Není zrovna nutné, abyste tam šel s námi - ale přesto pojďte.«

Mlčky přikývl. Blesklo mu hlavou, že možná spatří něco, co se v jeho životě nebude opakovat - a měl pravdu. Vyskočili jsme z auta a vešli do domku Luciiých rodičů. Všechno tu bylo přichystáno pro pacienty; od vítacího nápisu na stěně chodby, šipek s označením čekárny, po velký, ručně namalovaný plakát, kde Lucie nováčkům vysvětlovala, jak u ní probíhá vyšetření, jak je bude léčit a čemu se nikdo z nich nemá divit. Napadlo mě, že by si to měl brácha zařídit také tak, aby nemusel ztrácet čas vysvětlováním. Kdyby si předem každý přečetl oč jde, bylo by to jednodušší. Jenomže - to už přece není moje věc. Mohu mu to jen poradit. Zařídíme si to tak s Hankou ve vlastní ordinaci - až si ji pořídíme.

Ačkoliv byl na dveřích ordinace nápis "Nevstupovat, sama si vás zavolám!", vstoupili jsme do ordinace.

»Dobrý den,« pozdravili jsme se se starším pánem, který při našem příchodu vstal, abychom si mohli podat ruce.

»Miloslav Randák, učitel zdejší školy,« vysvětloval nám.

»A nejlepší kamarád Lucie,« opáčil jsem. »My už to víme, nemusíte se nám ani představovat.«

»Také umíte číst myšlenky?« otázal se nás napjatě.

»Jistě,« přikývl jsem já s Hankou. Maassen se držel dál od nás v pozadí.

»To znamená, že jste - démoni?«

»Ano,« souhlasili jsme. »Máme tu s Lucií nějaké jednání, ale nejprve nás požádala o pomoc.«

»Matouši, jsi tady jediný, kdo dokáže vytvořit procesor. Uděláš to za mě, prosím tě, ano?« obrátila se na mě k mému velikému překvapení Lucie. »Já jsem na to příliš rozechvělá a Hanka to nejspíš ještě neumí,« vysvětlovala rychle.

Bylo tedy na mně, abych si to také vyzkoušel. Opět jsem si všiml, jak má Lucie levé rameno pod šaty obvázané, jak ji dnes ráno v autě pokropila zloštná dávka z ruského samopalu, ale mlčel jsem. O další důvod víc, abych jí pomohl, pomyslel jsem si - ale ani Lucie, ani Hanka to nezachytily.

Lucie nás rozsadila. Já jsem seděl za zády starého pána, Lucie před ním, Hanka se strany. Maassena posadili stranou, Hanka mu šeptem sdělila, ať sedí a nevyrušuje, protože to co uvidí, nebude možná efektivní, ale nechystáme nic menšího, než - zrození nového démona.

Lucie ještě pomohla učiteli nasadit čelenku - a pak jsem odhodlaně začal.

Věděl jsem zatím čistě teoreticky, jak sestavit procesor pro dalšího člověka. Vzor jeho struktury jsem měl ve vlastní hlavě, nesměl jsem jen zapomenout vyklidit z použité oblasti staré vzpomínky - ale to byla snadná záležitost.

Pak to ale začalo.

Donutit osamocený neuron v šedé mozkové kůře vypustit do správného směru výběžek, který tam původně neměl být, nebylo těžké. Krátce ultrazvukem nabodnout stěnu neuronu bylo možné na samé hranici rozlišitelnosti, ale současné působení více ultrazvukových jehel mohlo docílit tu fantastickou přesnost. V malém mozku doposud dřímá malá zakrnělá oblast, která byla kdysi zodpovědná za regeneraci. Dodneška umožňuje ještěrkám, aby jim v relativně krátkém čase dorostl ulomený ocásek, ale u člověka je už několik statisíců let v hlubokém útlumu. Jen jakási setrvačnost jej zachovala - a pak to, že i dnes plní důležitou úlohu v embryonálním věku, když zárodek urychleně prochází všemi stadii vývoje, počínaje rybími. Bez probuzení této schopnosti vhodnou stimulací by přeměna neměla nejmenší naději na úspěch - od profesora Jindřicha bylo geniální, že na to přišel, ačkoli v té době ještě nebyl démonem. Jak mohl něco takového vytvořit, byť za cenu několika desítek mrtvých krys, pomocí starého primitivního počítače? Nula i Jednička byly podstatně jednodušší než současný vrchol Čtyřka, přesto to bylo nad schopnosti - možná celého tehdejšího lidstva!

Probudit a nasměrovat regenerační schopnosti bylo snadné jen zdánlivě. Nešlo o jediný neuron, ale o milióny. Uhlídat všechny hemžící se konečky dendritů a vázat je do patřičných míst bylo milionkrát složitější než paličkování krajek, aniž bych chtěl toto téměř zapomenuté umění snižovat.

Jak to profesor dokázal, když potřebnou strukturu svými vnitřními očima neviděl, jako já? Pravda, Jedničku neudělal on, ale počítače. Jen ty mohly něco takového stihnout, ale už sama myšlenka byla tím nutným skokem.

My jsme ultrazvukové jehly nepotřebovali. U akupunktury je možné místo jehliček použít soustředěný tlak na nevelikou citlivou oblast. My jsme ovlivňováním stojatých vln v mozku docílili téhož efektu, jako ultrazvukové jehly. Naší výhodou proti počítačům je zase, že můžeme pracovat na tisíci bodech současně. V obou případech je limitující

veličinou schopnost růstu nových vláken. Z našeho pohledu - i z pohledu počítače - to všechno bylo těsně na hranici možného.

Nicméně - možné to bylo.

Hlavou mi trásla horečka, ale nemohl jsem ani na chvíli sejmout členku, abych si odpočinul. Jen se mi krátce mihlo vědomím, že to, co dokázala droboučká dívka Lucie, dokonce několikrát po sobě v jediné noci, musím přece dokázat také. Už jsem to přece dokázal - i když ne přímo já, jen můj bratr Vlasta. Sám se odhodlal přestavět Růženu - určitě mu na ní záleželo přinejmenším tak, jako mně na učiteli. Cítil jsem, jak se mi zuby zatínají do rtů - a bezděčně jsem je uvolnil, ani mě nepřekvapila slaná chuť krve na vlastních rtech.

Jedno tu bylo přece jen odlišné. Prvně se přeměna týkala člověka při plném vědomí. Lucie neustále udržovala pozornost svého učitele a uklidňovala ho pohledem i občas prohozeným slovem. Slávek jako vůbec první sám viděl, co se s ním děje. Procesor neměl dosud v činnosti, ale nemohl přehlédnout, že se mu v hlavě děje cosi nevídaného. Seděl sice pohodlně, ale občas se musel pohnout, aby mu ruka nebo noha nezdrvěněla - vždycky mi otrásl celým plánem a donutil mě přestat na pár milisekund, ale vždycky jsem se opět zachytil a pokračoval s úporností buldoka.

Uplynula hodina, pak druhá.

Trpělivost Holanďana Maassena byla očividně u konce, ale jakmile pomyslel, že je to příliš dlouhé, Hanka se na něho podívala tak hrozivě, že se opět schoulil ve svém křesle.

Obraz vlnění učitelova mozku se pomalu, ale jistě začal podobat mému vlastnímu. Zatím ne intenzitou, jen strukturou.

Znamenalo to, že jsem ve finiši.

»Hotovo!« strhl jsem si konečně členku z hlavy.

Hanka mi beze slova vložila na hlavu mokrý ručník, druhý stejně tak mlčky podala panu učiteli. Byl jsem jeho přeměnou tak zaujatý, že jsem si ani nevšiml, kdy je přinesla.

»Probuď se,« oslovila svého staronového kamaráda Lucie.

Ne že by spal - ale bylo to klíčové slovo k odblokování jeho procesoru.

Teď jsme jen museli počkat, až se celé jeho vědomí, jeho duše přestěhuje do nového prostředí. Toho krátkého okamžiku jsem si nikdy nepovšiml - vždycky to proběhlo mimo mé vědomí a tento čas se prostě přiřadil k chybějícím okamžikům mého života; ani u Hanky jsem si toho nepovšiml, neboť spala. Až tady jsem rozpoznal ten prchavý okamžik, kdy člověk nakrátko zmrtní, aby se opět pohnul už jako - démon.

»Díky, Matouši,« podala mi Lucie ruku. Pak se však ihned otočila ke svému starému učiteli, aby mu byla průvodcem po prvních chvílích jeho nové existence.

»Lucie - to je úžasné!« rozšířily se oči pana Randáka. »Najednou si všechno uvědomuji tak ostře a jasně, jako nikdy dřív v životě!«

»To je jen malá část tvých nových možností,« ujistila ho s nadšeným výrazem v obličeji.

Nikdy jsem ji ještě neviděl tak šťastnou! Pokud se jí ze staré idiotky Lucie Salačové zachovala taková vděčnost, pak to bylo plným právem.

Krátce mu vysvětlila naši rychlořeč a ihned ji použila, aby mu vysvětlila, co by měl dělat nejdříve.

Proti jeho nemoci podnikla první kroky už sama a teď, co měl procesor, mu už nic dalšího nehrozilo, přesto mu horečně vysvětlovala, jak musí pokračovat, aby se uzdravil.

»Tohle je to tvé léčení?« díval se na ni udiveně.

»Ano,« přikývla. »Chceš-li se to naučit, stačí, když si k tomu přečteš lékařskou encyklopedii,« podávala mu velikou knihu, kterou jsme my démoni přečetli už všichni.

»On tu knihu přečte za noc,« okřikla Maassena holandsky nahlas Lucie, aby si už nemyslel, že ho na tu knihu odkázala ze msty. »Pro démona to je možné - darebákům vašeho druhu se o ničem takovém nemůže ani snít.«

Maassen se opět stáhl do křesla. Jediný tu nic nechápal, ale nebylo mu z nás nijak volně. Pochopitelně - čtyři démoni na jednoho člověka je dost, aby ho i nechtěně strhávali svým vyšším rytmem - což u něho vyvolávalo lehkou nevolnost.

Lucie uměla opět holandsky - to bylo dobré znamení. Jak se to stačila naučit? To bylo její tajemství, ale podezíral jsem - a právem - její počítač. Zatímco léčila pacienty, půl její osobnosti se věnovalo studiu. Za pouhého půl dne toho stihla víc než dost.

Lucie by si jistě měla se svým učitelem co povídat, ale on sám přišel na to, že jsme za ní přijeli i my kvůli něčemu důležitějšímu. Rozloučil se s ní plaše a odešel - v malé tašce si však odnášel Lékařskou encyklopedii.

»Pusťte se do čtení jakmile přijдете domů,« obrátil jsem se na něho při loučení. »Do rána se ji naučíte a od zítřka můžete léčit lidi i vy.«

»Přes noc?« zavrtil hlavou nedůvěřivě.

»Uvidíte,« usmál jsem se. »Určitě si rychle všimnete, že nepotřebujete spánek. To je jen jedna z mnoha výhod.«

»Proč to tedy nenabídnete všem?«

»Lucie vám to vysvětlí,« ujistil jsem ho. »Lucie je naše absolutně nejchytřejší démonka.«

»Neuvěřitelné. Vždyť ji pamatuji...«

»...jako idiotku,« dořekla Lucie s úsměvem.

»Jste zázračné děti,« pokýval hlavou.

»Až si procvičíš stimulaci vlastního malého mozku, budeš jako my,« ujistila ho Lucie. »Omládneš a nakonec si tě ještě vezmu za manžela.«

Řekla to jen tak - anebo to vážně měla v úmyslu? To bylo nad naše kombinační schopnosti - a že jsme je neměli malé!

Usmál se tomu jako dětinskému nápadu. Netušil ještě, kdo Lucie doopravdy je. Ostatně - ani my jsme neznali všechno.

Věděli jsme co je v ní - ale netušili jsme, co v ní je navíc a o čem všem se časem dozvíme. Dokonce - ještě dnes.



Rozloučili jsme se s ním a vyprovodili ho.

»Jsem připravena,« prohlásila Lucie vážně, jakmile se za jejím učitelem zavřely venkovní dveře. »Pojedeme nejprve do Chomutova a pak vás - možná - doprovodím do Holandska, aspoň napůl.«

»A co tvé zranění?« nadhodil jsem.

»To mi v ničem nezabrání,« kasala se - a jistěže právem. »Dojela jsem z Ruska až sem sama. Teď se jenom povezu.«

Nasedli jsme do kabiny čtyři, ale bylo nám už těsno.

»Zastavíme se pro váš mercedes,« rozhodla Lucie.

»Vzadu jsou sedačky,« připomněl pan Maassen.

»Pro ty ubohé dívky?« zpražila ho Lucie očima, až se od ní leknutím odtáhl. »Vždyť tam není ani okénko. Byli jste na ně bezohlední, to vám povím.«

»Já vím,« přiznal zkormouceně.

Vzal jsem to tedy nejprve zpátky do naší vily. Tam jsme se rozdělili; rozhodla o tom Lucie. V dodávce jsme měli jet dva, já a pan Maassen, zatímco obě ženy měly jet mercedesem, kde bylo podstatně větší pohodlí.

»Zvládneš řízení?« staral jsem se o ni. »Hanka si ještě netroufá řídit, i když má řidičák.«

»Já řidičák nemám,« mávla zdravou rukou Lucie. »Zvládla jsem to ale jednou rukou - od Rostova na Donu až sem.«

»Myslel jsem si, že to máš z hranic,« podivil jsem se.

»Tam jsem si dávala pozor,« odtušila. »Tohle byli nějací silniční bandité. Bylo jim jedno, že řídí holka, viděli jen auto cizí výroby a s cizí značkou; domnívali se, že to bude bohatá kořist. Pokropili mě bez varování, nestačila jsem ani cokoliv podniknout na svou obranu. Potom se to sice otočilo, ale málem mě dostali. Jak říkám, v té nešťastné zemi je dnes příliš mnoho zla. Potřebovali by asi tisícovku démonů, jako jsme my.«

Obě naše dámy nasedly a vyjely jako první. Posadil jsem se s panem Maassenem pohodlněji v kabině jeho fordu a také jsme vyrazili za nimi.

Byla to druhá jízda, kdy se Maassen chytal všeho možného a jenom litoval, že nemá osm rukou jako chobotnice.

Mercedes se před námi po asfaltu řtil jako raketa středního doletu, ale my jsme nezůstávali pozadu.

»Opravdu jste démoni,« ulevil si, když jsme minuli jenom o vlas další autobus.

»Tady už bude lepší silnice,« utěšoval jsem ho, ale jak správně tušil, nebylo to jednoduché. Silnice, na kterou jsme vjeli, byla širší, ale ručičky tachometrů se ihned vyšplhaly o dalších dvacet kilometrů za hodinu výš.

Při této rychlosti jsme zakrátko spatřili na obzoru věže chomutovských válcoven. Lucie snížila rychlost, předjel jsem ji a jel jako první. Necelých pět minut nato jsme zastavili před nízkým domkem na kraji města.

Tři démoni na pouhé dva grázlíky byla děsivá přesila.

Pana Maassena jsem imunizoval předtím, než jsme vkročili do dveří domku. Tam se už nestačil ani polekat. První chlap nám přišel opatrně otevřít. Kukátkem poznal Maassena a ihned nám otevřel dveře - netušil, že Maassen je náš zajatec. Hned za dveřmi se tedy složil k zemi - klasické přimražení konalo pravé divy. Druhý byl při síle ještě necelých deset vteřin, než jsme vyběhli do schodů. Ten se málem sesypal se schodů až do sklepa, ale zachytil jsem ho. Dům však ani potom nebyl prázdný - v tmavém sklepe čekaly na svůj osud tři vyplašené dívky ze Slovenska a čtyři Maďarky.

Zbavil jsem hochy zbraní. Každý měl dvě, Viktor Žďárek dokonce ilegálního škorpióna. Pak jsme je trochu odblokovali a přinutili je pod namířenou zbraní odejít s námi do jejich obýváku. Tam jsme je posadili do křesel a přimrazili podruhé a mnohem důkladněji.

Lucie si vzala na paškál Viktora a mně přenechala Karla. Hanka se rozhodla souběžně si prohlédnout oba a Maassen jen zíral, co se děje. Nepodivil se, že jsme protivníky dokázali ovládnout jako loutky, sám to nedávno zažil na vlastní kůži. Nechápal, co se dělo potom, dokud jsme najednou oba současně nevyřkli soud.

»Pro Karla bych navrhoval obvyklý měsíc oslepení,« řekl jsem nahlas holandsky.

»Přečti si Viktora,« ani okem nemrkla Lucie. Také přešla na holandštinu, aby nám porozuměl i pan Maassen. »Myslím, že je to horší případ.«

Čekal jsem, že tenhle pořizek bude větší sígr a nezmylil jsem se. Před půl rokem se ti dva dostali do sporu s pasáky zdejšího erotického salónu. Už jsem věděl, že Viktor jednoho zastřelil při přestřelce, kterou sám vyvolal, ale alespoň to nebylo zezadu, jako v druhém případě. Obě vraždy se odehrály beze svědků a proto mu prošly. Přesněji, jediný svědek první přestřelky skončil v druhém případě jako zákeřně zastřelená oběť. Karel byl příliš vyplašený. I v první přestřelce sice střílel, ale třásl se přitom, že bylo vyloučeno, aby někoho trefil a dokonce zabil.

Největší rozdíl byl mezi nimi v názorech, co dál.

Karel měl všeho po krk a jediné obava z Viktorovy pomsty ho nutila netřhat partu. Víky to věděl a nedovolil Karlovi, aby zajaté dívky obsluhoval, vždycky byl u toho také. Obával se, že by se Karel dal jejich nářkem obměkčit a pustil by je na svobodu. Jak jsem pochopil, nebyly to plané obavy.

»Máš pravdu,« odtrhl jsem se od něho konečně. »Karel se ještě může dát na poctivou cestu. Ale Viktor? Obávám se, že je to vyloučeno.«

»A co ty, Hanka?« obrátila se na ni Lucie. »Jistě sis už o Viktorovi udělala vlastní názor.«

»Netušila jsem, že čtení myšlenek bude u některých lidí tak strašné,« otřásla se Hanka. »Ale za toho druhého, Karla, bych se přimluvila. Je to spíš vyplašená oběť než vrah.«

»O toho mi nejde,« naléhala na ni Lucie. »Chceme slyšet, co si myslíš o Vikym.«

»Nikdy bych si nemyslela, že v někom může být tolik zla, jako v něm,« otřásla se. »Připadá mi skoro jako Rudolf, když mě zabíjel. Toho mi určitě lito nebude, nanejvýš kvůli jeho mámě, ta za nic nemůže.«

V jednom okanzíku jsem u pana Maassena zpozoroval krátký záblesk strachu. To když Hanka bez mrknutí oka přiznala, že ji zabili. Mluvili jsme nahlas a holandsky, rozuměl nám tedy dobře, ale ta zmínka se ho přece jen dotkla. A byl by

určitě mnohem vyplašenější, kdyby věděl, za jakých okolností Hanku Lucie vytáhla - z hrobu.

»Pak jsme si zajedno,« řekla Lucie. »Všichni tři vidíme, že nám nic jiného nezbývá.«

»Chceš ho - zabít?« otřásla se Hanka.

»Kdyby šlo o hlasování, jsem pro plameny pekelné,« řekl jsem pevně.

»Já ne,« zavrtěla hlavou Lucie. »Proto jsem tak ráda, že jste tady se mnou a že jsme se shodli jednomyslně. Nemyslím, že můžeme nechat takovou stvůru žít. Ale já potřebuji ještě jedno tělo a Viktorovo se mi právě hodí.«

»Nač?« podivil jsem se.

»Rozdvoji se,« prohlásila klidně. »Navrhoval jsi mi to přece už u Matouše.«

»To není moc dobrý nápad,« zarazil jsem ji. »Věř mi, už to znám. Je strašné vědět, že jsi pouhá kopie a tvé druhé já žije jinak než ty. V mém případě to bylo alespoň vynahrazeno tím, že jsem získal Hanku - ale co ty? Opakuji ti, rozdělení osobnosti není jednoduché.«

»Tvůj případ se od mého podstatně liší,« trvala na svém Lucie. »Ty jsi byl jeden a rozdělil ses na dva. Já jsem dva v jednom a u mě to bude návrat k normálnímu stavu.«

Blesklo mi hlavou, co to znamená. Proto Jindřich tenkrát tvrdil, že Luciinu duši nikdy nezabil!

»Chceš říci, že Lucie žije v jednom těle s Jindřichem?«

»Ano,« potvrdila můj odhad. »Luciina duše nebyla ani po vyléčení schopná samostatného života, ale nebyla ani mrtvá. Něco napůl. V jedné hrozné chvíli jsme se spojili. Dvě duše v jednom těle byly jistě na pováženou, ale my jsme se shodli a Jindřich mě pak dál učil - i vychovával. Zpočátku jsem ho poslouchala na slovo a ve všem, ale postupně jsem začala být samostatnější a dnes už se cítím dosti silná vystačit si bez jeho pomoci.«

Hanka se na nás oba dívala vyjeveně málem jako Holanďan. Pravda, ani ona ještě pořádně nevěděla, co je Lucie zač. To jsem vlastně i já pochopil teprve teď.

»Takže - tohle tělo bude pro Jindřicha?« došlo mi.

»Jistě,« kývla. »Přece bys nechtěl, abych se jako Lucie stala klukem a Jindřichovi přenechala své hřísné dívčí tělo? Dost na tom, jak se mnou občas zamířil na pánský záchod, než si zvykl. Ale odmítl chodit se mnou do dámské sauny, když mě tam naši lákali. No - já ho chápu. Mně by zase nebylo volně na pánské sauně, stačí mi, co si o tom on sám pamatuje.«

Usmála se na mě lišácky.

»Věříš tomu, že si Lucie pomůže i bez Jindřicha?«

»Určitě,« zavrtěla hlavou rozhodně. »Za ten rok jsem pod jeho vedením vospěla jako jiná děvčata za dvacet let. Nejsem už idiotka a mám víc rozumu, než odpovídá mému věku.«

Uznal jsem to. Lucie měla znalosti jako žádná jiná dívka jejího věku. Nejen odborné, ale i lidské. Možná ještě neměla kluka, ale zato měla profesorské znalosti porodnictví, které jsem mohl posoudit podle jeho poznámek na okrajích Oxfordské Lékařské Encyklopedie.

»Všemu tě přece jako chlap naučit nemohl,« řekla Hanka, které tohle zřejmě uniklo.

»Všemu ne,« podívala se na ni s pochopením. »Ale se svým tělem si určitě poradím. Co mě naučil - a co mi snad zůstane navždycky - je samostatnost, kterou jsem dříve neměla. Takže zůstanu i nadále Lucií Salačovou, démonkou a léčitelkou, ale především budu konečně - jen sama sebou!«

»A co by tomu řekl on?« zajímalo mě.

»Ať si o svém dalším životě rozhodují sama,« odpověděla nám opět Lucie - ale pochopil jsem, že tentokrát z ní mluví profesor Karel Jindřich.

Panebože, to je tedy případ, uvažoval jsem rychle. Až se Lucie oddělí, zůstane sice dál patnáctiletou dívkou, jenomže se znalostmi špičkového vědce na vrcholu kariéry. Po svých zkušenostech s Hankou i se sebou jsem se vůbec nepozastavil nad tím, že profesor Jindřich získá nové tělo - u něho by to dokonce nebylo poprvé.

Co to ale ještě znamenalo? Že v sobě měla Lucie duše tří lidí - a kompletní vzpomínky nejméně dvou, protože vzpomínky původní idiotky podle všeho nestály za řeč. To všechno se jí vešlo do hlavy? Pravda, narazila na jakési limity, ale tak jako tak to bylo neuvěřitelné. Co to znamená? Nic než že se démonům do hlavy vejdou vzpomínky mnohem většího objemu, než jsme uvažovali. Jsou ukládány mnohem precizněji a trvaleji než u Homo Sapiens, to znamená, že připravený prostor pro ně v hlavě vystačí na déle, než jsme si mysleli. Pro sedmdesát let profesora Jindřicha stačila třetina mozku idiotky Lucie. Vzhledem k tomu, že také regulace organismu doznala skokové změny, bylo nám jasné, že na další tvrdé limity - například v trvání lidského života - jen tak brzy nenarazíme.

Na kolik let vystačí kapacita paměti člověka? Sedm set, nebo déle? Tušila to matička příroda, když trpělivě pipalala mozečky prvních savců, kam až to může dojít?

»Budiž, jsem pro,« vzpomatoval jsem se - asi jako první, kromě Lucie, která to na nás spískala.

»Jedeme jako u Hanky,« mrkla na mě. »Já vytvářím démona, ty roztrháš Viktorovu duši.«

Hanka odtáhla Maassena trochu dál, ale nedělo se nic tak hrůzostrašného, jak by se dalo z našich slov čekat. Obešlo se to bez křiku a křivení. Ochromený Viktor, který holandsky neuměl a netušil k čemu se chystáme, ležel bezmocně v křesle a sprádal na nás strašlivou pomstu, jakmile se jen bude moci pohybovat. Netušil, že se jeho osobnost začala nezadržitelně rozpadat. Bylo to pro nás jednodušší - hladina adrenalinu se v jeho krvi ani nepohnula a setrvávala na klidové úrovni.

Tentokrát jsem se nezdržoval s probíráním jeho paměti. Krátce jsem se s Lucií dohodl, že Viktorovy vzpomínky nechám netknuté, zničím jen pavučinku Viktorovy duše a Jindřich si při svých životních zkušenostech ostatní jistě přebere sám. Byl jsem pochopitelně hotový mnohem dřív. Slupka mrtvého Viktora Žďárka teď ležela mezi námi netečně, bez zájmu - bez duše. Plány na pomstu se rozplynuly spolu s ní.

Mohl jsem teď aspoň pozorovat hbitost Lucie, která právě sestavovala další procesor ve své kariéře démonky. Opět

byla ode mě oddělená jakoby betonovou stěnou, ale rozpoznal jsem, že za ní pracuji - dva. Napadlo mě, že se uvnitř její hlavy střídají, ale nebylo tomu tak; procesor stačil pro oba. Ale práce jim šla mnohem rychleji, než mně. Proto byla Lucie tak nedostupná! Proto za půl dne zvládla alespoň několik jazyků, elektroniku a nejspíš ještě něco! Najednou byli i ti dva hotoví a zeptali se mě, zda jsem připraven. Nebyl jsem schopen odhadnout, kdo z nich se ozval myšlenkou, ale odušil jsem, že čekám jen na ně.

»Teď pozor, musíme se soustředit, abych nic nezkazila,« pomyslela si Lucie co nejstřížeji.

Druhá zátěž v jednom dni - ale šlo to jako na drátkách. Nejprve vzpomínky. Prolétávaly mi hlavou jako barevný film, stačil jsem je vnímat, ale ukládal jsem je do hlavy Viktora, ne do své. Rozpoznával jsem dávné vzpomínky z dětství, když se chlapec Karel Jindřich chtěl stát průvodčím lokálky, přes jeho studia, promoci, svatbu s krásnou Martou, nejšťastnější období po narození dětí, ale potom i zkázu během války, smrt celé rodiny během bombardování Prahy Američany, až po život důchodce, který se nedokázal smířit, že by nedokončil svoje životní dílo - a zvítězil. Před mým vnitřním vnímáním mi prolétl také jeho rozhovor s potkanem Jindřichem Nulou, který mu uštěpačně tvrdil, že budoucnost světa beztoho náleží krysám, i kdyby se už nikomu nepodařilo objevit procesor, neboť lidé se jednoho dne krutě vyvraždí. Jindřich Nula měl v železné bedně zavedené rádio a několik dní je poslouchal, takže si o naší civilizaci brzy udělal obrázek podle sebe. Probliklo mi také krátké setkání s naivním, ale upřímným reportérem Vlastimilem Veselým. Ten jako jediný vzbudil zájem nedůvěřivého a životem zklamaného profesora - až se rozhodl věnovat mu své životní tajemství. Obléhání chaty u Starého Mlýna, život v jednom těle s Lucií, která začínala skutečně jako uslintaná idiotka, aby se brzy pod jeho vedením změnila ve velmi chytrou, zkušenou a přitom rozumnou dívku. Konec. Následoval závěrečný vír pavučiny, kterou jsme už ani já, ani Lucie nedokázali identifikovat. Bylo to vlastní jádro osobnosti profesora Karla Jindřicha, jeho duše.

»Probuď se, Karle,« sykla Lucie, jakmile jsme skončili a unaveně si sňali čelenky, vyčerpaní, ale šťastní.

»Vidíš, myško, dokázala jsi to,« otevřel Viktor pozvolna oči a usmál se na Lucií. »A ty jsi mi nevěřila!«

»Promiň mi to, Kájo,« řekla Lucie a objala Viktora.

Gangster Karel vedle nás jen koulel očima, ale o něho se vůbec nejednalo. Nechápal, proč jeho ostrý parťák objímá tu cizí holku, proč se ji nepokusí zavřít do sklepa, aby pak za ni inkasoval balíček marek. Místo toho oba brečí - jako malé děti. U Viktora to bylo obzvlášť nepochopitelné.

Maassen se krčil v koutku a neodvažoval se pohnout. Bylo vidět, že přeměnu Viktora pochopil správně; vzbudilo to v něm ovšem větší hrůzu, než jeho vlastní ochromení. Viktora znal z dřívějšího jako drsného a bezcitného chlapa, očividně zcela odlišného. My jsme o svých plánech před ním nepokrytě mluvili jeho mateřštinou, takže správně pochopil, co se asi stalo s duší gangstera a otrokáře Viktora. Viděl na vlastní oči roztrhání duše! Její okamžité nahrazení jinou zmírňovalo jeho hrůzu, ale i tak si jasně uvědomoval, co se stalo.

Lucie a Viktor se přestali objímat, ale oběma tekly slzy po tvářích. Pak Viktor vstal. Blokádá se ho už netýkala.

»Díky, Matouši,« obrátil se ke mně. »Perfektní práce.«

»Doufám, že si i nadále tykáme?« zeptal jsem se.

»Ovšem!« opáčil s jistotou. »Vždyť jsem ti to sám kdysi nabízel - ještě v Lucii.«

»A co učitel Randák?« zeptal jsem se ho.

»To není moje práce,« zavrtěl hlavou Viktor. »Týkalo se to Lucie. Byla to čistě její věc - ale schválil jsem jí to. Slávek si naši důvěru zasloužil a byl opravdu jediným, koho si sama pamatovala. Potěšila mě, že si na něho v dobrém sama vzpomněla. Jako člověk byl tím nejlepším, koho jsem potkal.«

»A co bude tady s tím?« ukázala Hanka na ležícího Karla.

»Nejspíš ještě nepochopil, co se stalo,« řekl jsem.

»Pochopí to rychle,« odušil Viktor a krátkým syknutím ho odblokoval. »Poslyš, kámo, což abychom se konečně oba dva dali na poctivost?«

»To říkáš ty?« vytřeštil na něho Karel oči.

»Já,« přikývl Viktor. »Jenomže se cosi změnilo, kámo. Už nejsem Viktor Žďárek. Před malou chvílí jsem se proměnil. Jsem teď démon - jako ti, co nás před hodinou přimrazili.«

»Démon?« nevěřil Karel.

»Přesně tak,« odušil Viktor.

Pak použil moji iluzi indického rákšasa. Účinkovala jen na Karla a pana Maassena, ale účinkovala skvěle. Karel ihned omdlel jako špalek - a Maassen k tomu také neměl daleko.

»Probere se sám,« zadržel Viktor Lucií, ale ta se ani ke křísení nebožehého gangstera příliš neměla.

»Dobrá - co dál?« odušila věcně Lucie.

»Vy dvě si vezmete dodávku, naložíte děvčata ze sklepa a zavezete je do vily Matoušovi a Hance. Uvidíme, co s nimi bude dál,« rozhodl Viktor.

»A vy dva?« opáčila Hanka. »Slíbila jsem Matoušovi...«

»Vrátíš se s Lucií a pomůžeš jí s děvčaty,« nenechal ji domluvit Viktor. »Budete se o ně muset postarat. Jste přece dvě démonky, snad se nenecháte chytit policií. Rozuměla jsi, Lucie?«

»Znáš mě snad dost,« usmála se na něho šťastně.

»Já, Matouš a Maassen pojedeme do Holandska,« pokračoval Viktor bez očekávání protestu. »Bude to záležitost spíše pro chlapy. Nijak tě nepodceňuji, Lucie, ale prostřelené rameno se ti musí nejdřív zahojit. A kromě toho dáš pozor na Hanku, je teprve v začátcích a moc toho neumí. Ručíš nám za ni, aby se jí nic nestalo. A dohlédni i na Slávka, ať není sám. Sama jsi přece říkala, že do Holandska pojedíš jenom napůl. Tvoje dívčí půlka dnes zkrátka zůstane doma.«

»Rozkaz, parťáku,« postavila se po vojenském způsobu do pozoru a zsalutovala.

»Šaškárny si nech na jindy,« napomenul ji s úsměvem.

Jako kdyby věděl, že nás ten smích brzy - přejde.

\*Peklo

Zvedli jsme se současně. Maassen se ani nestačil divit a Karel, který se brzy probral, nechápal už vůbec nic.

»Půjdeš domů,« nařídil jsem mu a odblokoval jeho vůli. »Do hodiny oslepneš, ať tě to nezastihne venku. Žádný doktor ti nepomůže. To bude tvůj trest i pokání. Není to natrvalo, za měsíc opět uvidíš. Najdeš si potom nějakou poctivou práci a všem partám se budeš zdaleka vyhýbat, rozumíš?«

»Ale co Víky?« ukázal na Viktora. »Jeho se to netýká?«

»Ty jsi nic nepochopil?« podíval jsem se na něho přísně. »Tvůj kamarád Viktor byl mnohem větší darebák než ty a proto jsme ho zahubili. Nemusíme člověka trhat na kusy; a vůbec není nutné, aby přitom stříkala krev. Když roztrháme lidskou duši, je to stejná smrt, jen ne tak viditelná. Právě to jsme udělali s Viktorem a v jeho těle je teď jeden z nás démonů.«

»Ale co se stalo s Viktorem?« naléhal.

»To co se stane s pavučinou, když ji vymeteš,« řekl jsem tvrdě. »Můžeš přece sám rozeznat, že se Viktor nechová jako dřív. Už to zkrátka není on - a nikdy nebude. Lidská duše se rozplyne jako mlha. Není vidět; dá se poznat jen když chybí. Jakmile ovšem místo ní do lidského těla vstoupí démon, je to nezjistitelné. Viktor se rozplynul. Zůstalo sice jeho tělo, ale to teď patří démonu Jindřichovi.«

Karlovi se rozšířily oči hrůzou. Konečně pochopil, co se stalo. Blesklo mu hlavou, že by měl být asi rád, že se stal obětí Víky a ne on, ale to ulehčení bylo okamžitě přehlušeno myšlenkou, že nám nic nebrání udělat totéž i s ním.

»Ne, my to neuděláme,« ujistil jsem ho. »Trest si jistě zaslouhuješ, ale co se stane, bude dostatečnou výstrahou. Jak říkám, vezmi si z toho ponaučení.«

Neprotestoval ani myšlenkou. Jen se ještě více stáhl do koutka jako zvíře, které nemá kam utéci. A to i když vyběhl z Viktorova domu a utíkal, ani se neohlédl.

Lucie s Hankou si pospíšily vysvobodit ze sklepa zamčená děvčata. Domluvily se s nimi rychle. Oznámily jim, že jejich zajetí skončilo a že je odvezou jinam, kde jim už nebude nic hrozit. Naložily je do Maassenova forda a vyjely jako první. Lucie řídila, Hanka mi ještě zamávala z okénka.

My tři jsme pak nasedli do mercedesu. Za volant si sedl profesor Jindřich v těle Viktora Žďárka. Pomalu jsem si na jeho novou podobu začínal zvykat, jen Maassen byl překvapen, když profesor po vjezdu na silnici sešlápl plyn a za krátkou dobu dosáhl rychlosti sto osmdesáti kilometrů v hodině. Jel prakticky neustále na plný plyn, bez ohledu na zatáčky.

»My démoni vnímáme rychleji, s námi se havárie nemusíte obávat,« uklidňoval jsem nešťastného Holanďana, kterému teď před očima vířily obrazy zborcených plechů z televizní černé kroniky. Jako vysvětlení mu to stačilo, ale k úplnému klidu mu pořád ještě hodně scházelo.

Hranicemi jsme projeli hladce. Celníci nás sice stavěli, ale profesor na ně sykl a strážci hranic si jen nepřítomným pohybem přejeli rukou přes tváře a nechali nás projet.

Totéž se krátce poté stalo, když nás zastavila silniční kontrola, neboť jsme překročili povolenou rychlost. Německá dopravní policie, jindy až příslověčně nekompromisní, pouze sklapla kufry, když na ně profesor promluvil.

Maassen žasl, ale každý nový případ si správně přidal do seznamu našich nadpřirozených možností a nahlas se nedivil. Německem jsme projeli na plný plyn a ještě před večerem jsme vjeli na území Holandska.

Trochu jsme zpomalili až před cílem. Pan Maassen poněkud znejistěl, když jsme sjížděli z dálnice na odbočku do jeho rodného města, ale když viděl, jak se tu bez váhání vyznáme, opět si dodal kuráže.

Mercedes zastavil před vraty nevysoké, ale luxusní vily na předměstí.

»Ano, tady bydlí Hert Zijinaar,« potvrdil nám Maassen.

»Známe to tu od vás,« odtušil profesor.

»Má tam určité svou ochranku,« varoval nás Maassen.

»Víme o ní,« řekl profesor. »Dva chlapi nás právě teď ze vstupní haly pozorují dalekohledem.«

»Vy je vidíte?« podivil se Maassen.

»Ne - ale známe jejich myšlenky a můžeme vidět i jejich očima. Démon má proti lidem příliš velké výhody.«

Mohli bychom si buďto otevřít vrata Maassenovým dálkovým ovladačem, nebo vystoupit a jít dovnitř pěšky.

Okamžitě jsme se s profesorem shodli na tom druhém. Vystoupili jsme z auta a zazvonili na zvonek u vrat do zahrady. Za chvíli se neochotně přihnul jeden ze strážných. Jen na nás z dálky zavolal, že nejsme nijak vítáni a máme si jít po svých, ale po profesorově odpovědi si to náhle rozmyslel, došel až k vratům a otevřel nám je.

Zatímco se druhý strážný jenom podívoval, co jeho kolegu napadlo za pitomost, když mají rozkazy úplně opačné, dovedl nás druhý až k němu - a i druhému rázem bylo lhostejné, jak se na porušení rozkazů bude tvářit i sám Hert Zijinaar.

Netušili, že ho už nikdy živého nespatří.

Strážné jsme posadili do křesel a přimrazili je. Ve vile však už nikdo jiný nebyl. Chyběl nám především majitel, Hert Zijinaar. Od strážných jsme se dozvěděli, že před hodinkou odjel se dvěma gorilami povyrazit se do »Erotic clubu«. Jako majitel měl samozřejmě vstup zdarma.

Nemínili jsme na něho čekat.

Strážným jsme vycinkali, že není správné sloužit šéfovi bordelu a měli by si najít poctivější zaměstnání. Aby naše řeč neměla jen účinek kázání Armády Spásy, v jejich případě asi žádný, začal se jim během ní okolní svět zvolna zatmívat a na konci oba stáli v černočerné tmě, na kterou neměly vliv žádné vypínače.

Odebrali jsme jim zbraně, ale ponechali telefony, aby si mohli přivolat pomoc. Slíbil jsem jim, že jim už nic horšího



neudělám, pokud nevarují svého šéfa, ale neopomněl jsem jim zdůraznit, aby to nechápali jako naši benevolenci, spíš jako poslední výstrahu.

»Poslechnete-li nás, vrátí se vám zrak do konce týdne.« ujistil jsem je na odchodu.

Vrátili jsme se pak k autu, kde na nás čekal pan Maassen a trnul, jak jsme dopadli. Trochu si oddechl, když jsem mu dvěma větami vysvětlil, co jsme udělali.

»Vy jste jim ponechali telefony?« zděsil se. »Vždyť před vámi Herta varují!«

»Nechali jsme jim to na vybranou,« pokrčil jsem zdánlivě lhostejně rameny. »Maartens právě telefonuje své ženě, aby pro něho okamžitě přijela. Grook vedle něho čeká, až na něho přijde řada. Právě uvažuje, zda má zavolat nejprve domů jako Maartens, nebo přece jen varovat Herta. Řekl bych, že i jemu by měla být bližší košile než kabát.«

»Erotic club« byl téměř v centru města, nedaleko odtud. Zatímco já jsem byl tamarou zaměřený na strážné, profesor se díval dopředu.

»Grook vytáčí šéfa,« upozornil jsem Maassena i profesora na náhlé rozhodnutí oslepeného strážného.

»Neudělal dobře,« zavrčel profesor holandsky. »Už jsme tady a na jakékoliv varování je pozdě.«

»Kromě toho si tím pan Grook prodloužil slepotu o další měsíc,« dodal jsem. »Teď si ještě připadá jako hrdina, který svou povinnost splnil za všech okolností, jenže až ho příští týden bude Maartens navštěvovat a bude už na rozdíl od něho vidět, bude toho pan Grook trpce litovat.«

»A po měsíci?« zajímal se Maassen.

»Brzy pochopíte, co obnáší život bez očí,« obrátil jsem se na něho nevlídně. »Z toho si i ti největší tvrděáci dokáží dělat legraci sotva dvě hodiny - a přitom musejí mít naději, že se jim zrak vrátí. Až začne pan Grook opět vidět, vsadím se, že se bude starat jedině o poctivou práci.«

To již jsme vcházeli kolem přimraženého vrátného do haly v přízemí klubu. Držel jsem pana Maassena za ruku, abych ho případně chránil, kdyby došlo k mele. Strážný Grook se právě telefonem dohadoval se šéfem, který mu nevěřil ani slovo. Že žádní démoni neexistují, byl jeho životní omyl, jenže v této chvíli by ho už nezachránila ani automatická devítka v kapse jeho saka.

Dva poloobléčené dívčí zajíčky, přimražené přímo v hale, jsme nechali za sebou. Tlustá bordelmamá vyhlédla pohoršeně ze dveří svého apartmá, aby dívky rázným hlasem postavila na nohy - a také se pomalu zhroutila na koberec. Profesor se už napojil na myšlenky Herta Zijnaara. Zamčené dveře pro jeho znalosti karate nebyly žádnou překážkou. Krátce zapraštěly a rozletěly se.

Hert Zijnaar ztuhl přímo v objetí jedné ze svých krásek a nechápavě se na nás díval. Z ruky mu pomalu vypadl mobilní telefon. Zvedl jsem přístroj, zatímco profesor sáhl do kapsy odloženého saka pro pistoli.

»Pane Grook, dovolal jste se pozdě,« řekl jsem tiše do mluvítko. »Vybral jste si ovšem slepotu, rozumíte mi? Váš kamarád Maartens pozítří prohlédne. Vy ne.«

Vypnul jsem mobil a položil jej na postel. Jindřich teď zkoumal myšlenky pana Zijnaara, kdežto já jsem se kolem nás rozhlížel tamarou. Pak jsem couvl dvěma kroky zpátky do haly a přimrazil tam chlapa, gorilu ze Zijnaarovy ochranky, dřív než ho napadlo začít křičet na poplach. Další muž sestupoval po schodech; byl to vyhazovač, ale jeden z ostřejších hochů. Nelitoval jsem ho proto, když se pod ním uprostřed schodiště podlomily nohy a začal se kutálet dolů jako pytel brambor. Zarazil se v polovině o zábradlí a zůstal ležet ve velmi nepohodlné pozici. Až ho odmrazíme, bude pořádně otlučený a přeležely.

»Pojd' si přečíst toho dobráka,« zval mě profesor, abych se také podíval do duše Herta Zijnaara.

Jak jsem čekal, bylo to otřesné. Vlastně - bylo to ještě horší, než jsme čekali. O tomhle pan Maassen nevěděl, jinak bychom byli včas varováni a mohli bychom se na to připravit. Bordel jsem už navštívil, ale vykřičený dům na kraji Dáblic byl proti tomuto jen vzorným skautským táborem.

V přízemí a v patře se to příliš nelišilo, ale tady měly službu jen krásky, které tu byly dobrovolně, pro výdělek. Ty se od našich pražských lišily nanejvýš cenou.

Zijnaarův klub však měl ještě další patro pod zemí. Sem bylo vstupné pětkrát dražší a každého zákazníka podle přání doprovázel i kat v typické červené kukle, aby mu byl po ruce při »výslechu čarodějnic«. Byli to zkušení mučitelé, vyznali se v umění působit bolest, ale zbytečně obět nepoškodit. Zde totiž skončily dívky, nakupované novými otrokáři po okolních zemích. Nebyly tady dobrovolně a podzemní prostory se pro ně nestaly obyčejným bordelem, ale opravdovým peklem.

Zijnaarův klub ochotně vyhovoval i nejhorším zvrhlíkům. Stěny i dveře podzemních kobek byly silné a utěsněné, takže jimi nářek mučených dívek nepronikal ven. Žádná místní prostitutka by v takových podmínkách dobrovolně nepracovala, proto si našli jinou cestu - dívky ze zahraničí. Ale co bylo horšího, žádná z těch nešťastnic se neměla už nikdy vrátit mezi lidi. Všechny měly v kobkách - zemřít.

Zijnaar dodržoval zásadu vyhovět úplně každému a kdo si usmyslel vybranou dívku doopravdy utýrat k smrti, musel jen za tuto zábavu více zaplatit. Tihle zákazníci museli sáhnout do kapes hlouběji, ale bylo jich i při vysokých cenách zatím dostatek. Kde jinde by se mohli sadistě tak dokonale vyžít? Byl to pro všechny velice výhodný obchod.

Dodavatelé dostali své peníze, ale Zijnaarovi připadlo víc. Ti nejhorší museli sice nejvíce zaplatit, ale měli to v pohodlí a bez starostí, co s mrtvolami.

Zijnaar byl perfektně zařízen na všechno. Nepotřeboval žádné kostry zakopávané na zahradách, ani hroby, jenom silný drtič odpadků a předimenzované odpadní potrubí.

Prostitutky nahoře netušily, že dole jejich nešťastnější konkurentky nenazvou jinak, než - maso.

Mladé nešťastnice, vylákané z dalekých domovů za vidinou bohatství, nebo prostě unesené, zmizely v jeho sklepení beze stopy. Přivázeli je sem obvykle tajně v noci, nikomu v okolí tedy nechyběly. Několikery hranice zcela stačily k

zahlazení stop, zvláště když samy oběti se svými únosci spolupracovaly a ve svých domovech po sobě stopy zametaly.

»To se mi snad jenom zdá,« zaúpěl jsem, když jsem se od toho netvora odpoutal.

Bylo proč. Sadistické vraždy, o nichž věděl, vyjadřovalo v této chvíli už dvoumístné číslo.

»Vždycky jsem tě krotil,« pomyslel si profesor směrem ke mně ostřeji než obvykle. »Nejenom proto, abys nedával špatný příklad Lucii. Ale co se děje tady, si plně zaslouhuje i tvůj pekelný oheň.«

»Co budeme dělat?« zeptal jsem se ho také myšlenkou.

»Tvůj nápad, jak prodejním ženám znechutit povolání, byl docela dobrý,« uvažoval. »Mohli bychom jej použít na horních patrech. Zdejší bordel se rozpadne sám, když mu bude chybět šéf. Ale to podzemí - to je příliš strašné. Tam přece nejsou žádné kurvy - kromě těch chlapů, co hlídají a mučí ty nebohé dívky.«

»Mám nápad,« řekl jsem nahlas a holandsky, aby mě slyšel i Hert Zijnaar.

»Počkej, neříkej to před touhle kurvičkou,« pomyslel si ihned ostře profesor. Myslel tím dívku, ztuhlou v objetí pod Hertem, která už byla málem přidušená váhou bezvládného šéfa a dívala se na nás se směsicí pohoršení, co si to dovoluujeme je rušit, a strachu, co jsme s nimi udělali. Nicméně měla by přežít a nemusela proto vědět, co uděláme s jejím šéfem.

»To podzemí má jen jeden jediný vchod,« pomyslel jsem si také tak jasně, aby mi profesor dobře rozuměl. »Nechal bych tam všechny katy i s jejich šéfem v pekelných plamenech. Pak bych zazdil schodiště. Chtěli peklo, mají je mít. Než je tam najdou, bude pozdě.«

»Pokud nejdřív vysvobodíme ty dívky, souhlasím,« odtušil profesor. »Ale možná by stačilo pozvat sem policii. Co se tu dělo, skončí nejspíš pro hlavní lotry doživotním vězením.«

»Nebo taky ne,« pokrčil jsem rameny. »Šikovnému právníku se podaří dokázat, že všichni dole plnili jenom příkazy těch horších a ti nahore o pekle dole nevěděli. Nakonec vyvážnou všichni s podmínkou, protože ty nejhorší vraždy se odehrály vždycky beze svědků a těla obětí se nenajdou. Soud potřebuje důkazy. Kde není mrtvola, jsou vražedné neviní. V téhle zemi jsou lumpové příliš zvyklí na benevolenci, jinak by se snad ani nemohli chovat jako zvířata. Nemám rád drogy ani jejich roznašeče, ale ti to dělají pro peníze, kdežto tihle peníze utrácejí jenom proto, aby mohli mučit a zabíjet - a to je na mě trochu moc.«

»Máš pravdu,« ustoupil profesor. »Navrhuji tedy vzít to co nejrychleji odshora dolů. Co ale uděláme se zákazníky?«

»Některé bych spíš politoval, ale myslím si, že by měli i oni dostat svůj díl pelyňku. Rozhodně počítám s pořádným trestem pro abonenty podzemního patra. A také bych to nebral shora dolů, ale naopak. Nahore všechny přimrazit, aby nikdo neutekl, ale teď bych běžel co nejrychleji dolů. Děje se tam právě něco strašného.«

Ještě jsme vcelku netušili, co tam dole objevíme, ale to nám pak jenom potvrdilo správnost našeho rozhodnutí.

»Dobrá, jdi tam - já to tu ohlídám,« odtušil.

»A toho tady mi nech,« promluvil jsem nahlas holandsky. »Víš dobře, že plameny pekelné umím vyvolávat nejlépe.« Kurvička pod tělem Herta Zijnaara v duchu zaúpěla, ale také její šéf trochu zesinal.

Vzal jsem za ruku pana Maassena a vyvlekl ho z pokojíku. Trochu se zpěchoval, ale podvolil se.

»Pojďte se podívat, čemu jste pomáhal,« obrátil jsem se na něho - a jen tak mimochodem přimrazil dalšího zákazníka, který právě vstoupil hlavním vchodem a udiveně se rozhlížel po vstupní hale. Když mě spatřil, ulehčeně si oddechl, že tu jsou i jiní lidé, než nehybně ležící. Dříve než si ten bodrý muž uvědomil svůj omyl, připojil se k nim také. Šli jsme dál do míst, které Hert Zijnaar nazýval - Peklo.

Vchod do podzemí byl vřadu. Jeho dveře byly symbolicky pomalovány červeně a černě, satanskými symboly a pentagramy. Zlatými gotickými písmeny se na nich skvěl nápis z Dantova pekla - »Zanech vši naděje«. Pro zákazníky příjemně lechtivý úvod pekla dole, pro dívky, které sem přivázeli v noci, také skutečný konec nadějí. Kolik jich už překročilo tento práh? Ani Hert Zijnaar si to přesně nepamatoval. Ale věděl jsem, že ještě žádná nevyšla stejnou cestou nazpět.

Otevřel jsem dveře. Za nimi bylo poměrně úzké schodiště do hlubiny, ale také vrátnice, odkud se na mě ihned osopil pekelný klíčník. Měl tu zadržet každého nepovolaného, včetně opilých zákazníků z vyšších pater, kteří sem mohli zabloudit čistě náhodou. Mohla by sem vtrhnout i policie a několikrát se to už stalo. V takovém případě ve sklepení objevila pouze police plné láhví správně vychlazených vín.

Pekelní hosté museli být přivedeni někým z dveřníků. Jen v tomto případě klíčník stiskl tajný vypínač a tichý motorek dole odsunul masivní betonovou stěnu na kolečkách, dokonale zakrývající mnohem větší podzemní prostory Pekla.

»Tady je sklep,« osopil se na mě klíčník. »Pokud chcete nápoje, přinese vám je sklepník. Nechcete si přece zlomit na schodech nohu, klouže to tam.«

Byla to poslední slova v jeho životě. Vzápětí se nám jen lehce uklonil a úslužně nám stiskl tajný spínač, otevírající bránu do pekla. Pak se pozvolna složil na podlahu vrátnice. Až ho ochromení přejde, zmůže se už jen na - nelidský řev.

»Jdeme, pane Maassen,« táhl jsem svého zajatce dolů.

»Nerozuměl jste? Tam dole je přece jenom vinný sklep, co tam chcete dělat?« bránil se. »Je tam jen víno, nic víc.«

»Mýlíte se - dost kruté,« táhl jsem ho dál. O upřímnosti jeho slov jsem nepochyboval. Většina lidí, kdo se dostali do »Erotic clubu« jako zaměstnanci, dříve nebo později sešla se sklepníkem do sklepa, aby je nenapadlo vyzvídat. Dole přece byly jenom láhve a o ty se staral sklepník.

Maassen byl proto jaksepatří překvapen otevřenými vraty, za nimiž pokračovala rudě osvětlená chodba. Pekelné symboly zde byly větší a mnohem barevnější než nahore. Obrazy nahých čertů i čertic, úpících hříšníků a hříšnic, byly vypočítané, aby rozdmýčávaly erotickou náladu všech - kromě obětí.

Tvrdým bootstrapem jsem přimrazil prvního kata, který se nám přišel nabídnout jako průvodce, jakmile se začal otvírat

betonový tajný vchod. Okamžitě jsem strhl pana Maassena do nejbližšího výklenku. Věděl jsem, že další chlap vyskočil od obrazovky, popadl automatickou pistoli a vyběhl za námi. Ten jako jediný pochopil, že nejsme zákazníci. Na chodbě se však nerozhodně zastavil. Neviděl nás a už jsem mu k tomu nedal příležitost. Sykl jsem, pistole vypadla z jeho tuhnoucí ruky a on sám se pozvolna sesunul na koberec tlumící zvuk jeho pádu. Strážní byli vyřízeni, zbývali ostatní. Dotáhl jsem pana Maassena na konec chodby a prudce rozrazil těžké, na vnitřní straně silně vypolštářované dveře. Zákazník, kat i oběť ztuhlí v nepřírozených pozicích. Po několika vteřinách se jako první začal lámat v pase kat. Byl bez kukly, pouze s úzkou maskou na očích, takže na něm byly nápadné hlavně jeho obrovské svaly. Těžký bič mu však vypadl z ruky a dopadl na kamennou podlahu, jenom to kovově cinklo. Vzápětí se na zem bezvládně sesunul i kat. Úplně nahý zákazník upustil z ochromené ruky nůž, kterým do této chvíle trýznil nebohou dívku a s udiveným výrazem se zvrátil na bok vedle stejně ochroměného kata. Dívka jako jediná ze tří upadnout nemohla, ačkoli neměla žádné vlastní myšlenky - byla bez sebe. Silnými provazy byla za ruce pevně připoutána k mučicímu žebříku. Neměla na sobě nic kromě svých dlouhých vlasů a po celém těle jí tekla krev z mnoha ošklivých ran, způsobených zákaznickovým nožem. Věděl jsem, že se tu děje něco strašného, ale v pekelném rudém světle se mi to teď zdálo ještě horší. Tohle už snad ani nejsou lidé! vykřiklo to ve mně. Pustil jsem ruku pana Maassena a přiskočil k dívce. Byla zesláblá ztrátou krve, nevěděla o světě. Vzpomněl jsem si na lékárníčku - podle myšlenek jednoho z katů jsem ji našel na chodbě, ale obvazů v ní bylo příliš málo. Byl tam spíš koňak - některým začátečníkům se totiž občas udělalo nevolno, když uviděli opravdovou krev. Stranou však byl malý příruční bar, kde si zákazníci i kati si po vykonaném díle rádi dopřávali. Zabavil jsem tam aspoň několik čistých ubrousků. Maassen se stranou opíral o stěnu a úporně zvracel. »O tomhle jste nevěděli?« udeřil jsem na něho, ačkoliv mi to bylo jasné už dávno. Maassen byl jen dodavatel, o dalším osudu zboží neměl potuchy. Stál tady jako hromádka neštěstí, ohromen a zděšen poznáním, čemu napomáhal. »Tohle... tohle...« koktal, nebyl schopen ze sebe dostat ani souvislou větu. »Namočte tenhle hadřík do vody,« podal jsem mu ubrousek a ukázal na kbelík s ledovou vodou, z níž vyčnívalo hrdlo od láhve šampaňského. Podal mi to, ale hned se zase odvrátil, ačkoliv už neměl ani co zvracet. Začal jsem ubohé dívčí tělo omývat a na jeho četné rány přikládat ubrousky, abych zastavil krvácení. Musel jsem šetřit obvazy, bylo jich příliš málo. Nasadil jsem jí čelenku a pokoušel se vypomoci zevnitř. Dosáhl jsem toho, že se cévy prudce stáhly a rány krvácely méně. »Člověče, nestůjte tady!« vykřikl jsem na pana Maassena. »Utíkejte nahoru a přineste všechna prostěradla a ručníky, co kde popadnete. Budete je trhat na obvazy, jasné?« »To je... to je hrůza...« vydechl. »Už... už jdu. Mám to říci nahoře vašemu... příteli?« »Nemusíte,« usekl jsem. »Všichni o tom, ale nemůže nám přijít na pomoc, má jiné problémy. Do haly raději nechodte, bude se tam možná střílet.« Samozřejmě že mě napadlo zavolat profesora, ale zatímco profesor zamykal nejprve hlavní a potom i zadní vchod, aby do »Erotic clubu« nepřicházeli další zákazníci, dva muži ze Zijnaarovy tělesné stráže objevili svého bezvládného šéfa. Gorily sice plně nechápaly, co se tady děje, ale pro jistotu vytáhly pistole a byly ve střehu proti všem zvukům z haly. V okamžiku, kdy jsem varoval Maassena, byl už klid. Obě gorily právě padaly na zem, jedna přes druhou. Teprve pak do haly vešel profesor. Jakmile démon o protivnících ví, kdežto oni o něm ne, nepotřebuje ani smrtící zbraň. Já jsem zatím obvazoval dívku. Byla teď oblečená v bílém - ne v šatech, ale v obvazech, ale byla na tom vlastně lépe než její trýznitelé - neboť bude zachráněna, kdežto oni se už z pekelného podzemí živí nedostanou. Jejich osudy se díky našemu zásahu vymění. Maassen se zatím přihnul se dvěma čistými prostěradly. Poručil jsem mu roztrhat je na pásy a otevřel další dveře. Tady to nebylo tak horké. Zákazník se spokojil s týráním dívky velikým bičem a teď se chystal její bolesti roztřesené tělo obejmout, aby se ještě více rozvášnil. Namísto vášně ho potkalo něco, co jistě nečekal. Sesypal se náhle na kamennou podlahu a udeřil se do hlavy tak prudce, že ztratil vědomí. Podobně dopadl i kat, který všemu mlčky se založenýma rukama přihlížel. Ještě jedna mučirna byla obsazená, ale uvnitř nebyl kat, jen zákazník a jeho oběť. Přišli jsme pozdě, pekelný obřad už končil. Dívka byla bez vědomí, na těle měla desítky pruhů od biče, ale aspoň žila. Tlustý chlap byl zřejmě uspokojený, ale poslední, co spatřil, byla tvář indického rákšasa. Omdlel jako špalek a zůstal ležet. Jen velmi neztvrdle jsem zachycoval obsah jeho paměti. Chlap byl opilý, v jeho mozku to neustále jiskřilo. Dozvěděl jsem se však, že přede mnou leží - vysoce postavený policejní důstojník! Potěš pámbu, aby to měl nakonec vyšetřovat! Musel jsem to ihned za tepla sdělit profesorovi. Nezdálo se, že by ho to překvapilo, ale nadšen jistě nebyl. A to měl v úmyslu využít zdejší policie! S tím byl samozřejmě konec. S bledým Maassenem jsme bezvládné dívky vynesli z cel na chodbu a přikryli je dalšími prostěradly, která přinesl sám profesor, neboť už skončil pacifikaci nadzemní části klubu. Naopak v náručí přinesl bezvládného Herta Zijnaara. Byl při vědomí a s hrůzou nás pozoroval. »Ano, zanech vši naděje,« řekl mi přísně profesor, když ho nahého nesl dveřmi s tímto nápisem. Herta Zijnaara položil na koberec a spolu se mnou ještě jednou zkontroloval stav zmučených dívek. Zdálo se, že se za chvíli jedna a možná i dvě proberou, jen třetí byla ztrátou krve a bolestí příliš zesláblá. »Vyneste tady tu nahoru a počkejte na nás,« poručil jsem panu Maassenovi. Pomohl jsem mu zvednout dívku, která na tom byla z těch tří nejlépe.

»A neuklouzněte s ní na schodech,« nabádal jsem ho.

Pak jsem se obrátil k dalším dveřím.

Byla za nimi pekelná kancelář správce duší, dalšího kata, co hlídal uvězněné. Nečekal nás, hověl si na pohovce, ale jakmile jsem vtrhl do jeho pracovny, ochotně vyskočil. Předpokládal, že jsem další zákazník a chystal se nabízet mi své zboží, ale pak si náhle uvědomil, že přicházím sám, bez dveřníka. Hrábl ihned po pistoli, ale byl pomalejší. Zvrátil se naznak na pohovku, jako kdyby jen pokračoval v siestě.

Věznice byla temná zatuchlá místnost s devíti dívkami na samém pokraji šílenství. Žily v děsivém napětí a věděly už, že je čeká další hrůza a mučení. Byly oblečené v roztrhaných hadrech, neboť některým zákazníkům dělalo dobře, když mohli ty cáry cupovat na kousky přímo na těle obětí. Jakmile jsme vstoupili, automaticky se rozsvítlo světlo. Dívky vyskočily a začaly naříkat. Považovaly nás za trýznitele, ale bránit se nemohly, neboť byly těžkými řetězy pevně za nohy nakrátko přikovány ke stěnám. Tady je jejich zákazníci obcházeli, jen si z nich mlsně vybírali, která se jim zlíbí, aby ji vzápětí - krutě zmučili.

»Policie!« vykřikl jsem.

Nebyla to pravda, ale účinkovalo to. Všech devět ztuhlo, přestaly naříkat. Tohle slovo pro ně znamenalo, že asi budou - vysvobozeny! Na druhou stranu se tomu neodvažovaly věřit. Nevěřily nám, obávaly se, že je jdeme také týrat, jako zatím všichni v tomto pekle. Kdyby některá věděla, že jeden jejich mučitel je policejním důstojníkem!

Obešel jsem je se svazkem klíčů, odebraným žalávníkovi. Chvatně jsem odemykal zámky a uvolňoval jejich nohy.

Některé je měly od těsných okovů po kotníky rozedřené, ale na drobné rány nehleděly - čekaly mnohem horší bičování. Oznámil jsem jim, že půjdeme nahoru do haly, kde by měly počkat na auto, kterým je odvezeme. Vzal jsem do náručí tělo nejvíce zmučené dívky, ovázané a dosud bez sebe, profesor se staral o druhou, která se probouzela. Šel jsem napřed, dívky vyplašeně cupitaly za mnou a profesor tento vskutku děsivý průvod uzavíral.

Nahore jsme zastihli Maassena. Staral se o třetí dívku, která se zatím plně probírala a vděčně přijala nápoj, který ji donesl z nejbližšího minibaru.

Shromáždili jsme dívky před barem a ihned jsme jim dali alespoň napít. Maassenovi už trochu otrnulo a ochotně přijal úkol obstarat něco k jídlu. Bar byl samozřejmě dobře vybaven a nedalo mu práci ohřívát připravené jídlo v mikrovlnce.

Jen trochu vadilo, že mikrovlnky nebyly alespoň desetkrát větší. Pro chuděrky děvčata to bylo po dlouhé době konečně pořádné jídlo. Dole je krmili rozvařenými bramborami a zbytky jídla shora, bylo to skoro jako pro prasata.

»O pekle dole jste nevěděl, že?« obrátil jsem se opět na něho přísně. »Ale přispěl jste k tomu. Vidíte sám.«

»Na mou čest - ne!« vykřikl s nefalšovanou hrůzou, že si ho spojuji s něčím takovým. »Kdybych to věděl, nikdy...!«

»Pomozte nám alespoň,« zmínil jsem přísný tón do mnohem vlídnějšího. »Člověče nešťastná, když vidím jak rád byste to napravil, ani se mi nechce vás ještě trestat.«

»Bral bych raději jednu do zubů,« otřásl se. »Minuta tam dole byla horší než pořádná nakládačka. Měli jste mě raději oslepit, ještě než jste mě brali s sebou...«

»Dobrá. Pomůžete-li nám ještě trochu, smažeme to,« řekl jsem za mlčenlivého souhlasu profesora.

»Kdo se opravdu chce napravit, toho trestat nemusíme,« přikývl Jindřich.

Profesor potom zůstal s ním. Uklidňoval osvobozené dívky a hlídkoval, zatímco já jsem se ještě na chvíli vrátil dolů, do pekla.

Cestou po schodech jsem vzal s sebou pekelného klíčníka. Patřil k tomu peklu a nebylo by spravedlivé, aby nesdílel stejný osud jako ostatní kati - i s majitelem téhle hrůzy.

Pečlivě jsem zkontroloval, zda tu někde nezůstala nějaká další oběť, ale žádná tu už nebyla. Rychle jsem znovu prošel myšlenky katů. Zjistil jsem, že poslední vražda se odehrála před třemi dny, kdy právě ten sadista, který se dnes chystal zahubit další dívku, zavraždil svou minulou oběť. Správce se o mrtvé tělo postaral - odklizení mohutným drtičem na odpadky mu trvalo sotva čtvrt hodiny. Veškeré stopy zmizely, jenom jeden pár okovů ve vězení zůstal prázdný. Měl být brzy obsazený další avizovanou zásilkou, která naštěstí nedorazí.

Jen jako záblesk jsem u správce zachytil myšlenku, která ho napadla při práci s drtičem. Litoval, že nemůže prodávat maso, které tady neužitečně zmizelo v kanálu. Pravda, byl to bývalý řezník, ale pro všechny tyhle bestie nebyly zajatkyň více než kusem masa. Lidožrout... to bylo poslední, co tady ještě scházelo!

Nemělo cenu litovat žádného z těchto netvorů.

Tři zákazníci jsem přivázal na místo jejich obětí. Budou viset za ruce a jejich těla bude spalovat pekelný oheň. Kati jim nepomohou, neboť budou šílet vlastní bolestí. Vzal jsem jim jejich mobilní telefony. Další telefonní přístroje byly připojené jen jako místní - ven se s nimi nikdo nedovolá.

Nejhůře se mělo vést nejvyššímu šéfovi. Položil jsem ho na podlahu vězení místo dívek a přikoval mu ruce i nohy ke stěně. Klíčky jsem odhodil dozadu, na opačný konec místnosti - nikdy na ně nedosáhne. Pak jsem mu uvolnil přimražení, aby mohl nerušeně křičet. Nechal jsem všechny polštářované dveře dokořán - jen ať se ti netvoři navzájem dobře slyší!

Pak jsem všem bez rozdílu vyvolal rychle sílící pekelný oheň a dříve než začal naplno působit, opustil jsem vězení se slovy: »Zanechte vši naděje!«

Zoufalý bolestný řev šéfa se začal mísit s kvílením jeho poskoků i zákazníků.

Provázen jejich naříkáním jsem rychle vyběhl nahoru po schodech. Ve vrátnici jsem zapnul spínač a chvíli počkal, až se těžký betonový blok po kolejničkách přemístí a neprodyšně dosedne na těsnění. Bolestný řev rychle zeslábl a umkl, jen velmi vzdáleně jsem jej slyšel skrz ventilační potrubí. Vzal jsem z nejbližšího pokoje polštář a potrubí ucpal. Dole snad bude vzduchu dost, aby se neudusili. Teď bylo konečně ticho, jenom svým zbystřeným sluchem jsem zachycoval velice slabý nářek z podzemí. Člověk tady neuslyší nic. Dole je opět jen vinný sklep, kde to už policie zná. Co by tam ještě dělala?



Pak jsem vypnul hlavní pojistky motoru a prudce trhl za kabel přívodu elektřiny. Vytrhl jsem jej hned u pojistek, na druhé straně až kdesi daleko v trubce. Svinul jsem jej, aby nikdo neobjevil existenci tajného vchodu pod budovou. Právě tak jsem utrhl kabel pod rozvodnou deskou místních telefonů, ten, co vedl dolů. Počítal jsem s tím, že sem policie přijde co nejdříve - nadělali jsme v bordelu pana Zijnaara paseku, na jakou tady nikdy nezapomenou. Ale tady - tady přece není nic než studené láhve vína...

Možná někdo časem objeví pekelnou mučírnu a vysvětlí, co se dole v podzemí stalo, ale nebude to včas. Ostatně i kdyby Peklo objevili zítra a vězně vysvobodili, všichni do měsíce zemřou. Pekelný oheň bude vysoko nad zkušenostmi holandských lékařů a rychle postupující rakovina dílo zkázy dokoná.

Nepřál jsem jim, aby je našli. Čekala je jistá smrt, ale na nemocničním lůžku by byla mnohem milosrdnější, než v tom rudém světle podzemních mučení.

\*Učitel

Vraceli jsme se do Čech. Profesor jel vpředu v mercedesu a já jsem za ním řídil mikrobuse Herta Zijnaara, plný dívek. Byly už opět slušně oblečené - trochu jsme probrali šatníky jejich kolegyní z prvního patra. Každá si mohla vybrat, co se které líbilo - majitelky těchto oblečků nebyly ve stavu, aby mohly protestovat. Dívky z pekla ale nebyly marnivé - třáslly se jen na to, aby mohly tento dům hrůzy opustit a hadříky je nechávaly chladné. Museli jsme je povzbudit. Vyhlásil jsem, že je neoblečené přes hranice nedostaneme. Až pak pobraly ze skříněk nějaké šaty, aby se aspoň trochu slušivě oblekly.

Pracovnice horního patra měly své pokojíčky s vybavením, našli jsme tam i kufry. Maně jsem si vzpomínal, co všechno jsem musel mít jako dítě v táboře. Dvoje tepláky, kapesníky, čtvery trička, povinné holínky... Nakonec jsme s profesorem navrhli seznam, co všechno musí mít každá v kufru. Nevšímali jsme si zděšených pohledů přimražených majitelů a pomáhali jejich věci balit potřebnějším dívkám. Řekl jsem zertem, že to je vlastně humanitární pomoc, ale profesor okřikl i mě.

Po dlouhé době se probrala i ta, co na tom byla nejhůře. Když zjistila, že je po všem a že se všechny chystají utíkat co nejdál od Pekla, jen se usmála.

Ted' tedy ležela na zadním sedadle mikrobuse, dvě jiné se o ni obětavě staraly. Mezitím nastala tmavá noc, ale žádná nedokázala usnout - já jsem naštěstí spát nepotřeboval. Jeli jsme sami po téměř prázdné dálnici, ale žádné z cestovatelek nebylo do zpěvu. Tenhle výlet je přišel draho - stál je víc nervů, než si dokázaly představit. Pološeptem si sdělovaly své dojmy, zejména vzpomínaly na ty, které byly jako pokaždé vyvlečeny, ale už se nikdy nevrátily.

»Co budete dělat dál?« zeptal jsem se jich přes rameno, abych obrátil jejich zájem do budoucna.

Jedna se ostýchavě přihlásila a začala povídat, ale já jsem chytil myšlenky všech. Upřímně řečeno, víc utrpení jsem si nedokázal ani představit. Čtyři z nich byly unesené proti své vůli, ale ostatní jely na západ v naději, že tam najdou šťastnější zemi. Místo ráje našly peklo.

»Bola to drahá skúsenosť, hej?« zeptal jsem se Marienky, když skončila své vyprávění.

»Naozaj - hrozná,« přikývla.

Pak začala vyprávět Táňa Medovarova. Mluvila pomalu, aby jí všechny rozuměly, nemusel jsem ani překládat.

Policejní auto nás minulo - bez povšimnutí. Na hranicích doklady nechtěli. Samozřejmě je žádná neměla, ale i kdyby je požadovali, syčivá domluva profesora by zapůsobila; celníci by nám jen zasalutovali a ztratili by o nás zájem. Profesor vpředu trochu zrychlil, já jsem se držel v těsném závěsu. Projížděli jsme Německem, ale viděli jsme z něj jen dálnici. Maďarka se dala ukolébat - nerozuměla ostatním, takže usnula jako první a další se k ní postupně připojily, ale většina stále bděla.

»Ako sa vám pošťastilo nás nájsť?« osmělila se Marienka a zeptala se mě přímo.

»Zachytili jsme auto s jinými dívkami,« vysvětloval jsem jí i všem, které ještě nespaly.

»Ako - zachytili?«

»Zjistili jsme, že někdo vozí v zavřených autech nějaké nedobrovolné pasažérky,« pokračoval jsem v objasňování. »To nám stačilo.«

»Kto stě - vy?«

»Objevila je Lucie,« řekl jsem. »Vděčíte jí, že jsme šli po té stopě dál. Vysvobodili jsme nejprve ty z auta, ale pak jsme se dozvěděli, kam je chtěli vézt a řekli jsme si, že by bylo dobré podívat se i tam. Přijeli jsme tak rychle, jak to šlo - i když to pro některé z vás bylo pozdě.«

»A čo je s tými ďalšími, čo stě oslobodili?«

»Většina už je zpátky doma,« ujistil jsem je. »Která se budete chtít vrátit, budete to mít nejlehčí. Dovedeme vás až domů a tím to skončí.«

»A môže niektorá nechciet?«

»I to se může stát,« přikývl jsem. »Jednu prodali její nevlastní rodiče - ta teď domů nechce a nedivím se jí.«

»A čo s ňou bude?«

»Něco už vymyslíme,« ujistil jsem ji. »Lucie s Hankou se tím zabývají. Nebojte se, postaráme se o všechny, i o vás.«

»A kto stě, že sa o nás tak zaujímátě?«

»Kdybych vám to řekl, polekaly byste se.«

»Naozaj veritě, že sa zlakneme? Veď dobre vietě, kde zme boli! Móže byť niečo horšieho?«

»Naozaj, Marienka,« usmál jsem se přes rameno. »Víte, my si říkáme démoni. Nevšímly jste si, jak rychle jsme s vašimi vězňáky zatočili? Umíme lidi přimrazit, nebo také zabít. Nejhorší katy, co vás dole ve sklepech mučili, jsme potrestali plameny pekelnými. Ano, dovedeme to. Nejsou vidět, ale pálí. Ti chlapi dole jsou nejspíš ještě naživu, ale strašně trpí.

Kdo je chce litovat, měl by vědět, že si to plně zasloužili. Ostatní nahoře se pozvolna proberou ze strnulosti. Jsou tam sice také děvky a děvkaři, ale pro nás to byla menší vina.«

»Naozaj stě diabli?« zarazila se.

»S ďábly si nás neplet',« usmál jsem se na ni. »Ďáblové, to je zlo. My démoni jsme více lidé a můžeme být i lepší než lidé - alespoň se o to snažíme.«

»Myslela som si, že je to to isté.«

»Není,« řekl jsem. »A nelamte si s námi hlavu, důležité je, jak se k vám chováme, ne?«

»Naozaj. Diabli boli támti.«

»Dalo by se to tak chápat,« přikývl jsem.

Další hranice - profesor zastavil jako první a vyjednal nám volný průjezd. Vzpomněl jsem si, jak jsem se dřív bránil používat lidský bootstrap. Teď jsme omámili a zhypnotizovali několik lidí najednou a nevadilo mi to. Říkalo se, že účel světi prostředky - pod tímto heslem bylo napácháno nejvíce zločinů od středověku po současnost. Náš účel byl také jasný - šlo o pomoc v nejvyšší nouzi, ale nesměli jsme nikomu ani ublížit, jinak by to ztratilo smysl. V Ziiinaarově erotickém klubu jsme vydali několik lidí smrti? Právem. Pobili jsme několika kurvičkám šaty a zabavili veškeré peníze v bordelu? Ano, jako součást jejich trestu a také jako nezbytnou pomoc potřebnějším, stejně jako Ziiinaarovův mikrobis. Všechny jsme tam ochromili, několik chlapů jsme dočasně oslepili, většinu pracovníků dali do hlavy doměnu, která je v dalším zaměstnání ztrapní až znemožní? Nic z toho nebylo proti našemu kodexu, dokonce ani zhypnotizování několika nevinných celníků.

Jediné, co nás nechávalo v nejistotě, byl osud Maassena. Naše první setkání s ním bylo setkáním s otrokářem. Pravda, zpočátku mu nijak nevadilo vozit nedobrovolně uvězněné dívky do nevěstince. Darebák a vrah to nepochybně byl, Hert ho pod nátlakem donutil jednu z dívek zabít, ale ten nátlak by mohl být polehčující okolnost. Maassen si uvědomoval jakému pánu slouží, jen nevěděl jak z toho ven. Tam dole v Pekle konečně pochopil, že má poslední příležitost vytrhnout se z hrozného vlivu a musí za každou cenu skončit. Teprve potom se upřímně obrátil - a významně nám pomáhal. Uznal, že zasluhuje přísný trest - a právě proto už nebylo nutné ho trestat.

Na odchodu jsme se nakonec rozhodli pomoci mu.

Ochromené prostitutky i zákazníci ho viděli spolu s námi a kdyby došlo k vyšetřování, identifikovali by ho. Dostal by se nejspíš do maléru, zejména až vyjde najevo osud účastníků posledního jednání tragédie v podzemním Pekle. Obešli jsme proto všechny ochromené a pozměnili jsme jim v paměti obraz nás všech - každému jinak, takže se na žádné podobě neshodnou, což jakékoliv další pátrání zmaří. Maassen pak odešel jakoby nic; slíbil nám při loučení, že ode dneška nezavádí ani malíčkem o nic, co by byl z dálky vypadalo jako levota. Mohli jsme mu věřit? Řekl bych, že ano. Mercedes opět zrychlil. Tamara profesora Jindřicha lehce obsáhla prostor dálnice před námi s výsledkem: volno. Přidal jsem plyn také. Auta jela v těsném závěsu na Prahu. Za mnou už většina děvčat oddychovala - člověk potřebuje spánek i po tak strašném období. Možná víc než jindy.

Autá zajela do zahrady naší vily. Mikrobis zůstal venku, do garáže by se nevešel a kromě toho tam byl dodávkový ford, prostřílený vějířem ruských kulek. Budeme muset průstřely zaretušovat, než to dáme do opravy, umíňoval jsem si.

První k nám přiběhla naše přátelská doga. Od chvíle, kdy na nás zákeřně vyskočila ze tmy s úmyslem trhat, ji už Lucie stihla zpacifikovat na neškodné, mazlivé zvířátko.

U vchodu nás přivítala Hanka. Spolu jsme odvedli dívky nahoru, kde jsme se pozdravili s vítanou návštěvou: Růžnou, Vlastou, Lucií i s učitelem Randákem. Dvě další dívky, zbylé z poslední zásilky pro Holandsko, ležely nahoře v ložnici, ale probudily se, jakmile jsme k nim začali rozmísťovat náš další přírůstek z Holandska.

Dívky byly skutečně k smrti unavené a potřebovaly si od všeho odpočinout. Rozložili jsme je kam to šlo, dokonce jsme museli nouzová lehátka improvizovat i z polštářů křesel.

Pak teprve jsme se, už jen my démoni, přivítali u stolu v jídelně. Hanka s Lucií připravily jídlo - ne že by to byla ženská práce, ale rozuměly tomu nejlíp a kromě toho byly teď z nás všech nejčerstvější.

»Máme je všechny - co to přezily,« referoval jsem.

»Co s nimi budeme dělat?« zajímala se Hanka.

»Nevím. Některé se mohou vrátit domů a s těmi to budeme mít nejjednodušší. O ostatní se zkusíme také nějak postarat. Ne že bychom je měli mít trvale v opatrování, ale můžeme jim zajistit start do lepšího života. Opatřit jim nové dokumenty a sehnat byt, doplnit vzdělání, najít poctivější zaměstnání. Potom budou jistě samy vědět, co dál. Holandská autá patřila dřív Ziiinaarovi. Pomohou nám ještě odvézt dívky domů a pak je buď zničíme, nebo necháme v Rusku. Jsou vlastně ukradená, ale vracet je - není komu. Pojedeme-li třemi auty, snad si na nás silniční piráti netroufnou.«

»Ti, co přepadli mě, to určitě nebudou,« odtušila Lucie. »Nemají čím mřít. Oči mají, ale nevidoucí, ruce mají, jenže ochromené. Ledaže by to byli jiní - ale rozhodně bych žádným darebákům neradila začínat si něco s námi.«

»A ostatní? Myslím ty v Holandsku?« starala se Hanka.

»Většina zaměstnanců i návštěvníků Erotic klubu se jistě vzpamatovala,« tvrdil jsem. »Jenom hlavního zločince a jeho společníky jsme odsoudili k smrti. Na našem místě byste také s tím trestem souhlasili.«

»Možná ano,« přikývl učitel Randák. »Ale vážení přátelé, já si navzdory vašim úspěchům myslím, že na to všechno jdete naprosto špatně - už od samého začátku.«

Tím mě úplně vyvedl z konceptu. A nejen mě.

»Myslíš, že jsme neměli vůbec zasahovat a ponechat věcem dosavadní průběh?« podivil jsem se. »Nevím - děvčata nahoře budou určitě jiného názoru!«

»Ne, o tom Holandsku nepochybuji,« zavrtěl rychle hlavou starý učitel. »Předpokládám, že jste jednali sice krutě, ale

také spravedlivě. Dokonce si myslím, že bude nutné podobným způsobem zakročit i proti zbývajícím gangsterům, kteří se na tom podíleli a podílejí a možná mají pro to holandské peklo připravené další uvězněné oběti. Holanďany jste zneškodnili, ale jejich dodavatelé by si jistě brzy našli jiné místo, kam ty nešťastnice vozit; těžko očekávat, že by se sami dali na cestu pokory. Bylo by jistě chybou to teď nedokončit. Chybu děláte úplně jiného druhu.«

»Jakou?« zeptal se ho profesor Jindřich.

»Ty jsi to všechno vytvořil,« obrátil se Randák na něho. »Po biologické stránce to bylo geniální, v tom se shodujeme. Ale po lidské stránce - zkrátka, zklamal jsi mě.«

»Jak to myslíš?« naježil se trochu profesor.

»Zanevřel jsi na lidi a málem jsi všechno zkazil. Nikomu bys to nedal, nepotkat zrovna Vlastu.«

»Opravdu si myslíš, že jsou všichni lidé vhodní pro naše možnosti?« vybuchl Jindřich.

»Všichni jistě ne,« souhlasil Randák. »Jenže ty jsi hned rezignoval na celé lidstvo - a to nebylo spravedlivé.«

»Hledali jsme s Vlastou celé měsíce, než jsme mezi lidmi našli Hanku,« argumentoval dotčeně Jindřich. »Potom se to trochu urychlilo Vlastovou tamarou, ale i nadále bude trvalý problém najít vhodného člověka.«

»A což takhle: nehledat, ale - vychovat?« nadhodil starý učitel. »Víte, je krásné, že jste se všichni dali na léčení, je to jistě záslužná činnost, ale zdaleka ne ta hlavní.«

»Co by mohlo být užitečnější než lékáři?« zeptal se opět trochu podrážděně profesor.

»Já vím,« přihlásila se Lucie jako školáček, ale s tak vážnou tváří, že se ji nikdo neodvážil přerušit. »Taky si myslím, že důležitější budou učitelé.«

Dávali jsme se na ni nedůvěřivě. Ačkoliv - měla pravdu, stejně jako učitel Randák.

»Podívejte se,« pokračoval. »Vlasta za rok v tomto městě úplně zruinoval soukromé lékaře a málem přivedl do bankrotu nemocnici; kdyby jí neponechal porodnické oddělení, položila by se už dávno. Růžena se právě rozhodla tuto mezeru vyplnit a založit vlastní soukromou porodnici - takže nemocnice má odzvoněno úplně.«

»Zaměstnáme všechny sestry,« vyskočil Vlasta na obranu. »Porodnice bude potřebovat více sester než praktická část. Už proto, že se démon nemůže příliš přibližovat k miminkům, aby jim neubližoval pouhou blízkostí.«

»Jistě,« přikývl Randák. »Nicméně se tím zbytek bývalé nemocnice položí. Možná potom levně skoupíte budovy a budete v tom pokračovat už jen sami.«

»Na to nebudeme mít dost peněz,« zachmuřil se Vlasta.

»To je vina zdejší zdravotné pojišťovací byrokracie, ale to se jistě časem změní,« pokýval hlavou Randák.

»Kéž by!« vzdychla si Růžena.

»Jenže to znamená, že dva doktoři démoni postačí na celé město. Možná byste se shodli i čtyři a střídali byste se na dovolenou; nebudou-li dva další ordinovat do pěti kilometrů odtud jako Lucie v Morašíně. Zahájili jste úplně převrat ve zdravotnictví. Nic proti tomu, jste lepší. Jenomže vy tenhle obor přeměníte na pár ambulancí a tisíce dosavadních lékařů si budou muset hledat jiné zaměstnání. Kolik démonů se vejde do Prahy, aniž byste si překáželi? Deset? Patnáct? Kolik vás bude zapotřebí, abyste zajistili odpovídající lékařskou péči pro celé Čechy?«

»Možná dvě stě,« odhadoval Vlasta zaraženě.

»Co dosavadní armáda lékařů a sester? Menší část se snad podaří přeměnit v demony, kde jinde byste našli tak obětavé, vnímavé lidi? Ale - ani pak nemohou všichni zůstat lékaři.«

»Všichni zdaleka vhodní nebudou,« opáčil na to zamračeně profesor. »I mezi špičkami známých pár - krys.«

»Učitelů ale bude zapotřebí mnohem více,« opáčil Randák. »Má-li být jejich práce efektivní, měl by na každých patnáct žáků připadat alespoň jeden.«

»To přece víme,« souhlasil profesor Jindřich. »Ale není snad nutné, aby byli i učitelé démoni.«

»Je strašlivá chyba, že nejsou,« řekl důrazně Randák.

»Proč?« opáčil profesor. »Myslíte si, že naučí více?«

»Nejde o to, že by učitel démon naučil děti více,« řekl Randák s přesvědčením o své pravdě. »Učitel má důležitější úkol. Měl by především připravovat nové demony.«

»To přece není nutné,« zavrtěl hlavou profesor Jindřich. »Všichni dobře víme, jak snadno se démon naučí všemu, co kdy potřebuje. Každý z nás může být současně odborníkem v mnoha oborech. Celou lékařskou vědu si nalijeme do hlavy za pouhou jednu noc. Kdo se chce zabývat radiotechnikou, zvládne ji za druhou. Naopak si myslím, že učitelé vyhynou dříve než lékaři. Kdo má procesor, učitele nepotřebuje vůbec, jak jsme nezvratně zjistili.«

»Naprostě klasicky jste mě nepochopil,« usmál se Randák. »Neřekl jsem přece učit, ale připravovat. Shodli jsme se, že démonem se smí stát jen člověk - správně vychovaný. Děti je tedy nutné nejen učit vědomostem, ale také - a dokonce ještě více - vychovávat je tak, aby se mohly stát platnými lidmi; nebo chcete-li, demony. Výchova bude mnohem důležitější než vědomosti, zejména když bude pro démona učení tak snadné.«

»Ježiši - mně to došlo!« vykřikla Hanka.

»Mně taky!« vydechla Růžena.

»Většina dětí přichází do školy nezkažená, ať už špatnou výchovou rodičů nebo partami mimo školu,« pokračoval Randák. »Na konci školy to často bývá banda grázlů. Ale kde je vina? Částečně na rodičích, neboť se svým dětem nevěnují, nebo jen málo. Větší vinu mají učitelé, ačkoliv naučí děti předepsané učební látce, jenže na opravdovou výchovu nemají čas. Je to i tím, že mají ve třídě příliš mnoho dětí - více než dvacet je zločin na těch dětech.«

»To by ovšem znamenalo nárůst počtů učitelů,« pochyboval profesor. »Bude to i otázka peněz, které samozřejmě školství nikdy mít nebude.«

»Chyba!« řekl Randák. »Ale viděl bych řešení. Zrušil bych ministerstvo zdravotnictví, zdravotní pojišťovny a celý aparát, který se stará o nemocné. Peníze, které si dnes lidé platí na zdravotní péči, bych věnoval právě na školství.«

»To nemyslíš vážně!« oponoval mu Vlasta, ale nelíbilo se to asi nikomu. Dokonce i Lucie se mračila, ačkoliv nedala na

svého oblíbeného učitele dopustit.

Randák ale ukázal prstem právě na ni.

»Lucie - léčitelka dokázala, že to půjde i bez pojištění a bez byrokratického aparátu. Její stokorunový příspěvek byl tak nepatrný, že jej každý rád zaplatil, zejména když potom neměl problémy s nemocenskou. Přitom si Lucie žila se svými rodiči podstatně lépe než Vlasta, odkázaný na zdravotní pojišťovnu, která ho navíc nesmyslně sekýrovala kontrolami, proplácela mu pouze omezený počet pacientů, ačkoliv jich měl pětikrát více než směl vykazovat. Není tomu tak? Neměl jsi, Vlasto, dvě kartotéky? Oficiální kterou pojišťovna uznávala, a druhou, za kterou ti nezaplatila ani korunu?«

Vlasta to zamařeně připustil.

»Představte si, že na systém Lucie přejdou všichni démoni lékařů,« řekl s úsměvem Randák. »Současně vyvolají na toto téma diskusi mezi lidmi. K čemu zdravotnictví, když nic neléčí - k čemu pojištění, když nic nezajistí? Nebude těžké lidi přesvědčit o zbytečnosti pojišťoven i s ministerstvem, které už beztak nebude nikoho řídit.«

»Problém bude, zda budou lidé ochotni ty ušetřené peníze dát právě na školství,« pokrčil rameny Vlasta.

»Jistě,« souhlasil Randák. »Další problém bude, jak jsou učitelé zavaleni prací mimo školu. Na vesnicích učitel kromě školy vede všelijaké spolky, leckdy i knihovnu, rozumí se to jaksi samo sebou. O platech učitelů nemluvim, to je kapitola sama pro sebe. A především - učitelé jsou dnes zčásti pouhým odpadem společnosti, ačkoliv by tomu mělo být naopak. Kteří studenti se hlásí na pedagogické fakulty? Ti kteří neuspěli jinde? Chyba! Hrubá chyba!

Opravdových nadšenců, kteří dětem věnují celý svůj život, je mezi nimi příliš málo. Proč? Naše společnost způsobila, že učitel není schopen ze svého platu slušně uživit rodinu. Schopní studenti, kteří by k tomu měli dobré předpoklady, si často hledají jiné obory a na školství zbývají ti horší. Přitom pouze učitelé mohou děti podchytit, vychovat, abychom je později mohli přivítat mezi démony bez výčitek svědomí - čisté a nezkažené.«

»Myslíš, že ze žáků stoprocentně vychováš samé démony?« nedůvěřoval profesor.

»Možná ne - kdoví?« usmál se učitel. »To ovšem znamená, že nebudeme děti jenom vychovávat, ale i učit. Děti nevhodné k přeměně na démony musí dostávat vzdělání alespoň na dnešní úrovni, takže základní vědomosti bude nutné učit jako dnes. Ale pokud budou děti v rukou skutečných odborných pedagogů, bude nás démonů stále víc a víc. Postupně by se měla změnit v náš prospěch celá struktura obyvatel této země. Teprve pak nastane ten váš vývojový skok, který přírodě dosud chybí.«

»Myslíš, abychom se vůbec nemíchali do léčení?« zarazil jsem se. »Zamýšleli jsme s Hankou prodat vilu po Rezkových, odstěhovat se někam daleko a zbytečně si tady nekonkurovat s Vlastou. Podle tebe bychom tu měli spíš zůstat a dát se na učitele.«

»Tak to nemyslím,« řekl Randák. »I lékařů je v současné době málo. Dáte-li se na to, budu vám to přát. Ve dvou možná obsadíte další město, jistě i s okolím. Případně se můžete uchytit v Praze - tam je zatím lékařů zoufale potřeba, uživí se vás tam více. Ale myslím, že bychom se měli včas zaměřit na učitelský stav. Za tu dobu, co jsem jako vy, jsem omládl o dvacet let, ale nemíním se dát jako vy na lékařskou dráhu. Vráťm se do školy - a jsem si naprosto jistý, že za pár let mezi nás přivedu mnohem více nových adeptů, i kdybyste denně chodili s tamarou křížem krážem po Praze.«

»To je ono! Vy je nechcete hledat, ale - vychovávat! Tak se mi to líbí!« řekla nadšeně Lucie.

»Právě to si myslím,« souhlasil s ní. »Stejně tomu bude s vašimi aktivitami na poli spravedlnosti. Neříkám, že trest nemůže být spravedlivý, ale je to nejvyšší poslední prostředek k nápravě některých křivd, jichž se lidé úmyslně dopouštějí. Ale mělo by to být to poslední, až tam, kde ostatní možnosti selžou. Kdyby se nám podařilo lidi lépe vychovat, nebyla by nutná ani policie, ani soudy. Tam jste měli začít.«

»To by ale podstatně změnilo situaci,« zamyslel se také profesor Jindřich.

»Navíc - a to je další důležitá informace,« pokračoval ještě Randák, »zaměříme se hned zpočátku na učitele. Ačkoliv jsem tvrdil, že je mezi nimi všelijaký odpad společnosti, to přece neplatí o všech. Bude mezi nimi veliké procento těch, kdo to myslí upřímně a učí se zápal. Dokonce si myslím, že takových bude většina. Učitelský stav přece nebyl nikdy tak vážený, aby lákal kariéristy. Kolik jich získáme jen tím, že se řádně poohlédneme po současných školách? Trvám na tom, že musíme obsadit i nejbližší pedagogickou fakultu. Bude to pro nás klíčová pozice, tam musí být náš největší zájem. Umožní nám to vychovávat více démonů tam, kde jich bude zapotřebí.«

»Obsadíme fakultu?« usmál se nuceně Vlasta. »Vyrazíme na ni šturmem, současné pedagogy vyházíme z oken...«

»Nech si ty legrácky, nejsou namístě,« zpražil ho rychle Randák. »To by byl pěkný začátek! Asi tak jako Hirošima coby úvod atomového věku. Myslel jsem to jinak. Víte, nejméně tři profesori na pedagogické fakultě jsou mými bývalými žáky. Já je obejdu - a pevně věřím, že aspoň jednoho z nich získám, zatím na mě při každém našem setkání dělali dobrý dojem. Ten pak začne pro nás pracovat na fakultě. Bude-li jich víc, tím lépe. Bude-li jich tam většina, máme téměř po starostech.«

»Jakmile vědomosti žáků přestanou rozhodovat o kvalitě učitelů a převáží hledisko výchovy, musím souhlasit,« pomalu řekl profesor. »Klíčem se může stát opravdu výchova.«

»Může? Musí!« opáčil starý učitel.

Praha 1998

\*Doslov

Příběh o démonech skončil, vraťme se do reality.

Nedávno se mi přihodilo něco podivného, snad jako by to patřilo do románu o démonech. Dokonce podruhé.

To první se odehrálo ještě předtím, než jsem o nich začal psát. Tehdy jsem vymýšlel hlavní postavu jiného svého románu o strašidle. Ten chlap se v kategorizaci strašidel nacházel v přihrádce, nazývané Fext - je to ostatně i název románu. K podivné vlastnosti této kategorie - odrážet kulky proti tomu, kdo je proti němu vypálí - přišel kdysi dávno ve



Tricetileté válce, krátce po Bílé hoře. Měl by to být trochu vagabund, drsňák, chlap, který toho za tři sta let života už něco prožil. Chybělo mi už jen jméno. Mělo by být české, je to přece Čech. Napadlo mě spolu s Haškem: Mjéděny, Stšibrný, Fólóřěny - a fon Šélesny!

Železný ne, to by se pletlo s ředitelem jedné TV, z těch zbývajících se mi nejvíce zamlouval Stšibrný. A že je Čech, pak hezky česky - Jíra. Jíra Stšibrný. Jméno velice vhodné pro hrdinu, zejména když má být na druhý pohled sympat'ák.

Nedlouho poté sedím v jedné restauraci a zkoumám jídelní lístek - a až mě to praštilo! Nepatrná větička dole: Jídla vám připravuje šéfkuchař J. Stšibrný. Nedalo mi to a zeptal jsem se číšníka - mohl by to přece být také Jan, Jaroslav, Jaromír, Jeroným, Jindřich, Josef... Ale jako naschvál se mi dostalo odpovědi: »Jiří.«

Jíra Stšibrný, fext. Život zkrátka tropí skopičiny.

Ale budiž, je to pouhá shoda jmen, i když tento originál je prý také vousatý; jako můj hrdina. Kulky doufám neodráží. (Což se ovšem nedá snadno zjistit; je to strašně nebezpečné, zejména - pro střelce.)

Povídám si nedávno na jednom setkání s přítelem Markem; čte moje sci-fi a mívá k nim často i výstižné připomínky, za což jsem mu nesmírně vděčný a má u mě "právo prvního čtení" i románů rozepsaných teprve do polovičky. Někdy jsem dokonce ochoten změnit nějaké detaily a občas i děj, když uznám, že jeho připomínky nejsou nepodstatné. (Ostatně - děj Démona mě moji beta-čtenáři donutili změnit hned dvakrát.)

Najednou se k němu nakloním.

»Marku, to se mi snad jenom zdá. Ta holka, co sem právě jde, to je přece moje - démonka Lucie!«

Je tomu tak a já jen zírám. Drobnější, štíhlá, obličejem naprosto přesně odpovídajícím mé představě (mohl bych to sem zkopírovat z kapitoly »Lucie«, ale kdo chce, zalistuje si na to místo sám). Dívám se na ni jako na zjevení. Tuhle dívčinu jsem přece nikdy v životě neviděl, vymyslel jsem si ji - jak je možné, že opravdu existuje?

A Marek, který její popis už četl a teď sám vidí, jak to na ni sedí, mi zaraženě říká něco, co mě úplně dorazí.

»Poslyš, jak víš, že se opravdu jmenuje - Lucie?«

Kdyby mě vzápětí přimrazila nějakým zaklínadlem, nedivil bych se už ničemu.

Mluvil jsem s lidmi, kteří se setkali s roztrhanou duší u člověka. Prý to je strašlivé. Já je chápu. Ale jinak - nevím.

Co až na Václaváku potkám mimozemšťanku Zoidée z planety Bardžá? Bardžané se velice podobají Cikánům, takže by mohla korzovat pod koněm Václava, aniž by někoho napadlo, že k nám do Prahy nepatří. (O lidech, které by něco takového skutečně napadlo, naopak tvrdím, že vůbec nepatří do našeho století. Ačkoliv - tady jsem skeptik a obávám se, že rasisté na Zemi nevyhynou ani v tomto, ani v příštím století.)

Taky si říkám - zastal bych se jí, kdyby se do ní zhurta pustili výtržníci s dutými lebkami, jako v mé knížce?

A protože mívám někdy stejně naivní nápady jako Vlasta, který jde bezelstně navštívit démona, aby se ho sám zeptal, co je zač - svěřím se své démonce Lucii, že jsem si ji před dvěma měsíci vymyslel. Mám to snadné, Lucie je totiž Markova známá, takže mě hned nesetře - jako drzouna.

Usměje se, zejména když jí na rovinu řeknu, že by měla být bývalou idiotkou a napůl chlapem.

Má u mě slíbenou jednu z prvních kopií románu.

Doufám, že se neurazí, stejně jako další postavy, které jsem si tentokrát vypůjčil přímo ze života. Třeba staříckého učitele Randáka, kterému se tímto omlouvám, že jsem nezměnil ani jeho jméno. Možná by se poznal i tak, ale - proč nepsat přímo o někom, koho si vážím?

Démoni jsou mi kupodivu hrozně sympatičtí.

I když někteří dokáží roztrhat člověku duši. Poznal jsem totiž lidi, kteří by si to zasloužili, ale nechme je v hrobě - o mrtvých jen dobré. Moji démoni se přece postupně stávají jinými než na počátku a určitě se časem obejdou bez krutých trestů, možná i u mnohonásobných vrahů.

Což se určitě netýká učitelů. Učitel přece duše netrhá, on je pěstuje. Někteřímu se to daří více, jinému méně. Randák to určitě uměl.

Díky, pane učiteli!

Praha, 1998

<\*>